

ချိုကျွေဗဟကုတ်
တော်လှန်စစ်
အတွေ့အကြုံများ
ဖောင်နေဝင်း

mgype.com

mgyoe.com

ဆိုကျွန်ုပ်တို့
တော်လှန်ရေး
အတွက်အကြံပေး

mnw0001

3000.00 Ks

mgyoe.com

ချီးဂွေဗာရာဏိတော်လှန်စစ်အတွေ့အကြုံများ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၁၀၀၉၃၀၈၁၀ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၁၀၁၃၉၁၁၁၀ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း m. s. ဝပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို
စာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ -
ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်တို့က ဒုတိယ
အကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၁၁ ၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင်
တန်ဖိုး ၃၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုတင်အေး(လှိုင်)

၃၅၅•၄

နေဝင်း ၊ မောင်

ချီးဂွေဗာရာဏိတော်လှန်စစ်အတွေ့အကြုံများ/ မောင်နေဝင်း ။ - ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂ ကြိမ်၊ ၂၀၁၁။

စာမျက်နှာ ၂၉၇ မျက်နှာ၊ ၁၃•၂ စင်တီ× ၂၀•၅ စင်တီ

(၁) ချီးဂွေဗာရာဏိတော်လှန်စစ်အတွေ့အကြုံများ

ဇနီး အလိုင်ဒါမှာချ်နှင့် လက်ချင်းချိတ်ကာ ကျူးဘားမြို့တော် ဟာဗားနားမြို့တွင်
 လမ်းလျှောက်ထွက်လာသော ချေဇွေဗာရာအား ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များကြားမှ
 တိုးထွက်လာစဉ် အယ်လ်ဘတ်တိုကော်ဒါက ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားပုံ

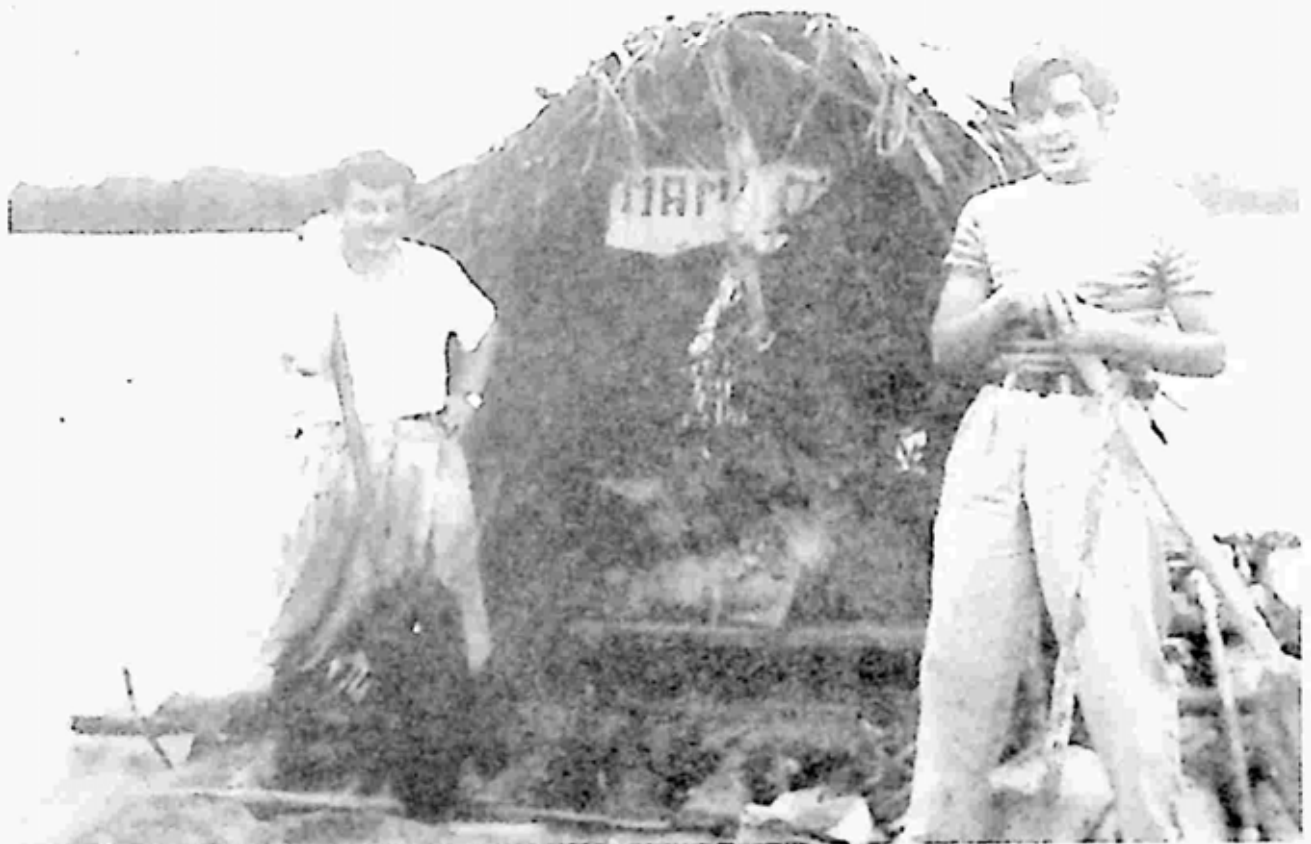
လူငယ်တို့အတွက် အဝတ်အစားဒီဇိုင်းဖန်တီးရှင်များ၏လက်ရာ
 လူငယ်တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ချေ၏ရုပ်ပုံပါ အဝတ်အစားများအား
 ယနေ့လူငယ်များအကြား၌ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် ရောင်းချနေရသည်။

၁၉၅၅ ဒီဇင်ဘာလက ဆန်တာကလဲရာတွင် တွေ့မြင်ရသည့်
အာနက်စတိုချေဂွေဗာရာ

mgyoe အောက်ဖိသတင်းဌာန
 ၁၉၅၇ က ရိုက်ကူးထားသော
 မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံတစ်ပုံတွင်
 ကျူးဘားအာဏာရှင်
 ဖူဂျင်စီယိုဘာတစ္စတာအား
 ဆန့်ကျင်တော်လှန်ပုန်ကန်နေသော
 ဖီးဒဲလ်ကတ်စထရို
 (ပေါ်ယာမှ ဒုတိယ) ဦးဆောင်သည့်
 ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးကာလမှ
 တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ဝင်များပုံ။
 အောက်ဘက်တွင်
 ရာအူးလ်ကတ်စရီအား
 အာဂျင်တီးနားနွယ်ဖွား
 အားနက်စတိုချေဂွေဗာရာ
 (ပေါ်ဝဲမှဒုတိယ)နှင့်ကပ်လျက်တွင်
 တွေ့ရသည်။

ချေဂွေဗာရာ(ယာ)နှင့် အယ်လ်ဘတ်တိုဂရင်နာဒိုတို့အား ၁၉၅၂ ဇွန်လတွင်
 အမေရိကန်မြစ်အတွင်းမှ သူတို့၏ 'မမ်ဘို-တန်ဘို' ဖောင်ပေါ်တွင် တွေ့မြင်ရပုံ

mgyoe.com

ကိုမန်ဒန်တီအားနက်စတို
ရာဖေးယဲလ်-ချေ-ဂွေဗာရာ ဒီလာလင့်ချ်

ကျူးဘားသမ္မတ မင်ချူယယ်အာရူတီယာအား သူပုန်ခေါင်းဆောင် ချေဂွေဗာရာနှင့်
ကာမိလိုစီယင်ဖျူးဂိုးတို့နှင့်အတူ တွေ့ရပုံ

mgyoe.com

သေခြင်းတရားသည် စွင့်နေသောနားများဆီအထိ တိုးဝင်ရောက်ရှိမည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်ခေါ်သံဖြစ်ကြားအံ့။ လက်တစ်ဖက်က လက်နက်များကို စွဲကိုင် ရန်ကမ်းလင့်ကြားအံ့။ အခြားသူများက ကျွန်ုပ်တို့၏ ဈာပနတေးကို ဖုံး လွှမ်းစေရန် စက်သေနတ်သံများ၊ စစ်ပွဲနှင့်အောင်ပွဲခေါ်သံသစ်များဖြင့် ရှေ့သို့ တက်လာကြကြားအံ့။ မည်သည့်နေရာ၌ ရှောင်တခင်တွေ့တွေ့ ဤသေခြင်း တရားကို ခရီးဦးကြိုပြုပါမည်။

mgyoe.com

mgyoe.com

မာတိကာ

* မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာစကား	၁
* ရိုဆာရီယိုမှ ကျူးဘားသို့	၃
နိဒါန်း	၈
အယ်လ်ပါတိုဂျီ	၁၀
တော်လှန်ရေးတစ်ရပ် စတင်လေပြီ	၁၆
အလက်ဂျရီယာ ဒီပီယို	၂၄
မျောလေရာ မျောစေ	၃၀
လာပလတာ တိုက်ပွဲ	၄၀
အင်ဖာနိုတိုက်ပွဲ	၄၉
လေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်ခြင်း	၅၃
အက်စပီနိုဆာ၌ ရှောင်တခင်တိုက်ခိုက်ခြင်း	၅၉
သစ္စာဖောက်တို့ သွားရာလမ်း	၆၉
ခါးသီးသောနေ့ရက်များ	၇၅
စစ်ကူများ	၈၁
ခံနိုင်ရည်ရှိလာကြပြီ	၈၇
ကျော်ကြားလှသည့်တွေ့ဆုံမှုတစ်ရပ်	၉၃
ချီတက်စဉ်ကာလ	၁၀၀
လက်နက်များရောက်လာခြင်း	၁၀၅
အယ်လ်ယူပီရိုတိုက်ပွဲ	၁၁၂
ဒဏ်ရာရသူများအား ဂုဏ်ပြုစောင့်ရှောက်ရခြင်း	၁၂၂

အပြန်ခရီး	၁၂၉
သစ္စာဖောက်လေပြီ	၁၃၇
ဗြူစီတို့ကို တိုက်ခိုက်ခြင်း	၁၄၅
လိုင်ဒီယာနှင့် ကလိုဒိုမီရာ	၁၅၃
အယ်လ်ဂိုဟွန်ဘရီတို့ တိုက်ပွဲ	၁၅၈
ပီနိုဒယ်အဂ္ဂါပထမ တိုက်ပွဲ	၁၆၄
နာကြည်းဖွယ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်	၁၇၅
တော်လှန်ရေးတပ်သားများ၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် စည်းကမ်း	၁၈၁
ဓားပြနှိမ်နင်းရေးတိုက်ပွဲ	၁၈၇
အယ်လ်တို ဒီကွန်ရာဒို	၁၉၅
စစ်နှင့် တောင်သူလယ်သမား	၂၀၂
တစ်နှစ်တာတိုက်ပွဲ	၂၀၇
ပီနိုဒယ်အဂ္ဂါ ဒုတိယတိုက်ပွဲ	၂၃၆
ကမိလို	၂၄၂
အထွေထွေ သပိတ်အပြီးသတ်ထိုးစစ်နှင့် စန္ဒာကလာရာတိုက်ပွဲ	၂၄၉
စာ ၂၆ စောင်	၂၆၀

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာစကား

၁၉၆၇ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလအတွင်း ဘိုလီဗီးယားနိုင်ငံ၌ မေဂျာအာ နက်စတို “ချီ” ဂွေဗာရာ ကျဆုံးသွားပြီဆိုသောအခါ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးတွင် အကြီးအကျယ် ဂယက်ရိုက်ခတ်သွားခဲ့သည်။ သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အထိမ်းအမှတ်များ ကျင်းပကြသည်။ သူ့ကို ဂုဏ်ပြုကြသည်။ ဘိုလီဗီးယား အစိုးရက ဒဏ်ရာဖြင့်မိလာသော “ချီ”ကို သတ်ဖြတ်ပစ်ခြင်းဖြစ်သည် ဆိုသည့် သတင်းထွက်လာသောအခါ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှ မြို့ကြီးပြကြီး၌ ဆန္ဒပြကန့် ကွက်ပွဲတွေ အုံးအုံးကျွက်ကျွက် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

ချီ ကို နယ်ချဲ့သမားများနှင့် သူတို့၏ လက်ပါးစေများက မုန်းတီးစက် ဆုပ်သလောက် အဖိနှိပ်ခံပြည်သူတွေ၊ တော်လှန်ရေးသမားတွေက ချစ်မြတ်နိုး ကြသည်။ သူ့အတွက် ယူကြုံးမရဖြစ်ကြသည်။ ဂုဏ်ယူကြသည်။ အခဲမကြေ ဖြစ်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ချီ သည် အာဂျင်တီးနား ပြည်သားဖြစ်၏။ ကျူးဘားလွတ်မြောက်ရေး အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ အဆင်းရဲခဲ၊ အကြိမ်ကြိမ် သွေးမြေကျခံကာ တိုက် ခိုက်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံး ဘိုလီဗီးယားတွင် တိုက်ရင်း အသေခံသွားခဲ့၏။ သူ ယုံ ကြည်သော တော်လှန်ရေးလမ်းကြောင်းအတိုင်း မမှိတ်မသုန် အဆက်မပြတ် ချီတက် တိုက်ခိုက်ရင်း သေမင်းကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်သွားသူဖြစ်၏။ ချီသည် သမိုင်းတွင် ပယ်ဖျက်၍မရသော၊ ကွယ်ဝှက်၍မရသော ကိုယ်ကျိုးမငဲ့သည့် စစ်မှန်သည့် တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်အဖြစ် နိုင်ငံတကာ ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစား သွေးစည်းညီညွတ်ရေးသမားတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ မော်ကွန်းရေးထိုးသွားသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ချီ ကို ထူးခြားထင်ရှားသော ပြောက်ကျားစစ်ရေးဆိုင်ရာ ပါရဂူတစ်ဦး ဟု တစ်ကမ္ဘာလုံးက နားလည်ထားကြသည်။ အမှန်အားဖြင့် ချီ ကို ယခုထက်

ပို၍ နားလည်ရန်လိုအပ်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ချီသည် ပြောက် ကျားစစ်ရေးဆိုင်ရာ ပါရဂူတစ်ဦးသာမက နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်သမား၊ စီးပွားရေးစီမံကိန်းသမား၊ ဘက်ပေါင်းစုံလှသည့် တော်လှန်ရေးသမားလည်း ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သမိုင်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဤမျှ တိုတောင်းသောကာလအတွင်း မကြုံစဖူး ထူးကဲစွာ အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်းသည် ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားလှသည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ဘက်ပေါင်းစုံအတွေးအခေါ်များကို လေ့လာသိရှိနိုင်စေရန် အတွက် ယခုကဲ့သို့ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မောင်နေဝင်း

ရန်ကုန်။

ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်။

ရိုဆာရီယိုမှ ကျူးဘားသို့

အာနက်စတို ချီဂွေဗာရာကို အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံ၏ အရေးအပါဆုံး မြို့တော်တစ်ခုဖြစ်သော ရိုဆာရီယို၌ ၁၉၂၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၄ ရက်နေ့ညတွင် မွေးဖွားခဲ့လေသည်။ အသက် (၂) နှစ်အရွယ်တွင် ပန်းနာရောဂါ စွဲကပ်ခဲ့လေရာ ကုသ၍မရနိုင်သော ဤပန်းနာရောဂါ၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု၊ စိတ်အင်အား ငယ်မှုနှင့် ပြင်းထန်သော အသက်ရှူသံသည်ကား ကျောင်း၏ စာသင်ခန်းများ၊ ဆီယာရာမစ္စထရာ၏ အလယ်ဗဟိုနှင့် လက်တင်အမေရိကတောတောင်များ အထိ သူနှင့်အတူ တကောက်ကောက်ပါနေခဲ့လေသည်။

အိုင်ယာလန်နှင့် စပိန်မိသားစုတို့မှ ဆင်းသက်လာခဲ့သော သူ့မိဘအမျိုး များဖြစ်ကြလေသည်။ မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာ အာနက်စတို ဂွေရောလင် (ချီ) နှင့် စီလီယာဒီလာဆာနာတို့မှာ ဗြူနိုအေရီမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ တော့သည်။

(၄) နှစ်သားအရွယ်မှာ အာနက်စတိုလာမြို့ရဲ့ ရာသီဥတုဒဏ်ကို မခံ နိုင်တော့ဘူး။ သူ့အဖေဟာဆိုရင် အာနက်စတိုရဲ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်ရက်သား အိပ်ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖအေရင်ခွင်မှာ ခေါင်းမိုပြီးအိပ်မှ ပန်းနာ က သက်သာရာရတာကိုးဟု စီလီယာကပြောလေသည်။ အာနက်စတို၏ ရော ဂါမှာ သက်သာသည်မရှိ။ ဆိုးသည်ထက်သာ ဆိုးလာသည်။ သူ့ရောဂါကို ကု ဖို့မလွယ်ဟု ဆရာဝန်တွေက ပြောကြားသည်။ ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲ လုပ် ပေးရမည်ဟုဆိုကြသည်။

ဂွေဗာရာတို့မိသားစု တစ်ဖန် ရွှေ့ပြောင်းကြရပြန်၏။ ကော်ဒိုဘာသို့ ရောက်လာကြရာ ဤမြို့တွင် ကလေးငယ်၏အခြေအနေ တိုးတက်ကောင်းမွန် လာသည်။ ရောဂါအထလည်း လျော့ပါးလာသည်။ ပြည်နယ်တစ်နယ်လုံး ခရီး သွားရင်း၊ ရွှေ့ပြောင်းရင်း အယ်လ်တာဂရေစီယာတွင် အခြေချလိုက်ကြသည်။

သားအကြီးဆုံး အသက် (၈) နှစ်မတိုင်မီ မစွက်ဂွေဗာရာထံသို့ ပညာ ရေးဝန်ကြီးဌာနက စာတစ်စောင်ပို့ပေးလိုက်၏။ ယင်းစာတွင် သူ့သားဖြစ်သူ အသက် (၇) နှစ်ရှိ အာနက်စတိုသည် မည်သည့်မူလတန်းကျောင်းတွင်မှ မှတ် ပုံမတင်သေးကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။

“ကျွန်မက ချင်ချင်း စာပြန်လိုက်တာပေါ့။ ကလေး စာရေးတတ်၊ ဖတ် တတ်ဖို့ သူတို့ ဒီလောက်ဂရုစိုက်တာကို ကျွန်မ ဂုဏ်ယူတယ်လေ၊ ကျွန်မက တော့ သူ့ကို အေ-ဘီ-စီ-ဒီ သင်ပေးပါရဲ့၊ ကျောင်းတော့ မတက်နိုင်ရှာသေး ဘူး၊ ဒီပန်းနာကြောင့်ပေါ့၊ ဒုတိယနဲ့ တတိယတန်းတွေမှာပဲ သူ ကျောင်းမှန်မှန် တက်နိုင်ပြီး ပဉ္စမတန်းနဲ့ ဆဋ္ဌမတန်းတွေကြတော့ တက်လိုက်ပျက်လိုက်ပဲ။ သူ့ညီတွေ ညီမတွေက သင်ခန်းစာတွေ ကူးလာပေးရတယ်။ အဲဒါကို သူက အိမ်မှာ ကျက်တယ်”

ထို့နောက် အထက်တန်းကျောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ အဖော်ကျောင်း သားများဖြင့် ပြည့်ညပ်နေသော မော်တော်ကားသေးသေးလေးဖြင့် နေ့စဉ် ကော်ဒိုဘာသို့သွားရသည်။ ကားမောင်းသူကား စီလီယာဒီလာဆာနာပင်တည်း။

သူသည် မြို့၏ ရပ်ကွက်ကောင်းတစ်ကွက်ရှိ “နီဒီယာ” ဂေဟာတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်ကား ပျော်စရာလည်းကောင်း၊ စီးပွားရေးကလည်း ဖွံ့ဖြိုးသောအချိန်ဖြစ်သော်လည်း ယင်းနောက်ပိုင်း၌ အခြေအနေပြောင်းလဲ လာသည့်အတွက် မြို့စွန့်ရှိ သူ့မိခင်ပိုင် ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုကို ရောင်းချလိုက် ပြီး နောက် မြို့တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြန်၏။ အာနက်စတိုအတွက် နေစရာ အခန်းတစ်ခန်းနှင့် ထမင်းလခပေးစားစရာ အနေအထားမျိုး ရရှိလေသည်။ သို့သော် သူ့မိသားစု၏ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေမှာ ငွေသုံးနိုင်လောက် အောင် ချောင်လည်ခြင်းမရှိတော့သဖြင့် ပထမဦးဆုံးသော အလုပ်တစ်ခုကို ရှာရပေတော့သည်။

သူကား အရွယ်ရောက်နေပေပြီ။ သူသည် လွတ်လပ်၏။ သတိရှိ၏။ စာကြမ်းပိုးဖြစ်၏။ ပိုင်းပိုင်းပြတ်ပြတ်လည်း ဖြစ်လာ၏။ ချူချာလှသောရောဂါ အဖြစ်မှ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရုန်းထွက်လာရပြီးနောက် သူ့ညီ ရိုဘာကိုအပြင် အခြားသူများနှင့် အားကစားလေ့ကျင့်သည်။ သူ့တွင် ညီအစ်ကိုသုံးယောက် အပြင် စီလီယာ၊ အင်နာမာရီယာ၊ ဂျူအန်မာတင် စသော ညီမသုံးယောက် ရှိ သေးသည်။

အာတာလ်ယာ အားကစားကလပ်တစ်ပိုက်မှ ဂွေဗာရာကို အချို့သော

အားကစားသမားများ ယခုအထိ မှတ်မိနေကြသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကွင်းထဲမှထွက်၍ အငွေ့ရှူကိရိယာကလေးကို အသုံးပြုတတ်သေးသည်။ စာအုပ်တွင်လည်းကောင်း၊ အားကစားတွင်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည့်အတွက် စိတ်ဓာတ်ရော၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ပါ ထူသားပေသား ရလာခဲ့သည်။

၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ အထက်တန်းကျောင်း၌ရှိစဉ်ကပင် ယခု ဓာတုဗေဒပညာရှင် ဖြစ်နေသည့် အယ်လ်ဘာတိုဂရာနာဒိုနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာသည်။ အယ်လ်ဘာတိုမှာ နောက် ၃ နှစ်အကြာတွင် ဒီဂရီရခဲ့လေသည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၉ ရက်နေ့တွင် ချီနှင့် ဂရာနာဒိုတို့သည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် ခရီးရှည်ထွက်ကြ၏။ ပစိဖိတ်ကမ်းခြေအထိ ခရီးထွက်ရန် သူတို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။ ဂွေဗာရာက လက်တင်အမေရိကတိုက်တစ်ခု ပြုပြင်အောင် သွားချင်သည်။ ဤတိုက်အကြောင်း သိချင်သည်။ ဤတိုက်ကြီးကို အောင်နိုင်သူများမရောက်လာမီ အချိန်ကာလကစ၍ တည်ရှိခဲ့သော ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုကို ရှာဖွေလိုသည်။ ပြည်သူတွေကို ကြည့်မြင်လိုသည်။ ခရီးသွားလိုသည်။ ခြေလျင်ပဲ သွားရ သွားရ သွားလိုသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ် အကုန်တွင် ဂွေဗာရာမိသားစုသည် ဗြူနိုအေရီသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြ၏။ အာနက်စတိုက စာဆက်သင်သည်။ သင်္ချာတွင် စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည့်အတွက် အင်ဂျင်နီယာဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူတို့ဘဝတူ ကျောင်းသားတွေက ယူဆကြသည်။ သို့သော် ဆေးကျောင်း၌ စာရင်းသွင်းလိုက်ပြီဟု မိတ်ဆွေတွေကို သူ ပြောပြသောအခါ မိတ်ဆွေတွေက အံ့အားသင့်ကြရလေသည်။

ဂရာနာဒိုနှင့်အတူ ခရီးမထွက်မီ သူသည် နိုင်ငံ၏မြောက်ပိုင်းနှင့် အနောက်ပိုင်းသို့ သွားရောက်ခဲ့လျက် သူ စိတ်ဝင်စားသော ကိုယ်ရေးပြားရောဂါနှင့် အခြားအပူပိုင်းဆိုင်ရာ ရောဂါများကို လေ့လာခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် နိုင်ငံ၏ တစ်ဖက်စွန်းမှ အခြားတစ်ဖက်စွန်းအထိ ဘိုင်စကယ်ဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ဖူးသည်။

ဂရာနာဒိုနှင့် အာနက်စတိုတို့သည် စင်တီယာဂို ဒီ-ချီလီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် ကုန်းမြင့်ဒေသများကို ခြေလျင်ဖြတ်ကျော်ကြသည်။ “အဲဒီခရီးဟာ ပြည်သူတွေကို သိနားလည်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတစ်ခု ကျွန်တော်တို့ကို ပေးလိုက်တာပါပဲ။ ငွေစကလေး အနည်းအကျဉ်းလောက်ရအောင် အလုပ်လုပ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ပြီး ပြီးလားဆို ခရီးဆက်ထွက်ကြတယ်။ သင်္ဘောကုန်တင် တုန်ချအလုပ်

သမား၊ အထမ်းသမား၊ သင်္ဘောသား၊ ဆရာဝန်၊ ပန်းကန်ဆေး စတဲ့အလုပ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အာလူးဆွတ်တဲ့အလုပ်ရော၊ တခြားတောက်တိုမယ်ရအလုပ်မှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့အကုန်လုပ်တာပဲ။ ကဲ . . . ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ယူနီဗာစီတီက ဒီဂရီနဲ့ တစ်ယောက်ကတော့ ဘွဲ့ရခါနီး ဆရာဝန်”

ပီရူးသို့ သူတို့ရောက်လာကြသည်။ ကိုယ်ရေးပြားရောဂါကု ဆေးရုံတစ်ရုံသို့ သွားရောက်လိုလှသော ဆန္ဒဟောင်းလည်း ပြည့်ဝခဲ့လေပြီ။ ဂွေဗာရာသည် နောက်ပိုင်းတွင် ကိုလံဘီယာနိုင်ငံထဲသို့ စီးဝင်သော မြစ်တစ်မြစ်၏ မြစ်ကြောင်း ပြောင်းသွားအောင် ကိုယ်ရေးပြားရောဂါသည်များက ရေကာတာတစ်ခု ဆောက်လုပ်ကြသည့် ပီရူးပြည်၏ တောတောင်များအလယ် ဗဟိုအထိ ရောက်အောင် သွားခဲ့ကြ၏။

ခရီးသွားလာရေးနှင့် စပ်လျဉ်းသော စာရွက်စာတမ်းများ၊ ငွေကြေးကိစ္စများ၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များအတွက် ပြဿနာတွေကလည်း မကြာခဏ ပေါ်ပေါက်နေသည်။

“အိကွေဒေါမှာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘောလုံးနည်းပြဆရာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတော့ လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်နိုင်လောက်တဲ့ငွေကိုရတယ်။ ဘိုဂိုတာကျတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုနှင်ထုတ်တယ်” ဟု ဂရာနာဒိုက ပြန်ပြောပြသည်။

ကျောင်းသားများက အချင်းချင်းငွေစုကာ ထောက်ပံ့သည့်အတွက် ဗင်နီဇွဲလားသို့ ခရီးဆက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဂရာနာဒိုက ဗင်နီဇွဲလားတွင် နေရစ်ခဲ့ပြီး အာနက်စတိုက မြင်းတွေအပြည့်တင်ဆောင်လာသော ကုန်တင်လေယာဉ်ဖြင့် မီယာမီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ မီယာမီတွင် နှစ်ရက်ခန့်သာနေရန် စိတ်ကူးသော်လည်း တစ်လကြာသွားသည်။ မီယာမီတွင် ရှိနေစဉ် သူသည် ငွေကို အလွန်ချွေတာ၏။ စာကြည့်တိုက်တွင် စာဖတ်ကာ တစ်နေ့လျှင် နွားနို့၊ ကော်ဖီကို တစ်ကြိမ်သာသောက်ရင်း ဖြစ်သလိုနေထိုင်ခဲ့သည်။

ဗြူနိုအေရီသို့ ပြန်အရောက်တွင် စစ်မှုထမ်းရန် ဆင့်ခေါ်သော်လည်း စစ်မှုထမ်းရန် မသင့်လျော်ဟုသတ်မှတ်ခြင်းခံရသည်။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် ဆင့်ခေါ်မည်ဟု သူ့ကိုပြောလိုက်ကြသည်။

သူ၏ အံ့ဖွယ်အလီလီ လေ့လာသင်ကြားမှု၊ စွမ်းဆောင်မှု၊ ပါးရည်နပ်ရည် ရှိမှုတို့ကြောင့် တစ်နှစ်မျှမရှိသော အချိန်ကာလအတွင်း ဘာသာရပ်ပေါင်း (၁၁) သို့မဟုတ် (၁၂) ဘာသာကို အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်

မတ်လတွင် ဆရာဝန်ဘွဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်၌ အသက် ၂၅ နှစ်ရှိပေပြီ။ သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်အားလုံးကို တက်ကြွရဲရင့်စွာ ဆန့်ကျင်သူဖြစ်နေလေပြီ။ လက်တင်အမေရိက အင်ဒီယန်းလူမျိုးများ နေထိုင်ရသော အခြေအနေ အရပ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဖွယ်အဖြစ်မှန်ကို သိမြင်နေသူဖြစ်ရာ ဤလူမျိုးများအတွက် အလုပ်လုပ်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် ဂရာနာဒို စောင့်ဆိုင်းနေသည့် ကာရာကပ်(စ်) မြို့သို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကိုဘိုဘလန်ကို ကိုယ်ရေးပြားရောဂါကုဆေးရုံတွင် အလုပ်ဝင်ရန် သူ ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။

သူသည် မည်သူထံကမှ ငွေကြေးတစ်ပြားတစ်ချပ် တောင်းခံခြင်းမပြုဘဲ ပြုနိုင်အေရီမှ မီးရထားဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ အီကွေဒေါသို့ အရောက်တွင် ရှေ့နေရိကာဒိုရိုဂျီက တကယ်ကြည့်ဖူးရောက်ဖူးရမည့် နေရာမှာ ဂွါတီမာလာ ဖြစ်သည်ဟု သူ့ကို နားချသည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဂွါတီမာလာသို့ သူရောက်လာသည်။ ထို့နောက် မက္ကဆီကိုမြို့သို့သွားသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် “ဂရန်မာ”ရွက်လှေဖြင့် ကျူးဘားသို့ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

(ဤတစ်ပိုင်းတစ်စ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်မှာ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက်နေ့ထုတ် ကျူးဘားအပတ်စဉ် “ဂရန်မာ” တွင် ဖော်ပြပါရှိပါသည်။)

နိဒါန်း

ကျွန်ုပ်တို့ တော်လှန်ရေး၏ များပြားလှစွာသော အဆစ်အပိုင်းများနှင့် ပုံပန်းသွင်ပြင်အားလုံးကို နှိုင်းဆတိုင်းတာမည့်သမိုင်းတစ်ရပ် ရေးသားရန် ကာလရှည်ကြာစွာကပင် ကျွန်ုပ်တို့ လိုလားဆန္ဒရှိနေခဲ့ကြသည်။ ဤကဲ့သို့သော သမိုင်းတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ကို ရေးသားလိုသည့် အလိုဆန္ဒကား၊ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်များစွာတို့က တီးတိုးဖြစ်စေ၊ လူသိရှင်ကြားဖြစ်စေ မကြာခဏ ထုတ်ဖော်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ များပြားလှသည်။ နှစ်ကာလတွေလည်း ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ။ ပုန်ကန်ထကြွမှုများနှင့်ပတ်သက်သော အမှတ်ရချက်တို့မှာလည်း အတိတ်တွင် မှုန်မွှားကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အမေရိကန်၏သမိုင်းနှင့် ဆက်စပ်ပိုင်ဆိုင်ပြီးဖြစ်သော ယင်းအဖြစ်အပျက်များကို ယခုအထိ တိတိကျကျ နေသားတကျ မလုပ်ကြရသေးချေ။

ယင်းအကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပါဝင်ခဲ့သော တိုက်ခိုက်မှုများ၊ စစ်ပွဲများနှင့် တိုက်ပွဲများဆိုင်ရာ ကိုယ်တိုင်အမှတ်ရချက်များကို ကျွန်ုပ် စတင်ရေးသားလျက်ရှိပါသည်။ အမှတ်ရချက်များ၊ အလျင်စလိုရေးမှတ်သော မှတ်စုများတွင် အခြေခံထားသည့် ဤသမိုင်း တစ်ပိုင်းတစ်စကို ပြည့်ဝကုံလုံ ပြီဟု ကျွန်ုပ် မယူဆပါ။ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ပတ်သက်ပါဝင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များက ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ အခန်းကဏ္ဍများကို ထပ်မံဖြည့်စွက်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်ပါသည်။

တိုက်ပွဲတစ်ခုလုံးတွင် ကျူးဘားနိုင်ငံ၏မြေပုံပေါ်၌ သတ်မှတ်ထားသော နေရာဒေသတစ်ခုခုတွင်သာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကန့်သတ်ပါဝင်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ အခြားနေရာဒေသတို့မှ စစ်ပွဲများ၊ အဖြစ်အပျက်များတွင် ပါဝင်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများ အသက်ဝင်စေရန်နှင့် အစီအစဉ် သဘောသက်ရောက်စေရန်အလို့ငှာ ဖိဒယ်လ်ပါဝင်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့တပ်များ

အရေးနိမ့်သော ပထမဦးဆုံး တစ်ပွဲတည်းသာဖြစ်သည့် အလက်ဂျရီယာ ဒီ-ပီယို (*) ရှောင်တခင်တိုက်ပွဲမှ စတင်ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပေသည်။

ဤတိုက်ပွဲတွင် အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်သူများစွာရှိကြပေရာ ယခု ရေးသားသောအကြောင်းအရာကို ပိုမိုပြည့်ဝစေရန်အတွက် ၎င်းတို့က မှတ်မိ သမျှ ဖြည့်စွက်ကြစေလိုပါသည်။ ယင်းသို့ ဖြည့်စွက်ပြောဆိုရာတွင် အမှန်အ တိုင်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်စေရန်သာ ကျွန်ုပ်တို့ မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ ဟန် မဆောင်ရန်၊ ပိုမပြောရန်၊ မိမိမပါသည်ကို အပါလုပ်မပြောရန်နှင့် တိတိကျ ကျ ရှိစေရန် လိုပါသည်။ သူ့အနေအထားနှင့် ပညာရေးအပေါ်၌ အမှီသဟဲ ပြုလျက် သူ၏ အကောင်းဆုံးစွမ်းရည်ဖြင့် စာမျက်နှာအနည်းငယ် ရေးသား ပြီးပြီဆိုလျှင် အမှန်အချက်အလက်များနှင့် မသက်ဆိုင်သော သို့မဟုတ် မသေ ချာသော စကားလုံးတိုင်းကို ဖယ်ရှားရန် တတ်အားသမျှ အလေးအနက် ဝေဖန်သုံးသပ်ရန် ကျွန်ုပ် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ ဤရည်မှန်းချက်ဖြင့် ကျွန်ုပ် ၏ အမှတ်ရချက်များကို ယခု စတင်ပါသည်။

အာနက်စတို - ချို - ဂွေဗာရာ

* အလက်ဂျရီယာ ဒီ-ပီယိုတိုက်ပွဲအကြောင်းကို ဤစာအုပ်တွင် တိုက်ပွဲအစနှင့် “ဂရန်မာ” ရွက်လှေဖြင့်အသွား အခန်းကဏ္ဍနှစ်ခုတွဲ၍ ဖော်ပြထားသည်။ (အောက်ခြေမှတ်စုအားလုံးကို အယ်ဒီတာက ထည့်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။)

အယ်လ် - ပါတိုဂျီ

လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ဂွါတီမာလာ မျိုးချစ်အချို့ သေဆုံးသည့်သတင်းများကို ဆောင်ကြဉ်းလာသော ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ၎င်းတို့အနက်တွင် ဂျူလီယိုရိုဘာတိုကက်ဆီရက်ဗေလီလည်း ပါဝင်သည်။

တိုက်ကြီးတစ်တိုက်လုံးကို လွှမ်းခြုံထားသည့် လူတန်းစားစစ်ပွဲများ အလယ်၌ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်၏ ဤခက်ခဲသောအလုပ်တွင် သေခြင်းတရားဟူသည် မကြာခဏတွေ့ရမည့် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၊ အခက်အခဲကာလအတွင်းမှ ရဲဘော်တစ်ယောက်၊ အချိန်ကောင်းကို အိပ်မက်အတူမက်ခဲ့သူတစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းကား ကြားရသူတို့အတွက် နာကြည်းစရာသာ ဖြစ်ပေသည်။ ဂျူလီယိုရိုဘာတိုကား ကြီးမြတ်သော မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် အရပ်ပု၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့က သူ့ကို “အယ်လ်ပါတိုဂျီ” ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ ယင်းကား “အပုလေး” သို့မဟုတ် လူလေးဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သော ဂွါတီမာလာ ဘန်းစကားတည်း။

အယ်လ်ပါတိုဂျီသည် မက္ကဆီကို၌ရှိနေစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ တော်လှန်ရေး မီးရှူးသန့်စင်ဖွားမြင်သည်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့သွားရသူဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှင့် သူ့ဆန္ဒအလျောက် လာရောက်ပူးပေါင်းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာပါဝင်ခွင့် ရရှိထားခဲ့သော အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ အတွင်းသို့ နောက်ထပ် နိုင်ငံခြားသားများအား ဆွဲသွင်းရန် ဖိဒယ်လ်က မလိုလားချေ။

တော်လှန်ရေးအောင်ပွဲခံပြီးနောက် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အယ်လ်ပါတိုဂျီသည် သူပိုင်ပစ္စည်းပစ္စယကလေးများကို ရောင်းချကာ အဝတ်အစား

သေတ္တာငယ်တစ်လုံးဖြင့် ကျူးဘားသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ သူသည် အုပ်ချုပ်ရေး ဌာန များစွာတို့တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီး အိုင်၊ အင်၊ အာ၊ အေ (အမျိုးသား လယ် ယာမြေ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသိပ္ပံ) စက်မှုတပ်ဆင်ရေးဌာန၊ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ၏ ပထမဆုံးသော အကြီးအကဲဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူ့အလုပ်တွင် သူ မပျော် ပိုက်။ အခြားတစ်ခုခုကို သူ စောင့်မျှော်နေသည်။ သူ့ဇာတိနိုင်ငံ လွတ်မြောက် ရေးအတွက် နည်းလမ်းရှာဖွေနေသည်။

တော်လှန်ရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကဲ့သို့ပင် သူ့ကိုလည်း လုံးဝဥသံ့ ပြောင်းလဲစေခဲ့၏။ ဆုံးရှုံးမှုဟူသည်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားမလည်သေးဘဲ ဂွါတီ မာလာမှ ထွက်လာသော စိတ်မာန်တက်နေသည့် ဤလူငယ်သည် ယခုမူ စိတ် ဓာတ် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် တော်လှန်ရေးသမားအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။

အာဘင့်ဇ်ကျဆုံးပြီးနောက် လအနည်းငယ်ကြာ ဂွါတီမာလာမှ ထွက် ပြေးကြရင်း မီးရထားပေါ်၌ ကျွန်ုပ်တို့ ပထမဆုံးတွေ့မိကြသည်။ တာပါချူလာ သို့ ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းမှတစ်ဆင့် မက္ကဆီကိုစိတီသို့ ရောက် နိုင်မည်။ အယ်ပါတိုဂျီမှာ ကျွန်ုပ်ထက် အသက်ငယ်စေကာမူ မကြာမီအတွင်း မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အစဉ်ထာဝရ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုတစ်ရပ်ကို ထူထောင်မိ ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ချီယာပတ်စ်မှ မက္ကဆီကိုစိတီသို့ အတူတကွ သွား ကြ၏။ ငွေကြေးဟူ၍ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမရှိသော အရေးနိမ့်နေသော လူများ ပီပီ ပြဿနာတွေကို ကျွန်ုပ်တို့အတူတကွ ရင်ဆိုင်ကြ၏။ ရန်လိုမုန်းတီးမှု မရှိစေကာမူ စိမ်းကားသော ဘဝဝန်းကျင်တွင် အသက်ရှင်နေနိုင်ရန်အလို့ငှာ အတူတကွ အလုပ်လုပ်ကြရ၏။

အယ်ပါတိုဂျီတွင် ပိုက်ဆံမရှိ။ ကျွန်ုပ်တွင်လည်း အနည်းအကျဉ်းမျှ ရှိလေရာ ယင်းငွေဖြင့် ကင်မရာတစ်လုံး ဝယ်လျက်၊ မြို့တော်၏ ပန်းခြံများ အတွင်း၌ လူတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးသည့် တရားမဝင်သော အလုပ်(*) လုပ် ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူတကွ အလုပ်လုပ်သူမှာ မက္ကဆီကိုလူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူပိုင် အမှောင်ခန်းတွင် ဓာတ်ပုံများကို ဆေးကြ၊ ကူးကြသည်။ ကျွန်ုပ် တို့သည် မက္ကဆီကိုစိတီအနှံ့အပြား လျှောက်သွားရင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သည့် ဓာတ်ပုံတွေကို ရိုက်ယူကြ၏။ ဖောက်သည်အမျိုးမျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ စစ် ခင်းကြရ၏။ ဤကလေးငယ်၏ ဓာတ်ပုံကား ကြည်လင်ပြတ်သားလွန်းလှ၏။

* နိုင်ငံခြားသားများဖြစ်၍ အလုပ်လုပ်ခွင့်မရှိ။

ထို့ကြောင့် တန်ရာတန်ဖိုးပေးသင့်သည် စသည်ဖြင့် ဆွဲဆောင်ပြောဆိုရ၏။ ဤ သို့အားဖြင့် လ အတန်ကြာမျှ ကျွန်ုပ်တို့ စားရေးသောက်ရေး ပြေလည်နေ ခဲ့ ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တော်လှန်ရေးဘဝ၏ နိစ္စဓူဝ အဖြစ်အပျက် များက ကျွန်ုပ်တို့အား ခွဲခွာစေခဲ့သည်။ သူ့အား ကျူးဘားသို့ ခေါ်လာရန် ဖီ ဒယ်လ်က မလိုလား။ ချွတ်ယွင်းချက် တစ်စုံတစ်ရာရှိသည့်အတွက်မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မတော်အား နိုင်ငံတကာ တပ်မတော်အဖြစ်သို့ မရောက်စေ ချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ပြောပြပြီးဖြစ်သည်။

အယ်လ်ပါတိုဂျီသည် သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့၏။ မက္ကဆီ ကိုစီတီ ယူနီဗာစီတီတွင် ရူပဗေဒဘာသာ ယူခဲ့သည်။ ဤသင်တန်းများမှ ထွက် ခွာလာပြီးနောက် တစ်ဖန် ဤသင်တန်းများဆီသို့ပင် ပြန်သွားသည်။ ရောက်ရာ အရပ်တွင် ရရာအလုပ်လုပ်ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသည်။ မည်သည့် အကူအညီကိုမျှ မတောင်း။ စိတ်ဓာတ်နူးညံ့သလောက် လေးနက်ပြင်းထန်လွန်း သော ဤသူငယ်သည် အကြီးအကျယ် သိပ်သည်းကျစ်လျစ်သူလော၊ မိမိ၏ အားနည်းချက်များကို အသိအမှတ်ပြုရန် မိမိ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာ များ အတွက် မိတ်ဆွေတစ်ဦးဦးထံ၌ ချဉ်းကပ်ရန် မာနခံလွန်းသူ တစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသလော ဆိုသည်ကို ယခုတိုင် ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာမသိသေးပါ။

အယ်လ်ပါတိုဂျီကား မပြောင်းလဲသူ၊ လိမ္မာပါးနပ်သူ၊ ယဉ်ကျေးသိမ် မွေ့သူ၊ စိတ်ထားနူးညံ့သူ ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် တဖြည်းဖြည်း ရင့်ကျက်တည် ငြိမ်လာလျက်၊ နောက်ဆုံးနေ့ရက်များ၌ သူ၏ ကြီးမားလှသော အသိဉာဏ်များ အား သူ့ပြည်သူတွေအတွက် အလုပ်အကျွေး ပြုစေခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ ဂွါတီ မာလာအလုပ်သမား ပါတီဝင်အဖြစ် သူသည် ယင်းဘဝတွင် စည်းကမ်းကြီး လှလျက် တော်လှန်ရေးသမားကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ဖန်တီးနေခဲ့သူလည်းဖြစ်ပေသည်။ သူ၏ ယခင် အလွန်အကျွံ နူးညံ့မှုများမှာ အနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိတော့သည်။ တော်လှန်ရေးသည် လူတွေကို စစ်မှန် သန့် ရှင်းစေ၏။ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးစေ၏။ ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားစေ၏။ အတွေ့အကြုံရပြီး လယ်သမားက သူ့ကောက်နှံတို့၏ ချွတ်ယွင်းချက်များကို ပြင်ဆင်ကာ ကောက်နှံ အမျိုးအစားကောင်း ပိုမိုရရှိအောင် လုပ်ဆောင်သကဲ့သို့ပင်တည်း။

ကျူးဘားသို့ သူရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် မိတ်ဟောင်းဆွေ ဟောင်းနှစ်ဦးအတွက် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း တစ်အိမ်တည်းလိုလို နေထိုင်ခဲ့ ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဤဘဝသစ်၌ ရှေးယခင်ကထားခဲ့သော ရင်းနှီးမှုမျိုး

မရှိနိုင်တော့ပါ။ သူ့နိုင်ငံမှ ဇာတိ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားတစ်ခုကို လိုလိုလားလား လေ့လာနေကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့မိသဖြင့် သူ့စိတ်တွင်း၌ မည်သို့ဖြစ်နေမည်ကို ကျွန်ုပ် အကဲခတ်မိနေသည်။ တစ်နေ့တွင် သူထွက်ခွာသွားတော့မည့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် အချိန်တန်ပြီဟု ကျွန်ုပ်ကို ပြောလာပါသည်။

စစ်ရေးအလေ့အကျင့် မရှိစေကာမူ အယ်လ်ပါတိုဂျီသည် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရန် အချိန်တန်ပြီဟု ရိုးရိုးသားသား ယူဆပုံရပေ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရန်အတွက် သေနတ်စွဲကိုင်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် ဇာတိနိုင်ငံသို့ သူ ပြန်ပေးတော့မည်။ ထိုအချိန်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားရှည်ရှည် ပြောမိကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် အချက်သုံးချက်ကိုသာ ထောက်ခံပြောဆိုသည်။ ၎င်းတို့မှာ အမြဲမပြတ် လှုပ်ရှားမှုလုံးဝဥသံ့ မယုံကြည်မှုနှင့် ထာဝရသတိရှိမှုတို့ ဖြစ်ပါသည်။ လှုပ်ရှားမှုဟူသည် ငြိမ်မနေခြင်း၊ တစ်နေရာတည်း၌ နှစ်ညဆက်မနေခြင်း၊ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ မရပ်မနား လှုပ်ရှားသွားလာခြင်းဖြစ်သည်။ မယုံကြည်မှုဟုဆိုရာ၌ အစပထမတွင် ကိုယ့်အရိပ်ကိုပင် ကိုယ်မယုံခြင်း၊ မိတ်ဆွေပမာဖြစ်သော လယ်သမားများ၊ သတင်းပေးများ၊ လမ်းပြများ၊ အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ပေးသူများကို မယုံခြင်း၊ လွတ်မြောက်သောဒေသတစ်ခု မရမချင်း အရာရာကို မယုံခြင်း ဖြစ်သည်။ သတိရှိမှုကား အမြဲမပြတ်အစောင့်တာဝန်ချခြင်း၊ အမြဲမပြတ်ထောက်လှမ်းခြင်း၊ လုံခြုံရာနေရာတစ်ခုတွင် စခန်းချခြင်း၊ အထူးသဖြင့် အမိုးအောက်တွင် မအိပ်စက်လေနှင့်၊ သင့်အား ဝိုင်းဝန်းထားနိုင်သည့်အိမ်တွင် မည်သည့်အခါမျှ မအိပ်နှင့်ဟု ဆိုလိုလေသည်။ ယင်းတို့ကား နွေးထွေးသော လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မှုနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေအတွက် ပေးလိုက်နိုင်သော ကျွန်ုပ်တို့ ပြောက်ကျားအတွေ့အကြုံ၏ သင်ခန်းစာပင်ဖြစ်လေသည်။ ဤအလုပ်ကို မလုပ်ပါနှင့်ဟု ကျွန်ုပ်က သူ့အား အကြံပေးရပါမည်လော။ မည်သည့်အခွင့်အရေးဖြင့် ယင်းသို့ အကြံပေးနိုင်ပါအံ့နည်း။ တစ်ချိန်က မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ခဲ့သော အရာတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်တို့ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြပြီ။ ယခု ဤအရာအောင်မြင်ခဲ့သည်ကို သူတွေ့မြင်ခဲ့လေပြီ။

အယ်လ်ပါတိုဂျီကား ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ ယခုအချိန်တွင် သူ သေဆုံးသည့်သတင်း ရောက်ရှိလာလေသည်။ အစပထမတွင် နာမည်ချင်းရှုပ်ထွေးတာဖြစ်ရမည်ဟု မှားတာဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာ

တွင် သူ့အလောင်းကို သူ့မိခင်ကိုယ်တိုင်က စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးဖြစ်ရာ သူ့သေ ပြီဆိုသည်မှာ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ဖွယ်မလိုတော့ပါ။ သူ့သာမက လူချင်းကျွန်ုပ် တို့ မတွေ့မသိကြသေးသော်လည်း သူ့ကဲ့သို့ပင် ရဲရင့်သူများ ဖြစ်တန်ကောင်း သည့် သူ့ရဲဘော်တစ်စုပါ သေဆုံးကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆုံးရှုံးခြင်း၏ခါးသီးမှုကို ယခု တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်တို့ မြည်းစမ်းကြပြန်ချေပြီ။ တခြားမှ အတွေ့အကြုံတွေ ကို သူ ဘာကြောင့် မလေ့လာသနည်း။ သူတို့ကိုပေးလိုက်သည့် အကြံဉာဏ် များအား ဤလူတွေ ဘာကြောင့် သတိကြီးစွာထား၍ မလိုက်နာကြသနည်း ဆိုသည့် အဖြေမပေါ်သေးသော မေးခွန်းကို ကျွန်ုပ်တို့ မေးမိကြသည်။ ဘာ ဖြစ်သည်ကို ယခုတိုင် ကျွန်ုပ်တို့ အတိအကျမသိရသေး။ သို့သော် ဒေသ အရွေးမှား ကြောင်း၊ ရုပ်ဝတ္ထုအရ အသင့်မဖြစ်ကြသေးကြောင်း၊ မယုံကြည်မှု ကို လုံလောက်စွာ မထားကြောင်း၊ အပြည့်အဝ သတိမရှိသေးကြောင်းကိုကား ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိကြသည်။ ဖိလိုက်လာသော စစ်တပ်က သူတို့ကို ရှောင်တခင် ဝင်တိုက်သည်။ လူအချို့ကျပြီး ကျန်လူတွေ အကွဲကွဲ အပြားပြား ဖြစ်ကုန်ကြ သည်။ တစ်ဖန် သူတို့ နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ကာ တောက်လျှောက် ချေမှုန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့ကို ဖမ်းမိသွားသည်။ တခြားသူများကား အယ်ပါတိုဂျီကဲ့သို့ပင် တိုက်ရင်း ကျဆုံးသွားကြရသည်။ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ် သွားပြီဆိုသောအခါ အလက်ဂျရီယာဒီပီယိုတိုက်ပွဲအပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ခံခဲ့ကြရ သလို ပြောက်ကျားတွေကို အမဲလိုက်သလို လိုက်ပေလိမ့်မည်။

အမေရိကကွင်းပြင်များ၌ လွတ်လပ်ရေးသီးပွင့်လာနိုင်ရေးအတွက် ပျို မြစ်သောသွေးမျိုးဖြင့် မြေဩဇာသွန်းလောင်းရပြန်ချေပြီ။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲကား ရှုံးသွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်တွေကို တမြဲမြဲသွေးရင်း ကျဆုံးသူ ရဲဘော်များအတွက် ငိုကြွေးကြရပေလိမ့်မည်။ မြင့်မြတ်လှသော ဤ ကျဆုံးမှု၏ အဖိုးတန်သော ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်သော အတွေ့အကြုံမှ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ယင်းအမှားမျိုးကို ထပ်မမှားစေရန် သေဆုံးရသူတိုင်းအတွက် အောင် ပွဲများများခံကာ လက်စားချေရန်၊ လုံးဝလွတ်မြောက်စေရန် ခိုင်ခိုင်မာမာ ပိုင်း ဖြတ်ကြရပေလိမ့်မည်။

အယ်ပါတိုဂျီ ကျူးဘားမှထွက်ခွာသွားစဉ်က သူ့ပစ္စည်းဟူ၍ ဘာမျှ မကျန်ရစ်။ စာကလေးတစ်စောင်တလေမျှလည်း မထားရစ်။ သူ့တွင် သောက ရောက်စရာဆို၍ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းအနည်းငယ်နှင့် အဝတ်အစားအချို့သာ ရှိ ပေသည်။ သို့ရာတွင် မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်၌ သူရေးသွားသော ကဗျာအချို့

ကို မက္ကဆီကိုမှ မိတ်ဆွေဟောင်းများက ကျွန်ုပ်ထံ ယူဆောင်လာကြသည်။
ယင်းကဗျာများကား တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦး၏ နောက်ဆုံးကဗျာများတည်း။
ဆက်၍ ဆိုရသော် တော်လှန်ရေးသို့လည်းကောင်း၊ အမိနိုင်ငံတော်သို့လည်း
ကောင်း၊ မိန်းမတစ်ဦးသို့လည်းကောင်း၊ ချစ်မြတ်နိုးစွာ တမ်းတသော ကဗျာ
များတည်း။

ကျားဘား၌ အယ်လ်ပါတိုဂျီ သိကျွမ်းချစ်ခင်ခဲ့သော အဆိုပါမိန်းမထံသို့
လိပ်စာတပ်ထားသည့် အဆုံးသတ်ကဗျာများ၏အပုဒ်တစ်ပုဒ်တွင်

“ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားသာ ဖြစ်သည်။
ယူစမ်းပါလော့၊ သင့်လက်တွင်း၌ ဆုပ်ကိုင်ထားပါလော့၊
အရုဏ်ကျင်းလျှင်
သင့်လက်ကိုဖြန့်လျက်
နေရောင်ဖြင့် နွေးထွေးပါစေလော့”

အယ်လ်ပါတိုဂျီ၏ နှလုံးသားကား ကျွန်ုပ်တို့အလယ်တွင် ကျန်နေပါ
သည်။ သူ့ချစ်သူ၏ လက်တွင်း၌လည်းကောင်း၊ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး၏ ချစ်မြတ်
နိုးသော လက်တွင်း၌လည်းကောင်း၊ ဝှိတီမာလာနှင့် အမေရိကတစ်တိုက်လုံး
အတွက် မုချဆက်ဆက် ထွန်းတောက်လာမည့် နေ့သစ်တစ်နေ့၏ နေရောင်
အောက်တွင် နွေးထွေးစေရန်အလို့ငှာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိပါသည်။ ယနေ့ သူ
မိတ်ဆွေအများအပြား ကျန်နေရစ်သည့် စက်မှုလုပ်ငန်းဝန်ကြီးဌာနတွင် စာ
ရင်းအင်းဆိုင်ရာ ကျောင်းငယ်တစ်ကျောင်းရှိနေသည်။ ဤကျောင်းကို သူ
အတွက် အမှတ်ရသောအားဖြင့် “ဂျူလီယို-ရိုဘာတိုကက်ဆီရက်ဗေလီ” ဟု
ခေါ်တွင်နေကြပြီ။

နောင် ဝှိတီမာလာ လွတ်လပ်သောအခါ၌ ကျောင်းတစ်ကျောင်း၊
အလုပ်ရုံတစ်ရုံ၊ သို့မဟုတ် လူ့ဘောင်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရာ၌ ပြည်သူ
တွေ တိုက်ပွဲဝင်ကာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သော မည်သည့်နေရာတစ်နေရာကိုမဆို
ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်ဖြစ်သည့် သူ့နာမည်ကို ပေးထားကြလိမ့်မည်မှာ မုချပင်ဖြစ်
ပေသည်။

တော်လှန်ရေးတစ်ရပ် စတင်လေပြီ

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁၀) ရက်နေ့တွင် ဘာတစ် စတာက ဦးဆောင်ညွှန်ကြားသော သွေးချောင်းစီးမှုမရှိသည့် စစ်တပ်အာဏာ သိမ်းမှု၏သမိုင်းသည် အာဏာသိမ်းသည့်နေ့တွင် စတင်သည်မဟုတ်။ ယင်း ၏ လက်မှန်မဆွ အဖြစ်အပျက်များကို ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်သံအမတ် ဆမ်နာဝဲလ် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်သည်ထက် ပို၍ ရှေးကျသော ၁၉၀၁ ခုနှစ် ပလတ်ပြင်ဆင်ချက်ဥပဒေထက် ပို၍ရှေးကျသော မြောက်အမေရိကနယ်မြေ သိမ်းပိုက်ရေးသမားတို့က တိုက်ရိုက်စေလွှတ်လိုက်သည့် သူရဲကောင်း “နာ ဆီဆိုလိုပက်” ရောက်လာသည်ထက် ပို၍ ရှေးကျသော ကျူးဘား၏ သမိုင်း တွင် ပြန်လည်ရှာဖွေရပေမည်။ ၁၉ ရာစုခေတ်အစတွင် ကျူးဘားနှင့် ပတ် သက်သည့် သူ့နိုင်ငံ၏ သဘောထားကို ကြေညာခဲ့သော ဂျွန်ကွင်စီအဒမ်၏ ခေတ်အထိ ယင်းကိစ္စ၏အရင်းအမြစ် ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ဤကျွန်းသည် စပိန်ပြည်က အကိုင်းအခက်မှ ဖြတ်ယူလာသော ပန်းသီးပမာ အန်ကမ်ဆမ် ၏ လက်အတွင်း သက်ဆင်းကျရောက်ခဲ့လေတော့သည်။ ကျူးဘားကဲ့သို့ပင် အခြားနိုင်ငံများကိုလည်း ဆန့်ကျင်ရည်စူးသော တိုက်တစ်တိုက်လုံး ရန်စ ကျူး ကျော်ရေး၏ ကွင်းဆက်တွေမှာ ရှည်လျားများပြားစွာ တည်ရှိနေပေသည်။

ဒီရေအတက်အကျပမာဖြစ်သော ဤကာလတွင် လူထုများ၏ ထိန်းချုပ် ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော ဖိအားအောက်တွင် အစိုးရအဖွဲ့သစ်များ တက်ချီ သက် ချီဖြင့်သာ ပြည့်လျှမ်းနေခဲ့လေသည်။ လက်တင်အမေရိကသမိုင်းသည် လူနည်း စုကို ကိုယ်စားပြုသော အာဏာရှင်အစိုးရများက အာဏာသိမ်းပွဲများဖြင့် အာ ဏာရလာကြ၏။ မကြာခဏဆိုသလို လူကြိုက်များသော ဒီမိုကရက်တစ် အစိုး ရအဖွဲ့များ ထက်ထက်သန်သန်ပေါ်ထွက်လာကာ တစ်ခါတစ်ရံ အာဏာမရ မိမှာပင် မိမိတို့ အသက်ဆက်ရေးအတွက် လိုအပ်သော ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်

အလျော့ပေးစေ့စပ်မှုများဖြင့် အပေးအယူလုပ်ကြရခြင်း စသော အသွင်လက္ခဏာများကို သာဓကပြဆိုလျက်ရှိပေသည်။

ယင်းသဘောသကန်တွင် ကျူးဘားတော်လှန်ရေးမှာ ခြွင်းချက်ဖြစ်လေသည်။ အမေရိကတိုက်ကြီးကို လွှမ်းခြုံလျက်ရှိသော လူမှုရေးလှုပ်ရှားမှု လှိုင်းတန်ဖိုးများအကြား ရုန်းကန်ကူးခတ်ခဲ့ရခြင်းအားဖြင့် တိုင်းပြည်မှ ထွက်နေရသည့် အခြားအမေရိကန်တစ်ဦးဖြစ်သော ဖိဒယ်လ်ကတ်စထရီနှင့် တွေ့ဆုံရန် အခွင့်အရေးရခဲ့သည့် စာရေးသူအဖို့ နောက်ခံဇာတ်ကြောင်း အနည်းအကျဉ်းကို တင်ပြရန် လိုအပ်ပါလေသည်။

အေးမြသောညတစ်ည၌ မက္ကဆီကိုတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် သူ တွေ့ကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပထမဆုံးသော ဆွေးနွေးမှုများကား နိုင်ငံတကာ နိုင်ငံရေးရာများ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်မှတ်မိပေသည်။ ထိုညမှာပင် နောက်နာရီအတန်ကြာ၍ အရုဏ်တက်သောအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ အနာဂတ်ကို စူးစမ်းမည့်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ဤနေရာတွင် ကျူးဘားအစိုးရ၏ လက်ရှိခေါင်းဆောင်အား မက္ကဆီကို၌ ကျွန်ုပ် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံနှင့် အဘယ်ကြောင့် တွေ့ရသည်ဟူသည်ကို ကျွန်ုပ် ရှင်းလင်းဖော်ပြလိုပါသေးသည်။

အချိန်မှာ ဒီမိုကရက်တစ်အစိုးရများ ဒီရေဆုတ်နေသော ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဂျက်ကိုဘိုအာဘင့်ဂူဇ်မန်း၏ ဒေသတွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သော တော်လှန်ရေးနှင့် အမေရိကန်ဒီမိုကရေစီ အညွန့်တလူလူ ထနေခိုက် တစ်တိုက်လုံး ဝါဒဖြန့်မီးခိုးကန့်လန့်ကာကို အကာအကွယ်ပြုလျက်၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက သွေးအေးအေးဖြင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ဝင်ရောက်ကျူးကျော်သည်ကို လက်မြောက်အရှုံးပေးနေရချိန်။ ယင်းကျူးကျော်မှုကို ဦးဆောင်သူကား နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဂျွန်ဖော်စတာဒါးလက်ဖြစ်သည်။ တိုက်ဆိုင်သည်ဟုပင် ဆိုရလေမည်လားမသိ။ ဒါးလက်သည် ဂွါတီမာလာရှိ နယ်ချဲ့သမားတို့၏ အဓိက လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်သော ယူနိုက်တက်၊ သစ်သီးကုမ္ပဏီ၌ အစုဝင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၊ ယင်းကုမ္ပဏီ၏ ရှေ့နေတစ်ဦးလည်းဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ဂွါတီမာလာမှ ပြန်လာခိုက် လမ်းတွင်ပင် ရှိနေသေး၏။ ဂွါတီမာလာ ပြည်သူ့အားလုံးအတွက် ဆုံးရှုံးမှု၊ နာကြည်းမှုများဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သွေးစွန်းနေသော ဤမြေတွင် အနာဂတ်တစ်ရပ်ကို ပြည်လည်ဖန်တီးရင်း မျှော်လင့်ဆဲ၊ နည်းလမ်းရှာဖွေဆဲဖြစ်လေသည်။ ဖိဒယ်ကလည်း သူ့အကြံအစည်အတိုင်း သူ့လူတွေကို အသင့်ပြင်ရန်အတွက် ကြားနေနယ်မြေတစ်ရပ်

ရှာဖွေရန် မကြာဆီကိုသို့ ရောက်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ စင်တီယာဂိုဒီ ကျူးဘားရှိ မွန်ကာဒါ စစ်တန်းလျားကို ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်မှုက ကျဆင်းနေသည့် စိတ်ဓာတ်ကို တစ်စစီ တစ်ပိုင်းစီဖြစ်အောင် ဆောင်ကြဉ်းသွားပြီဖြစ်လျက် တစ်ကြောင်းမဟုတ် တစ်ကြောင်းကြောင့် နိုင်ငံရေးပါတီများ၊ တော်လှန်ရေးအစုများအတွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသူတွေလည်း နောက်ထပ် စွန့်စားမှုလျော့လုပ်ရန် တောင်းဆိုလျက်ရှိကြသည်။ နောက်ထပ် စုဆောင်းလာသော လူသစ်တွေကို “ဇူလိုင် ၂၆ လှုပ်ရှားမှု” အဖွဲ့သစ်သို့ ပါဝင်စေသည်။ (၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် မွန်ကာဒါစစ်တန်းလျားကို ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်သည့်နေ့ အထိမ်းအမှတ် ပေးထားသော နာမည်ဖြစ်သည်။) ဤလူတွေကို မကြာဆီကို၏ လျှို့ဝှက်ရန် လိုအပ်နေသည့် အခြေအနေအောက်တွင် သင်တန်းပေးရန် တာဝန်ယူရသူအဖို့ အလွန်ခက်ခဲသည့် လုပ်ငန်းတစ်ရပ် စတင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မက်ဆီကိုအစိုးရကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေရ၏။ အက်ဖ်ဘီအိုင် သူလျှို့များ၊ ဘာတစ်စတာ၏ သူလျှို့များကိုလည်း အလားတူ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေကြရ၏။ ငွေနှင့် ကိုယ်ကို ရောင်းစားမှုတွေ အကြီးအကျယ် ထွန်းကားနေသော တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ ဆက်စပ်နေသည့် ဤအင်အားစုသုံးခုစလုံးကို သူတို့သည် ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေကြရခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် လူတကာတို့အနက်မှ အဆင်းရဲဆုံး ရွေးချယ်ထားခြင်းခံရသူများဖြစ်သော (အထူးသဖြင့် မိယာမိမှ) ထရူဂျီလို၏သူလျှို့များကိုလည်း ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ကြရသေးသည်။ ယင်းအခက်အခဲအားလုံးကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထွက်ခွာရေးကိစ္စ၊ ရောက်ရှိရေးကိစ္စနှင့် နောက်ဆက်တွဲ အရေးတကြီးကိစ္စဟူသည်ကို စိစဉ်ကြရသေးသည်။ ထိုအချိန်က ယင်းကိစ္စတွေမှာ လွယ်ကူသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ထင်ခဲ့ကြသည်။ ယနေ့၌မူ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရမှုများသည် စွန့်လွှတ်ရမှုများ၊ အသက်များဖြင့် တိုင်းတာရပေတော့မည်။ ဖိဒယ်လ်ကတ်စထရိုကာ အလွန်တရာ ရင်းနှီးလှသည့် လူအစုကလေးတစ်စု၏ အကူအညီဖြင့် သူ့ အစွမ်းအစ၊ သူ၏ အလွန်ထူးခြားသော အလုပ်စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကျူးဘားသို့ လက်နက်ကိုင်ဝင်ရောက်ရေးအတွက် စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းတာဝန်ကို လုံးဝဥသံကြိုးပမ်းလျက်ရှိသည်။ သူသည် အချိန်နည်းလွန်းသည့်အတွက် စစ်ရေးနည်းပရိ ယာယ်ဆိုင်ရာ သင်ခန်းစာများကို မပေးနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ကျန်ရှိသည့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဂျင်နရယ်အယ်ဘာတိုဘာယို(၁) ထံမှ အဖိုးတန်သင်ခန်းစာ တွေကို လေ့လာသင်ကြားကြရသည်။

ပထမသင်ခန်းစာတွေကို ကြားကြားချင်း အောင်ပွဲခံနိုင်မည်ဟု ကျွန်ုပ် အထင်ရောက်မိသည်။ သူပုန်တပ်တွင် ပါဝင်လာရပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌ကား ဤအထင်ကို သံသယဝင်လာခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကူးယဉ်စွန့်စားမှု သက်ဝင်ချက်နှောင်ကြီးဖြင့် သူနှင့် အစကနဦးကစ၍ ဆက်စပ် ရင်းနှီးလာ ခဲ့ရ၏။ ဤမျှ စစ်မှန်သန်စင်သော ရည်မှန်းချက်တစ်ခုအတွက် နိုင်ငံရပ်ခြား ကမ်းစပ်ပေါ်တွင် သေရလျှင် သေရကျိုးနပ်ပေပြီဟူသော ယုံကြည်မှုအရလည်း သူနှင့် နီးကပ်ဆက်စပ်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လပေါင်းအတန်ကြာမျှ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သေ နတ်ပစ်ခတ်မှုမှာ ပို၍တိကျလာသည်။ လက်ဖြောင့်တပ်သားများ ပေါ်ထွက်လာ သည်။ ကျွန်ုပ်က တပ်သားများ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆိုင်ရာ အကြီးအကဲအ ဖြစ် ဂျင်နရယ်ဘာယို၏ လမ်းညွှန်မှုအောက်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ မတ်လအတွင်း ထွက်ခွာကြမည့် အပြီးသတ် အစီအစဉ်များကို ပြုလုပ်ရန် မက္ကဆီကိုပြည်ရှိ ခြံကြီးတစ်ခြံကို ရှာဖွေတွေ့ရှိကြသည်။

သို့ဖြစ်စေကာမူ ထိုအချိန်တွင် ဘာတစ်စကက ပိုက်ဆံပေးထားသော မက္ကဆီကို ပုလိပ်အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် ဖီဒယ်လ်ကတ်စထရီကို အမဲလိုက်သလို လိုက်လျက်ရှိကြ၏။ ၎င်းနှစ်ဖွဲ့အနက် တစ်ဖွဲ့မှာကား ကံကောင်းလှပေသည်။ ငွေ ကြေးအရဆိုလျှင် သူ့ကိုဖမ်းကြရမည်။ သို့သော် သူတို့သည် အမှားတစ်ခု ကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြ၏။ ဤတွင် ငွေကြေးအရပင် ပြောရဦးမည်ဆိုလျှင် သူ့ကို ဖမ်းမိသွားကြပြီးနောက် မသတ်ဘဲထားလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။(၂) ထို့နောက် ပိုင်း ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ဖီဒယ်လ်၏ လူများစွာကို ဖမ်းဆီးရမိသွားသည်။ မက္ကဆီကိုစိတ် မြို့စွန့်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ခြံမှာလည်း ပုလိပ်လက်သို့ ကျရောက်သွား ပြီး ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ထောင်ထဲရောက်သွားကြရသည်။

ဤတွင် ပထမအဆင့် နောက်ဆုံးအခန်းကဏ္ဍ၏ အစပဏာမကို ရွှေ့ ဆိုင်းလိုက်ကြရသည်။ အကျဉ်းထောင်အတွင်း (၅၇) ရက်နေထိုင်ရသူအချို့ ရှိ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြန်ပို့မည်ဟု အမြဲတမ်း ခြိမ်းခြောက်ကြသည်။ (ဤအချက် ကို ကျွန်ုပ်နှင့် မေဂျာကာလစွ တိုဂါစီယာတို့ သက်သေခံနိုင်ပါသည်။) သို့ရာတွင် ဖီဒယ်လ်ကတ်စထရီအပေါ်၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ယုံကြည်မှုမှာ

(၁) စပိန်ပြည်တွင်းမှ စစ်ပြန်တစ်ဦး
(၂) ဆုငွေ ရရှိရန်ဖြစ်သည်။

မည်သည့်အခါမျှ ပပျောက်သွားသည်မရှိ။ ဖိဒယ်လ်တစ်စုံတစ်ခုလုပ်တိုင်း သူ၏ ချစ်ကြည်မှုအတွက် သူ၏တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ်ဖြင့် အလျော့အတင်းလုပ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အမှုကိစ္စရှင်းလင်းပုံကို ကျွန်ုပ် အမှတ်ရမိသေးသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မက္ကဆီကိုတွင် တရားမဝင်ဘဲ ရောက်ရှိနေသော နိုင်ငံခြားသားလည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အပေါ် စွဲဆိုထားချက်တွေကလည်း တသိကြီးရှိနေသည်။ မည်သည့်အခြေအနေမျိုး၌ ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်ုပ်အတွက်နှင့်တော့ တော်လှန်ရေး နှောင့်နှေးမနေအပ်ပါ။ ကျွန်ုပ်ကို ထားရစ်ခဲ့ပါ။ အခြေအနေကို ကျွန်ုပ်နားလည်သည်။ ဘယ် ကိုပို့ပို့ ရောက်ရာအရပ်မှနေ၍ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ကြိုးပမ်းမည်။ ကျွန်ုပ်အား အာဂျင်တီးနားသို့ မပို့ဘဲ အနီးအပါးနိုင်ငံတစ်ခုခုသို့ ပို့ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်စား ကြိုးပမ်းပေးရန်သာ လိုလားသည်ဟု ဖိဒယ်လ်အား ပြောပြရာ ဖိဒယ်လ်က “ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ပစ်မသွားဘူး”ဟု တုံးတံတိ ပြန်ပြောသည်ကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိပါသေးသည်။ ဤသို့ အားဖြင့် မက္ကဆီကိုအကျဉ်းထောင်အတွင်းမှ ထုတ်ယူရန် အဖိုးတန်သော အချိန်နှင့် ငွေကို အသုံးချကြရသည်။ သူ လေးစားမြတ်နိုးသော ပြည်သူတွေအပေါ် ထားရှိသည့် ဖိဒယ်လ်၏သဘောထားမှာ လုံးဝဥသံ့ သူ့ကိုယ်သူ စွန့်လွှတ်ထားမှုပင်ဖြစ်သည်။ လူတွေကို သစ္စာရှိလျက် ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်းအားဖြင့် ဤသူပုန်တပ်မတော်သည် ဖြိုခွဲမရနိုင်သော တပ်မတော်အဖြစ် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

အချိန်တွေကုန်လွန်သွားကြပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရောက်ရာအရပ်တွင် ပုန်းအောင်းကာ လျှို့ဝှက်အလုပ် လုပ်ကြသည်။ တတ်နိုင်သမျှ လူတောသူတောထဲမတိုးဘဲ လမ်းမသို့ပင် လုံးဝမထွက်ကြချေ။

လအတန်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့တပ်သားများ အတွင်းသစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ရှိနေကြောင်း တွေ့ကြရတော့သည်။ သူမည်သူဖြစ်သည်ကိုကား မသိ။ သို့သော် သင်္ဘောဖြင့် ပို့လိုက်သည့် ကျွန်ုပ်တို့၏လက်နက်များအား သူက ရောင်းချပစ်သည်။ သူသည် “တရားဝင်စာချုပ်” မပြီးသေးဘဲ ရွက်လှေနှင့် အသံလွှင့်စက်တစ်လုံးကိုလည်း ရောင်းချခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သိကြရသည်။ ဤပထမဆုံးသော သစ္စာဖောက်မှုက ကျူးဘားအာဏာပိုင်တို့၏ သူလျှို့များ အလုပ်လုပ်နေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိနေပြီဟုသာ ဖော် ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်ပြီ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ယင်းအဖြစ်အပျက်က ကယ်တင်လိုက်သလို ရှိနေပြန်သည်။

ထိုအချိန်ကစ၍ 'ဂရန်မာ' ကို အထူးဂရုစိုက် လျင်မြန်စွာပြင်ဆင်သည်။ စားနပ်ရိက္ခာ (မများလှသေး) နှင့် ယူနီဖောင်းများ၊ ရိုင်ဖယ်များ၊ လက်နက်ပစ္စည်းများ၊ ကျည်ဆန်မရှိသလောက်ဖြစ်နေသော တင့်ကားပစ် ရိုင်ဖယ်နှစ်လက် စသည်တို့ကို သိုလှောင်ထားမိကြပြီးဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့နံနက် ၂ နာရီအချိန်တွင် အစိုးရသတင်းစာများက ရယ်သွမ်းသွေးခဲ့ကြသော "၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်မြောက်စေမည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့သည်ပင် အာဇာနည်များ ဖြစ်ကြတော့မည်" ဆိုသည့် ဖီဒယ်လ်၏စကားလုံးများမှာ စတင်၍ ရုပ်လုံးပေါ်လာလေတော့သည်။

သရဲရုပ်ပေါက်နေသူများ၊ ပစ္စည်းပစ္စယများနှင့်အတူ ကျူစပန်ဆိပ်ကမ်းမှနေ၍ မီးများငြိမ်းကာ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ရာသီဥတုမှာ အလွန်ဆိုးဝါးလှ၏။ ရေကြောင်းလည်းပြ၍မဖြစ်၊ သို့သော် မြစ်ဝမှာမူ ငြိမ်သက်နေ၏။ ပင်လယ်အော်အဝင်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးသောအခါ မီးထွန်းကြသည်။ ပထမဦးစွာ ပင်လယ်အမူးဒဏ်ခံနိုင်မည့် ဆေးပြားတွေကို အရူးအမူး ရှာကြသည်။ ရှာမတွေ့၊ ကျူးဘားအမျိုးသားသီချင်းနှင့် "ဇူလိုင် ၂၆" တေးကို သီဆိုကြသည်။ သို့သော် ငါးမိနစ်ခန့်မျှသာ ကြာပေမည်။ ထို့နောက်တွင် ရွက်လှေတစ်စင်းလုံး ရယ်စရာလိုလို၊ ကြေကွဲစရာလိုလိုအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ညှိုးသော မျက်နှာရှိသည့်လူတွေသည် ဗိုက်ကိုနှိပ်သူကနှိပ်၊ ခြင်းတောင်းထဲ ခေါင်းဝှက်သူကဝှက်၊ ဖရိုဖရဲလဲသူကလဲ၊ အဝတ်အစားများ၌ အန်ဖတ် ပေသူက ပေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်နှင့် အခြားသူ လေးငါးယောက်မှအပ ကျန်ရှိသည့်လူ (၈၃) ယောက်စလုံးမှာ လှိုင်းမူးဒဏ် ခံကြရလေတော့သည်။ သို့သော် စတုတ္ထနှင့် ပဉ္စမမြောက်နေ့များတွင် မြင်ကွင်းမှာ အတန်ငယ်တိုးတက်ကောင်းမွန်လာသည်။ ရွက်လှေ၏ ပျဉ်ပြားအစပ်ကွဲနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိကြရသည့်အတွက် ဝန်ပေါ့သွားစေရန် အပရိကပစ္စည်းဟူသမျှကို ပစ်ချကြရသည်။

အိုရီယင်တေးပြည်နယ် နီကီရိုမြို့အနီးတစ်နေရာတွင် ဆင်းသက်နိုင်ရန် အလို့ငှာ လေသင့်ရာ ဂျမေကာနှင့် ဂရင်းကေမင်းကျွန်းတို့ဘက်သို့ ဦးတည်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းကြောင်းရွေးချယ်ခဲ့ကြသဖြင့် ကျူးဘား၏ တောင်ဘက်မှ ဝေးစွာကွေ့ပတ်၍ သွားရသည်။ စီမံကိန်းကို နှေးကွေးစွာ အကောင်အထည်

ဖော်နေရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်လာချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်ရန် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဖရန်ပေး(စ်) စည်းရုံးလှုံ့ဆော်သော ဆန္ဒပြဆူပူမှုကြီးများ (၃၀) ရက်နေ့တွင် စင်တီယာဂိုဒီ ကျူးဘား၌ ဖြစ်ပွားကြောင်း ရေဒီယိုမှ သတင်းကြေညာသည်ကို ကြားသိကြရသည်။ နောက်တစ်ည ဒီဇင်ဘာလ (၁) ရက်နေ့ညတွင်ကား ရေလည်း မရှိ၊ ဆီလည်းမရှိ၊ ရိက္ခာမရှိတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကာဘိုကရစ်မှ မီးပြတိုက်ကိုသာ ပရမ်းပတာ ရှာဖွေနေကြရသည်။

နံနက် ၂ နာရီတွင် အမှောင်နှင့် မာန်ဟုန်ပြင်းလှသော ည၏အခြေအနေမှာ ဆိုးသည်ထက်ဆိုးလာသည်။ စောင့်ကြည့်ရသူတွေကလည်း မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ပေါ်မလာသေးသော အလင်းရောင်ကို ရှာဖွေနေကြသည်။ ရေတပ်တွင် ဗိုလ်အဖြစ်အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသော ရိုကေးသည် လှေကားမှ အထက်ဆင့်သို့ တွယ်ကပ်ကာ ကာဘိုမှအလင်းရောင်ကို ရှာဖွေပြန်၏။ သူသည် ခြေချော်ကာ ရေထဲသို့ကျသွား၏။ နောက်မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့အလင်းရောင်ကို တွေ့ကြရသည်။ သို့သော် ရွက်လှေမှာ နှေးကွေးလွန်းသဖြင့် ဤခရီး၏နောက်ဆုံး နာရီတွင် မနားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရပေသည်။ ကျူးဘားသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ခြေချမိသည့်အချိန်တွင် မိုးစင်စင်လင်းနေပေပြီ။ ဤနေရာကား လာ့စ်ကိုလိုရေဒိုစ် ကမ်းခြေမှ ဘီလစ်အမည်ရှိ နေရာပေတည်း။

ကမ်းခြေစောင့် သင်္ဘောငယ်တစ်စင်းက ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့သွားရာ ဘာတစ်စတာ၏ စစ်တပ်သို့ ကြေးနန်းဖြင့် သတင်းပို့လိုက်သည်။ ကမ်းပေါ်တွင် ခြေချမိကြပြီးနောက် မယူမဖြစ်သော ပစ္စည်းတွေကိုယူကာ နွဲ့အိုင်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်မိကြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရန်သူလေယာဉ်များက လိုက်လံ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရတော့သည်။ လမုပင်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသော နွဲ့အိုင်များအတွင်း လျှောက် သွားနေကြရခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရန်သူလေယာဉ်က မမြင်နိုင်။ ထိအောင်လည်း မပစ်နိုင်။ သို့သော် အာဏာရှင်၏ စစ်တပ်ကမူ ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

နွဲ့အိုင်ထဲမှ ဖြတ်ထွက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ နာရီပေါင်းများစွာ ကြိုးပမ်းရသည်။ အတွေ့အကြုံမရှိမူ၊ လမ်းသိသည်ဆိုသော ရဲဘော်တစ်ဦး၏ တာဝန်မဲ့မှုတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ များစွာနှောင့်နှေးနေရသည်။ မြေမာပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထူးဆန်းသောအသိဉာဏ်ရှိသည့် စက်ရုပ်များပမာ ကိုယ်ပျောက်စစ်တပ်၊ အရိပ်စစ်တပ်အဖြစ် စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ဝိုင်း၍ လျှောက်ကြသည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် (၇) ရက်တိုင်တိုင်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာခြင်း၊ ငတ်

မွတ်ဆာလောင်လာခြင်း စသော အဖြစ်အပြင် ဤမြေပြင်ထက်မှ သုံးရက်မှာ ပို၍ပင် ကြောက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်နေပြန်၏။ မေ့မော့သွားကြခြင်း၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း၊ အနားယူရပ်နားခြင်းတို့ဖြင့် ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းပင် တစ်ညတာ ချီတက်ကြပြီးနောက် မက္ကဆီကိုမှ ထွက်လာပြီး (၁၀) ရက်တိတိအကြာ ဒီဇင်ဘာ (၅) ရက် အရုဏ်တက်တွင် မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းလှသော အလက်ဂျရီယာ(ပျော်ရွှင်ခြင်း) ဒီပီယိုအမည်ရှိ နေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ ပါတော့သည်။

အလက်ဂျရီယာ ဒီပီယို

အလက်ဂျရီယာ ဒီပီယိုသည် ကာဘိုကရင်အနီး၊ နီကီရိုဒ်အိုရီယင် တေးပြည်နယ်အတွင်း၌ တည်ရှိလေသည်။ ဤနေရာတွင် ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့အား ဘာတစ်စတာ၏တပ်များက ခြေရာခံလိုက်နေခဲ့သည်။

ရှည်လျားသောခရီးကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ချီတက်လာကြရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ များစွာအားနည်းလျက် ရှိကြသည်။ ဒီဇင်ဘာ ၂ ရက်နေ့တွင် ပစ္စည်းကိရိယာအားလုံးလိုလိုကို စွန့်ပစ်လိုက်ရပြီးနောက် ကိုလိုရေဒါ့စ်ဟု ခေါ်သည့်နေရာတွင် ကမ်းပေါ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြကာ ဆားငန်ရေလွှမ်းသော နွံအိုင်များအတွင်း နာရီပေါင်းများစွာ လျှောက်ခဲ့ကြရသည်။ ဖိနပ်သစ်တွေကို ဝတ်ထားကြသည့်အတွက် ခြေထောက်တွေ အဖုအပိန့်ထနေကြသည်။ ဖိနပ်နှင့် မှက်၊ ခြင်တို့သာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရန်သူမဟုတ်။ နိုဝင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ကျူစပန်အမည်ရှိ မက္ကဆီကိုဆိပ်ကမ်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခွာလာခဲ့စဉ် ထိုနေ့တွင်မှ တိုက်ခတ်နေသော မြောက်လေကြောင့် ရေကြောင်းမှာ အလွန်တရာ ဆိုးဝါးခက်ခဲလှပေသည်။ မက္ကဆီကိုပင်လယ်အော်နှင့် ကာရစ်ဘီယန်ပင်လယ်ကို ၇ ရက်တိုင်တိုင် ဖြတ်ကူးပြီးနောက် ကျူးဘားသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အစာရေစာမပါဘဲ ရွက်လွင့်ရခြင်းဖြစ်၏။ ရွက်လှေကို ပြုပြင်ထားသည်မှာလည်း နံ့ချာလှ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့အများစုမှာ ပင်လယ်ခရီးသွားသည့် အလေ့အကျင့်မရှိကြသေးသဖြင့် အားလုံးလိုလို လှိုင်းမူးဒဏ် ခံကြရသည်။

လက်နက်ပစ္စည်းဟူ၍ ရှိင်ဖယ်အနည်းငယ် ကျည်ဆန်ခါးပတ်များနှင့် စိုစွတ်နေသော ကျည်ဆန်အချို့မှအပ အခြားဘာမှ မကျန်တော့။ ဆေးဝါးပစ္စည်းအားလုံးလည်း ဆုံးရှုံးကုန်လျက် ကျွန်ုပ်တို့၏ အထုပ်အပိုးများစွာတို့မှာ

နွဲ့အိုင်များတစ်လျှောက်တွင်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ယခင်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုစဉ်က ဂျူလီယိုလိုဘိုပိုင်ဆိုင်သည့် နီကီရိုသကြားစက်ရုံ၏ ကြံခင်းအစပ် တစ်လျှောက်မှနေ၍ ညဘက်တွင် ချီတက်ကြသည်။ လမ်းတွင် ကြံတွေ စုပ်ကာ ဟာနေသောဝမ်းဗိုက်ကို ဖြည့်တင်းကြပြီး အတွေ့အကြုံမရှိကြသေးသူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် ကြံဝါးဖတ်တွေကို လမ်းတစ်လျှောက် ချန်ထားရစ်ခဲ့ကြသည်။ တော်လှန်ရေးတွင် အဓိကသစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ လမ်းပြ ရှိနေပြီဖြစ်သည့်အတွက် အထက်ပါ အမှတ်မထင် သတိလက်လွတ်ဖြစ်မှုများကို ရန်သူက ဂရုစိုက်ရန်မလိုကြောင်း နောင် နှစ်အတန်ကြာသောအခါတွင်မှ ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိလာပါတော့သည်။ ဤသစ္စာဖောက် လမ်းပြကသာ ရန်သူကို ကျွန်ုပ်တို့ထံ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ လမ်းပြကို ညကျလျှင် အနားပေးသည်။ စစ်ပွဲကာလအတွင်း ဤအမှားမျိုးကို ကျွန်ုပ်တို့ အထပ်ထပ်ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည်။ အန္တရာယ်ရှိသောဒေသသို့ ရောက်နေပြီဆိုလျှင် နောက်ခံရာဇဝင် မသိရသေးသည့် အရပ်သားများကို အမြဲတမ်းစောင့်ကြည့်ရန် နောင်တွင်မှ ကျွန်ုပ်တို့ သဘောကောင်းကောင်းပေါက်လာခဲ့ကြသည်။ သစ္စာဖောက်တတ်သောလမ်းပြကို မည်သည့်အခါမျှ ကျွန်ုပ်တို့အပါးမှ ထွက်ခွာသွားရန် ခွင့်မပြုအပ်ပါ။

၅ ရက်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန်တွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ လူအနည်းငယ်သာလျှင် ခြေလှမ်းနိုင်ပါတော့သည်။ အားအင်ကုန်ခန်းနေကြပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့၏လူအများသည် ခရီးတိုတိုကလေးသွားကာ အကြာကြီးနားနေကြရ၏။ ကြံခင်း၏အစွန်တွင် ရပ်နားရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ တောထူထူအနီးရှိ အထူဆုံးသစ်ပင်ရိပ်တွင် တစ်မနက်လုံး အိပ်စက်ကြသည်။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် အခြေအနေထူးခြားလာသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သတိထားမိကြသည်။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် ပိုက်ပါကပ်လေယာဉ်များနှင့် အခြားစစ်လေယာဉ်များ၊ အရပ်လေယာဉ်များပါ ဝဲပျံစ ပြုလာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူများအနက် အချို့မှာ နိမ့်စွာပျံသန်းနေသော လေယာဉ်များက အဘယ်ပုံ မြင်နိုင်သည်ကို သတိမထားမိကြဘဲ အေးအေးလူလူပင် ကြံတွေ ချိုးကြ၊ စုပ်ကြသည်။

တပ်ဖွဲ့၏ဆရာဝန်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တွင် တပ်သားတွေ၏ အဖုအပိန့်များကို စစ်ဆေးရန် တာဝန်ရှိနေပေ၏။ ထိုနေ့က ကြည့်လိုက်ရသော ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဆုံးလူနာကို မှတ်မိနေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ သူ

ကား ဟမ်ဘာတိုဂါမော့ဖြစ်၏။ သူ့အတွက် ထိုနေ့မှာ ဤကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်တွင် နေရသည့် နောက်ဆုံးနေ့ပေတည်း။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆင်းရဲနံ့ချာလှသော ဆေးပေးခန်းမှနေ၍ သူ့စခန်းရှိရာသို့ မစီးနိုင်သော ဖိနပ်ကိုကိုင်ကာ ပြန်သွားစဉ်က ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ယခုတိုင် ကျွန်ုပ် မြင်ယောင်နေမိသေးသည်။

ရဲဘော်မွန်တေးနှင့်ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမှီကာ သားသမီးတွေ အကြောင်း စကားစပ်ပြောကြရင်း ရိက္ခာအဖြစ်ရသည့် ဝက်အူချောင်းတစ်ဝက်နှင့် ဘီစကွတ်နှစ်ချပ်ကို မျှစားနေကြစဉ် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျည်ဆန်တွေ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်။ လွန်စွာသတိထားနေသည့် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ရှစ်ဆယ့်နှစ်ဦးမျှသော တပ်သားများပေါ်သို့ ဤကျည်ဆန်တွေ မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ကျဆင်းနေသည်ဟုသာ ထင်မိပါသည်။

ကျွန်ုပ် ကိုင်ဆောင်ထားသော ရိုင်ဖယ်မှာ ကောင်းလှသည်မဟုတ်ပါ။ အညံ့စားရိုင်ဖယ်ကိုမှ တောင်းဆိုခြင်းမှာ ခရီးလမ်းတွင် ပန်းနာပြန်ထလာသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်အခြေအနေမှာမူ စူးစမ်းဖွယ်ဖြစ်နေသဖြင့် လက်နက်ကောင်းတစ်ခုခုကို မဖြုန်းတီးလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းအခြင်းအရာများ မည်သို့ဖြစ်ခဲ့သည်၊ မည်သည့်အခါတွင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို ကျွန်ုပ် တိတိကျကျ မသိတော့ပါ။ အမှတ်အသားများလည်း ဇေဝဇေဝဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ ယင်းသို့ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပစ်ခတ်နေစဉ်အတွင်း ထိုစဉ်က ကပ္ပတိန်အဆင့်ရှိသော အယ်လ်မေဒါ ရောက်လာကာ အမိန့်တောင်းသည်။ သို့သော် အမိန့်ပေးမည့် သူမရှိ ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိပေသည်။ ဖိဒယ်ကား ကွက်လပ်ကလေးကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ရောက်နိုင်သော၊ အနီးရှိကြံခင်းအတွင်းမှ သူ့လူများအား ပြန်စုရန် အချည်းအနီး ကြိုးပမ်းနေခဲ့ရသည်ကို နောင်တွင်မှ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရှိရသည်။ ရန်သူ၏ ရှောင်တစ်ခင်တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပြင်းထန်လှ၏။ ကျည်ဆန်တွေကိုလည်း ဒလဟော သုံး၏။

အယ်လ်မေဒါသည် သူ့လူစုကို ကွပ်ကဲရန်အတွက် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။ ထိုအချိန်တွင် ရဲဘော်တစ်ယောက်က ကျည်ဆန်သေတ္တာတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်၏ခြေရင်းနားတွင် ချထားလိုက်ရာ သူ့အပြုအမူကို စူးစမ်းသောသဘောဖြင့် ကျွန်တော်က ထိုရဲဘော်အား ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူက ကျွန်ုပ်အား မျက်နှာထားဖြင့် အဖြေပေးသည်။ ဤမျက်နှာကို ယခုတိုင် ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ

အမှတ်ရနေပါသေးသည်။ “ကျည်ဆန်ရှိလည်း သိပ်နောက်ကျနေပြီ”ဟု အလျှံ တငြီးငြီး တောက်လောင်သောမျက်နှာက ပြောပြနေသည်ဟု ကျွန်ုပ် အထင် ရောက်မိသည်။

သူသည် လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း ကြံခင်းဆီသို့ ဝင်သွား၏။ (နောက် ပိုင်းတွင် သူ့ကို ဘာတစ်စတာ၏ လူဆိုးသူဆိုးများက သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြ သည်။)

ဤသည်ကား ဆေးပညာ၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြှုပ်နှံမည်လော၊ တော်လှန် ရေး စစ်သားတစ်ယောက်၏တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်မည်လောဆိုသည့် လမ်း နှစ်သွယ်အနက် တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ရမည့် အကျပ်အတည်းနှင့် ပထမဆုံး ကျွန်ုပ် ရင်ဆိုင်ရခြင်းပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ခြေရင်းတွင် ဆေးပစ္စည်း အပြည့်ပါသော အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ကျည်ဆန်သေတ္တာ တစ်သေတ္တာတို့ ရှိနေ ကြ၏။ ယင်းပစ္စည်းနှစ်ခုစလုံးကို ယူဆောင်ရန်မှာ လေးလွန်းလှပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျည်ဆန်သေတ္တာကို ရွေးချယ်လိုက်၏။ ဆေးပစ္စည်း အထုပ်ကို ထားခဲ့ပြီးနောက် တစ်ဖက်ရှိ ကြံခင်းထဲသို့ ကွက်လပ်ကိုဖြတ်ကာ ဝင်လာခဲ့ ၏။ ဖော်စတီနိုပီရက်တစ်ယောက် ကွင်းစပ်တွင် ဒူးထောက်လျက် သူ့မောင်းပြန်ပစ္စည်းဖြင့် ပစ်ခတ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် ထင်ထင်ရှားရှား မှတ်မိ နေသည်။ ကျွန်ုပ်အနီးတွင် အာဘင်တိုစာအမည်ရှိ ရဲဘော်တစ်ဦးသည် စိုက် ခင်းဘက်သို့ လျှောက်သွားနေ၏။ ထိုအခိုက် အမှတ်မထင်ရောက်လာသည့် ကျည်ဆန်များက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ထိမှန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဘတ်နှင့် လည်ပင်းကို ပြင်းထန်စွာ ထိုးနှက်ခြင်းခံလိုက်ရသည်ဟု ထင် မိသည်။ သေလိမ့်မည်ဟုလည်း မုချတွက်ထားလိုက်သည်။ အာဘင်တိုစာကား နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်မှ သွေးများဒလဟောကျဆင်းနေ၏။ ပျိုင့် ၄၅ ကျည်ဆန် ရာကြောင့် သူ့ဒဏ်ရာမှာ ကြီးလေးပြင်းထန်လွန်းလှ၏။ “သူတို့ ကျွန်တော့်ကို သတ်ပြီ” လိုလို စကားလုံးတွေကို အော်ဟစ်ရင်း မည်သူ့ကိုမျှ မမြင်ရစေကာမူ အရမ်း ကာရာရာ စတင်ပစ်ခတ်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း မြေပြင်ပေါ်မှနေ၍ “ကျွန်တော့်ကိုလည်း ထိတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ (သို့သော် မျက်နှာထားကို ခပ်တင်းတင်းပင် ထားပါသည်) ဖော်စတီနိုက ပစ်ခတ်နေရင်း ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်ကာ ဒဏ်ရာမှာ မဖြစ် စလောက်ပါဟုဆိုသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးက ဤဒဏ်ရာကြောင့် ကျွန်ုပ် သေရအံ့ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ထွက်လျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြေကြီးပေါ်မှာပင် လဲလျောင်းနေ၏။ ဖော်စတီနိုကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်ကလည်း တောအုပ်ဘက်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းပစ်လိုက်ပါသေးသည်။ ယခုအခါတွင် အစစအရာရာ ဆုံးရှုံးနေပြီဖြစ်၍ သေရခြင်းအတူတူ မည်သည့် နည်းလမ်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်လေသနည်းဟု ကျွန်ုပ် တွေးနေမိသည်။ ဤ နေရာတွင် ဂျက်လန်ဒန်၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်ုပ် သတိရလာသည်။ ယင်း ဝတ္ထု၌ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သူသည် အလာစကာနယ်၏ ရေခဲပြင်၌ သွေးခဲ၍ သေ ရတော့မည်ဟု သိနေလေပြီ။ သူသည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မှီရင်း သူ့ဘဝကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ အဆုံးသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဇာတ်လမ်းကို ဤမျှ သာ ကျွန်ုပ် မှတ်မိပါသည်။

ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်အပါးသို့ မိကျောင်းတွား တွားကာ ရောက်ရှိလာသူ တစ်ယောက်က လက်နက်ချလျှင် ကောင်းမည်ဟု အော်လိုက်သည်။ အခြား တစ်ယောက်က “ဘယ်သူမှ လက်နက်မချဘူးဟေ့” ဟု ပြန်အော်သံ ကြားရ သည်။ အသံကား ကလီမိုစင်ဖြူဂို၏ အသံဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ ကျွန်ုပ်သိရ သည်။ ပွန်စီတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်နားသို့ ရောက်လာပြန်၏။ သူသည် အသက် ပြင်းစွာရှူကာ ဒေါသမာန်တက်လျက်ရှိ၏။ ဒဏ်ရာတစ်ချက်ရထားသည်။ အဆုတ်တွင် ထိမှန်ထားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ ဒဏ်ရာရနေပြီဟု ကျွန်ုပ် အား ပြောရာ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း မထူးခြားသလိုသဘောဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဒဏ် ရာ ရနေကြောင်းပြောလိုက်၏။ ပွန်စီက ဒဏ်ရာမရသူများနှင့်အတူ ကြံခင်း ဘက်ဆီသို့ သူ့ကိုယ်သူ ဒရွတ်ဆွဲကာ ထွက်ခွာသွားရာ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက် တည်းသာ ကျန်နေသည့်အခိုက် သေရမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်းနေမိပါ တော့သည်။

အယ်လ်မေဒါရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ပြောင်းရွှေ့ဖို့ပြောသည်။ ကျွန်ုပ် မှာ နာကျင်လှသော်လည်း သူပြောသည့်အတိုင်း ရောရွှေ့ခဲ့ရာ ကွင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ဤနေရာတွင် ရဲဘော်ရောလ်ဆောရက်သည် သစ်ပင်တစ် ပင်ကို မှီနေ၏။ ဒဏ်ရာရထားသော သူ့လက်မကို ရဲဖော်ဖော်စတီနိုက ချည် နှောင်ပေးနေသည်။ ထို့နောက် အရာရာတိုင်းမှာ ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။ အပေါ့ စား လေယာဉ်များက ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်မှ ပျံဝဲကာ စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အနားရှိ ရဲဘော်နှစ်ယောက်၏ အဖြစ်ကို မြင်ရပြန်သည်။ သန်မာ တောင့်တင်းသော ပြောက်ကျားရဲဘော်တစ်ယောက်ကား ကြံပင်ကလေးတစ် ပင်သာ သူ့အတွက် အကာအကွယ်ဟူ၍ ရှိပြီး အခြားတစ်ယောက်ကမူ ပြင်း

ထန်လှသော အသံဗလံတွေ အကြား၌ ငိုကြွေးနေလေ၏။

အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့လိုက်၏။ ယင်းအဖွဲ့ကို အယ်လ်မေဒါက ဦးဆောင်ကာ လက်ဖတင်နှင့် ရာမီရိုဗယ်လ်ဒက်(ယခုမေဂျာ)၊ ရဲဘော်ချို၊ ရဲဘော်ဘီနက် ကက်ဇ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပါဝင်ကြသည်။ အယ်လ်မေဒါက ထိပ်ဆုံးမှနေ၍ ကျွန်ုပ် တို့လူစုသည်။ အကာအကွယ်ရှိမည့် တောအုပ်တစ်ခုဆီသို့ ဖြတ်ကူးရန် နောက်ဆုံး ကြံပင်များဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုအခိုက် ကြံခင်းထဲမှ "ပစ်" ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မီးခိုးများ မီးတောက်များ ပေါ်ထွက် လာသည်။ ဘာရယ်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဝေခွဲမရပါ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ဤစစ်ပွဲ ၏ အတိအကျ အကြောင်းချင်းရာများထက် အရေးနိမ့်ရသည်ကို ခံပြင်းမှု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မုချသေတော့မည်ဟု တွက်ထားမှုတွေက ပိုမိုကြီးစိုး လွှမ်းမိုးနေ သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆက်၍လျှောက်ကြရာ ညအမှောင် လွှမ်းလာချိန်တွင် ရှေ့ဆက်၍ မသွားနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ ခြင်တွေက ကိုက်သည်။ ဆာလောင်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကြသည်။ ဤသည်ကား နီကီရိုခရိုင်အတွင်း ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့အား မီး တောက်မီးလျှံပေါ်တင်၍ စမ်းသပ်လိုက်သော အဖြစ်အပျက် ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူပုန်တပ်မတော် ဖြစ်လာအံ့သူတို့၏ နိဒါန်းအစပေတည်း။

မျောလိုရာမျောစေ

အလက်ဂျရီယာ ဒီ ပီယိုတွင် အလစ်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခွေးသွားကျောက်များနှင့် မြေနီများရောနေသော ဒေသတစ်ခု သို့ရောက်သွားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သေနတ်သံတစ်ချက်နှစ်ချက် ကြားရ တတ်သဖြင့် လမ်းမအစစ်အမှန်ကို ရှာဖွေခြင်းမပြုကြပါ။ စပိန်ပြည်တွင်းစစ်၏ စစ်ပြန်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ရဲဘော်ချိုက ဤသို့သာ စု၍သွားနေလျှင် ရန်သူ၏ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ကိန်းသေခံရလိမ့်မည်ဟု ပြောပါသည်။ ညအထိ စောင့် ဆိုင်းနိုင်မည့် နေရာတစ်နေရာကို ရှာဖွေရန် ညအမှောင်၌သာ ခရီးဆက်ရန် သူက အကြံပေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တွင် သောက်စရာ ရေမရှိတော့။ နို့ဘူးကလေးတစ်ဘူး ပါလာ ရာ ယင်းနို့ဘူးကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ သောက်ဖို့ဇာတာ မပါတော့ချေ။ ဤဘူး ကို ဆောင်ကြဉ်းလာသည့်ရဲဘော်ဘီနက်တက်ဇ်က ဇောက်ထိုးပြောင်းပြန် အိတ် ထဲ ထည့်မိခဲ့သဖြင့် သောက်ရန်ဖောက်ထားသည့် အပေါက်ငယ်မှာ အောက်သို့ စိုက်လျက်သားဖြစ်နေရာ ရာရှင်စံနစ်အရ သောက်မည်လုပ်သောအခါ ဘူးအ တွင်း၌ နို့ တစ်စက်မျှမရှိတော့ချေ။ သူ့အိတ်နှင့် သူ့ယူနီဖောင်းတစ်ခုလုံးတွင် နို့တွေ စိုရွဲနေပေ၏။

နက်စောက်သော လိုဏ်ခေါင်းငယ်တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်တို့ ရှာတွေ့ကြသည်။ လိုဏ်ခေါင်း၏တစ်ဖက်တွင် ရှင်းလင်းကျယ်ပြန့်စွာ မြင်နိုင်သည့် အနေအထား ရှိသော်လည်း အခြားတစ်ဖက်တွင်ကား ရန်သူကို ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်နိုင်သည့် အနေအထားမရှိချေ။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရေးထက် မည်သူ ကမျှ မမြင်နိုင်ဖို့ကိုသာ ပို၍ ဂရုစိုက်နေကြရသဖြင့် ဤနေရာတွင် တစ်နေ့လုံး နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ငါးယောက်စလုံး သေသည်အထိ တိုက်ပွဲဝင်ရန် တရားဝင်ကတိသစ္စာ ပြုကြသည်။ ယင်းသို့ ကတိသစ္စာပြုကြသူ

များကား ရာမိရီဗယ်လ်ဒက်၊ ဂျူအန်အယ်လ်မေဒါ၊ ချို၊ ဘီနက်တက်ဇ်နှင့် ယခုအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ရေးနေသူပင်ဖြစ်ပါသည်။ အရေးနိမ့်ခြင်းနှင့် နောက် ဆက်တွဲ တိုက်ပွဲတို့၏ ကြောက်မက်ဖွယ် အတွေ့အကြုံများအကြား၌ ကျွန်ုပ် တို့ ငါးယောက်စလုံး မသေမပျောက် ကျန်နေခဲ့ကြသည်။

ညဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးစကြပြန်၏။ မှတ်သား ထားမိသမျှ နက္ခတ္တဗေဒကို ပြန်စဉ်းစားကာ လမ်းပြကျွန်ုပ်က ဓူဝံကြယ်ကို အမှတ်အသား ပြုထားလိုက်သည်။ နှစ်ရက်လုံးလုံး ဓူဝံကြယ်ကို လမ်းအဖြစ် အသုံးပြုရင်း ဆီယာရာမစွထရာရီရာ အရှေ့ဘက်စူးစူးဆီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ ကြသည်။ လပေါင်းအတော်ကြာမှ ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းပြအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သော ကြယ်မှာ ဓူဝံကြယ်မဟုတ်ကြောင်း သိကြရပါသည်။ ကံကောင်းထောက်မရှ် လမ်းမှန်ဘက်ကို ရွေးချယ်ခဲ့မိခြင်းကြောင့် အာရုံတက်ချိန်တွင် ကမ်းခြေအနီးရှိ ကမ်းပါးစောက်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပင်လယ်ပြင်၏ အကြားတွင် မိတာ ၅၀ ခန့် မြင့်သည့် ကမ်းပါးကြီးတည်ရှိနေ၏။ အခြားတစ်ဖက်တွင်ကား ရေကန်တစ်ခုကိုတွေ့ရ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ကား ချစ်စရာ ရေကန်ပါပေ။

ထိုညတွင် ပင်လယ်ဂဏန်းတွေ ကျွန်ုပ်တို့အနီးတစ်ဝိုက်သို့ ရောက်လာ ကြရာ ဆာလောင်ခြင်းက စေ့ဆော်သည့်အတွက် သူတို့ကိုပင် သတ်ဖြတ်ကြ ရလေသည်။ မီးဖုတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ရကား ယင်းတို့၏ ကြမ်းတမ်းသော အခွံ အတွင်းမှ နူးညံ့သည့်အပိုင်းတွေကိုချွတ်ကာ စားသောက်ကြသည်။ ရေလည်း ငတ်လှ သည်။

ရေရှိရာသို့ သွားနိုင်မည့်လမ်းကို အတန်ကြာမျှ ရှာဖွေကြပြီးနောက် တကယ်တမ်းသွားမည်ပြုသောအခါ အပေါ်မှနေ၍ ဆီးမြင့်ခဲ့ရသော ရေကန် ကို ရှာမတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် “ခွေးသွား” ကျောက်တုံး အခေါင်းပေါက်များတွင် တင်နေသည့် မိုးရေကိုသာ အားထားရလေတော့သည်။

ကျောက်အခေါင်းပေါက်များအတွင်းမှ ရေစက်၊ ရေပေါက်ကလေးတွေ ကို ပန်းနာလေရှူသည့် ကိရိယာဖြင့် စုပ်ယူရပြီး တစ်ယောက်စီ တစ်စက်တစ် ပေါက်စီမျှ၍ သောက်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အထူးရည်ရွယ်သည့် ဦးတည်ချက်ဟူ၍ မရှိဘဲ ဆက်၍ ချီတက်ကြပြန်သည်။ စိတ်ဓာတ်တွေကလည်း ကျဆင်းနေကြသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ လေယာဉ်သံကိုကြားရသည်။ ကျောက်တုံး-ကျောက်

ဆောင်များအကြား၌ လျှောက်ရသည်မှာ အထူးပင် ပင်ပန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ်းပါးအတိုင်းသွားလျှင် မကောင်းလောဟု တစ်ယောက်က အကြံပေးသော်လည်း ရန်သူကမြင်သွားမည်စိုးသည့်အတွက် နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ချုံပုတ်များအောက်တွင် ဝင်ခိုရင်း နေဝင်ချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းရပြန်၏။ ညဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ကမ်းစပ်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ရေကူးကြသေးသည်။

တစ်ချိန်က သိပ္ပံမဂ္ဂဇင်းတွင်လား၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင်လားမသိ ဖတ်ဖူးသော နည်းတစ်နည်းကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးရန် ကျွန်ုပ် ကြိုးပမ်းသည်။ ရေချိုကို ရေငန်သုံးပုံတစ်ပုံနှင့် ရောလျှင် သောက်ရေကောင်းရနိုင်သည်ဟု ၎င်းနည်းက ဆိုထားသည်။ ကျွန်ုပ်က ဘူးလွတ်တစ်ခုကို အသုံးပြုလျက် စမ်းသပ်ကြည့်ရာ ထွက်လာသောအဖြေမှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ဖြစ်နေပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်များက စိတ်မသက်မသာဖြစ်ကြရသော ငန်ပျပျအရသာ ဖြစ်နေသောကြောင့် တည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ရေကူးလိုက်ရသဖြင့် လန်းဆန်းလာကြသော ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်လက်၍ ခရီးဆက်ကြပြန်၏။ အချိန်သည်မှာ အချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အမှတ်ရချက်များ မှန်ကန်မည်ဆိုလျှင် ထိုညသည် လရောင်ရွန်းမြဲသော ညဖြစ်ပေသည်။ ရှေ့ဆုံးကနေ၍ ချီတက်လာကြသော အယ်လ်မေဒါနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်၌ ဆိုးဝါးသော ဥတုဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန်အလို့ငှာ တံငါသမားတွေ ဆောက်ထားလေ့ရှိသည့် တစ်ဖက်ရပ်အကာတစ်ခုအောက်၌ အိပ်နေသည့်လူများ၏ အရိပ်ကို ရုတ်တရက် သတိပြုမိကြသည်။ စစ်သားများဖြစ်သည်မှာ သေချာလှ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း နောက်ပြန်ဆုတ်ရန် မဖြစ်လောက်အောင် နီးကပ်နေပြီဖြစ်ရာ ရှေ့သို့သာ တိုးရလေတော့သည်။

အယ်လ်မေဒါက သူတို့ကို လက်နက်ချခိုင်းသည်။ သို့သော် သူတို့သည် “ဂရန်မာ” ရွက်လှေမှ ရဲဘော်သုံးယောက်ဖြစ်နေသည်ကို ဝမ်းသာစရာ အံ့အားသင့်စရာတွေ့ကြရ၏။ ကမိလိုဆင်ဖြူရို၊ ပန်ချိုဂွန်ဇာလေနှင့် ပက်ဘလိုဟာတာဒို တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ချက်ချင်းလက်ငင်းဆိုသလို ထင်မြင်ချက်တွေ သတင်းတွေ ဖလှယ်ကြ၏။ အချင်းချင်းအသိနည်းလှသည့် အခြားရဲဘော်များအကြောင်း၊ တိုက်ပွဲများအကြောင်းကို ပြောကြ၏။ ထွက်မံပြေးရမိချီးယူထားသော ကြံအချို့ကို ကမိလိုတို့က ပေးပါသည်။ ချိုမြဲသော ဤကြံရည်

ကား ကျွန်ုပ်တို့အတွက် နတ်သုဒ္ဓါတမျှ အရသာရှိလှပေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် သူတို့သည် ဂဏန်းတွေကို တရွတ်ရွတ်ဝါးနေကြ၏။ ကျောက်တုံးအခေါင်း ပေါက်များမှ ရေကို ပြန်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အူတိုင်ထုတ်ထားသော တုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း စုပ်ယူကာ သောက်ခဲ့ကြသည်ဟုဆိုပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အတူတကွ ခရီးဆက်ကြသည်။ “ဂရန်မာ” တပ် မတော်မှ အသက်ရှင်လျက်သား ကျန်ရှိသူပေါင်း ရှစ်ယောက်သာ တွက်ရ သေးသည်။ အခြားအသက်ရှင်သူများရှိ မရှိ မည်သည့်သတင်းမျှ မကြားရ။ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ အခြားအစုကလေးတွေကလည်း ရှိရဦးမည်ဟု အားလုံးက တွက် ဆကြသည်။ သို့သော် သူတို့ မည်သည့်နေရာတွင် ရှာဖွေရပါမည်နည်း ဟူ သည်ကိုကား လုံးဝ မကြံတတ်နိုင်ကြ။ လက်ယာဘက်တွင် ပင်လယ်ကိုထား လျက် အရှေ့စူးစူးခန့်ခရီးဆက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ခိုအောင်းရမည့် ဆီယာရာ တောင်တန်းဆီသို့ ရောက်လိမ့်မည်ကိုကား အားလုံးသိထားကြသည်။ ရန်သူနှင့် မလွဲမရှောင်သာ တွေ့ရလျှင် မတ်စောက်သောကမ်းပါးနှင့် ပင်လယ်၏ အကြား၌ ပိတ်မိနေနှင့်ပြီးဖြစ်သည်အတွက် ပြေးပေါက်မရှိတော့သဖြင့် ပုန်း ကွယ်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ မကြိုးစားတော့ပါ။

ပင်လယ်ကမ်းခြေအတိုင်း ချီတက်ခဲ့ရသည်မှာ တစ်ရက်လော၊ နှစ်ရက် လော ဟူသည်ကို ကျွန်ုပ်မမှတ်မိတော့ချေ။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် အလေ့ကျ ပေါက်နေသည့် သစ်တော်သီးငယ်ကလေးများ စားမိကြခဲ့ရပုံကိုသာ မှတ်မိပါ တော့သည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းအခက်မှ သက်သာရာ ရစေရန်အလို့ငှာ တစ်လွှာစီ၊ တစ်ဖဲ့စီစားခဲ့ကြသည်။ ရသမျှ ရေကလေးအနည်းငယ်ကို တင်း တင်းကျပ်ကျပ် သတ်မှတ်ဝေငှထားရသဖြင့် ရေငတ်သည့်ဒဏ်က ပို၍ ညှဉ်း ဆဲလျက်ရှိပေသည်။

အလွန်တရာ ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် လာရင်း တစ်ခုသောနံနက်ခင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေ တစ်နေရာသို့အရောက် ခေတ္တရပ်နားကာ မြင့်မား မတ်စောက်လွန်းလှသော ကမ်းပါးနှင့် ရင်မဆိုင်ရမီ လူသွားလမ်းတစ်ခုခုကို ရှာဖွေကြသည်။

အလင်းရောင် ကောင်းကောင်းရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေသအနေ အထားကို စူးစမ်းကြ၏။ အတန်အသင့် ကုံလုံသော လယ်သမားတစ်ဦးပိုင် ထင်ရသည့် သစ်သားအိမ်ကြီးတစ်လုံး ရှေ့မှောက်သို့ ဗြုန်းခနဲရောက်သွားကြ သည်။ ဤအိမ်မျိုးတွင် နေထိုင်ကြသူများက ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် ရန်လိုမုန်းတီး

နိုင်သည်။ စစ်တပ်က သိမ်းထားလျှင်လည်း သိမ်းထားနိုင်သည်ဟူသော အတွေးဖြင့် အိမ်နားသို့မကပ်ရန် ကျွန်ုပ်က ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ သဘောထားကို ဘီနက်တက်ဇ်က သဘောမတူသည့်အတွက် အိမ်ဆီသို့အတူသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သံဆူးကြိုးကာ ခြံစည်းရိုးပေါ်သို့ သူတက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်က အပြင်ဘက်၌ နေရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရဲဘော်တစ်ဦးရှိနေသော်လည်း မည်သူဟု မမှတ်မိတော့ပါ။ မွေးမြိုန်သော အလင်းရောင်အောက်တွင် အမ်(၁) အမျိုးအစား ရိုင်ဖယ်ကိုင်ထားသည့် ယူနီဖောင်းဝတ်တစ်ဦးကို ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်သတိထားမိလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဤတစ်ချိန်ဖြင့် ဇာတ်သိမ်းပေပြီ။ အထူးသဖြင့် လူချင်းလွန်စွာနီးကပ်နေသော ဘီနက်တက်ဇ်အတွက်လည်း ဇာတ်သိမ်းပေပြီဟု ထင်မိပေပြီ။ သူ့ထံသို့လည်း သတိပေးရန်မဖြစ်နိုင်တော့။ အဆိုပါစစ်သားနှင့် ခြေနှစ်လှမ်းမျှအကွာသို့ ရောက်ခါမှ ဘီနက်တက်ဇ်သည် ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြန်ပြေးလာကာ “သေနတ်နှင့်လူတစ်ယောက်ကို” တွေ့သဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်ဟု ပြောပါသည်။ ထိုလူကို မည်သည့်မေးခွန်းမျှ မမေးလျှင် ကောင်းမည်ဟု အကြံရကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောသေး၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ သေရာကထလာခြင်းနှင့်တူလှ၏။ အထူးသဖြင့် ဘီနက်တက်ဇ်အတွက်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ စွန့်စားခန်းကြီးမှာ ဤမျှနှင့်မပြီးသေးပါ။ ဒေသအနေအထားကို အကြမ်းအားဖြင့် စူးစမ်းပြီးနောက် ယင်းနေရာတွင် မြင့်မားလွန်းသည်မဟုတ်သော ကမ်းပါးကို တိုင်းတာရန် လိုအပ်ကြောင်း သိမြင်လာကြသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် “နွားမျက်စိ” ဒေသနှင့် လွန်စွာနီးကပ်လျက်ရှိပေ၏။ နွားမျက်စိဟု ခေါ်ဆိုရခြင်းမှာ ပင်လယ်ထဲသို့ စီးဆင်းသွားသော ချောင်းငယ်ကလေးတစ်ခုက ကမ်းပါးကို ဖြတ်စီးနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကမ်းပါးပေါ်တက်သည့်လုပ်ငန်း မပြီးမီ နေဝင်းသွားသည်။ လိုဏ်ဂူတစ်ခုကို ရှာဖွေရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးအား ရှင်းလင်းပီသစွာ အကဲခတ်နိုင်သည့် နေရာကလေးဖြစ်သည်။ ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင်တစ်ခုလုံးမှာ ပြကတေ့ တည်ငြိမ်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ရေတပ်သင်္ဘောငယ်တစ်စင်းမှ လူအချို့လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စုစုပေါင်း (၃၀) ခန့်ရှိပြီး ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းအတွက် ဖြစ်ဟန်တူပေ၏။ ၎င်းတို့ကား ရေတပ်မှ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး လူသတ်သမားလောရင့်၏လူများဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင်မှ

ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရဲဘော်တစ်စုကို ကွက်မျက်သတ်ဖြတ်ခဲ့သော သူသည် သူ့လူတွေကို အလှည့်ကျ အလဲအလှယ်လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

“သေနတ်နှင့်လူတွေ” ဟု ဘီနက်တက်ဇ်က ဆိုခြင်းမှာ သွေးထွက်အောင် မှန်နေပေသည်။ အခြေအနေမလှတော့၊ အကယ်၍ သာ ကျွန်ုပ်တို့ကိုများ တွေ့သွားလျှင် လွတ်လမ်းဟူ၍ တစ်ရွေးသားမျှမရှိ။ တွေ့ရာနေရာတွင် ဆုံးခန်းတိုင်သည်အထိ တိုက်ခိုက်ရန်မှအပ အခြားရွေးစရာလမ်းဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့တွင် မရှိတော့ပါ။ တစ်နေ့လုံးလုံး ဘာမျှလည်းမစားကြရ။ ရှိသမျှရေကို အချိုးကျခွဲဝေပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ်မျှ အဖိုးတန်လိုက်ပါသနည်း။ မှန်ပြောင်းတွင် မျက်စိကပ်ကြည့်ရသော မှန်ကွက်ကလေးတစ်ခွက်စာစီ ထည့်၍ ဝေငှပေးခြင်းဖြစ်ရာ ထိုထက်ပို၍ တရားမျှတမှုရှိနိုင်ပါမည်ဦးလော။

စစ်၏ အဆိုးဝါးဆုံး နေ့ရက်များတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသော ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ဆုံးရှုံးခြင်း တကယ်စစ်မှန်သည့် အင်အားကြီးသည့် ဘေးအန္တရာယ်ရှိနေခြင်း စသည့် ဒဏ်တွေကို ခုခံနေရသည်။ ဤဒေသသည် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ထောက်ချောက်ထဲ ပိတ်မိနေသည့် ကြွက်များပမာ ဖြစ်နေရာ ဤဒေသမှ ထွက်ခွာရန်အတွက် ညဘက်တွင် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။

ခေတ္တမျှ ချီတက်မိကြသောအခါ ပင်လယ်ထဲသို့ ဒလဟော စီးဆင်းနေသော နာမည်ကြီးမြစ်တစ်မြစ်သို့ ရောက်လာကြ၏။ သို့မဟုတ်လျှင် ထိုမြစ်၏ မြစ်လက်တက်ဖြစ်နေသလားမသိ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အားရဝမ်းသာ မြေပေါ်တွင် အားလျားမှောက်လျက် မြင်းတွေလို ရေအဝသောက်ကြသည်။ ရေတွေကို တွေ့သဖြင့် လောဘမသတ်နိုင်ဘဲ ဆက်သောက်လိုကြသေးသည်။ သို့သော် အစာဟောင်းလောင်း ဝမ်းဗိုက်တွေက နောက်ထပ် ရေစက်တစ်ပေါက်ကိုမျှ လက်မခံတော့ပါ။ ရေဘူးများကို အပြည့်ဖြည့်ကာ ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။

အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်ပင်များအုံ့ဆိုင်းနေသော တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ အနေအထားမှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ခုလည်း ခုခံနိုင်မည်၊ ပုန်းလျှိုးနေ၍လည်း ကောင်းမည်ဖြစ်သဖြင့် ဤနေရာတွင် လူစုခွဲကာ စခန်းချသည်။ လေယာဉ်ငယ်များ ပျံဝဲနေကြသည်ကို တစ်နေ့လုံးလုံး စောင့်ကြည့်နေမိကြသည်။ ယင်းလေယာဉ်များက အသံချဲ့စက်များဖြင့် ကျယ်လောင်လှသည့် အသံဗလံတွေကို ထုတ်လွှတ်လျက်ရှိကြပေသည်။ မွန်ကာဒါတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသည့် အယ်လ်မေဒါနှင့် ဘီနက်တက်ဇ်တို့ကမူ ယင်းအသံများသည် ကျွန်ုပ်တို့အား လက်နက်အချခိုင်းနေခြင်း

ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသဘောပေါက် နားလည်ကြပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တောအုပ်ထဲမှ မည်သည့်အသံမျိုးမှန်း မသိသော အသံဗလံတွေလည်း ပေါ်ထွက်လာတတ်ကြသေးသည်။

ထိုညတွင် ခြေဦးတည့်ရာသွားကြရင်း အိမ်တစ်ဆောင်အနီးသို့ ရောက်သွားကြ၏။ ထိုအိမ်အတွင်းမှ တူရိယာသံတွေကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြားနေရသည်။ ယခုအကြိမ်တွင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်း သဘောကွဲလွဲကြပြန်သည်။ ရာမီရို၊ အယ်လ်မေဒါနှင့် ကျွန်ုပ်တို့က ယင်းကပွဲ သို့မဟုတ် ပျော်ပွဲတွင် လူရိပ်မပြုသင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်နေကြောင်း လယ်သမားတွေသိသွားလျှင် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား သတင်းပျံ့ကုန်တော့မည်။ မကောင်းသော စိတ်ဆန္ဒဖြင့်မဟုတ် စေကာမူ သတင်းစကားပြောရခြင်းကို ကျေနပ်သောသဘောဖြင့် ပြောမိကြပေလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။ ဘီနက်တက်စ်နှင့် ကမီလိုတို့ကမူ စားစရာတစ်ခုခု ရရှိရန်အတွက် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဝင်မည်ဟု ပြောနေကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ရာမီရိုတို့နှစ်ယောက်တည်း အိမ်ထဲဝင်ရန်၊ သတင်းစကားလေး ဘာလေးနှိုက်ရန် စားစရာတစ်ခုခုဝယ်ယူရန် အများက ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာရာ လမ်းခုလတ်တွင် တူရိယာသံတွေ ရပ်သွားသည်။ “သူရသတ္တိထွန်းပြောင်တဲ့ ကျုပ်တို့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေအတွက် အခုသောက်ကြပါစို့” ဟူသော စကားမျိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည့် လူတစ်ယောက်၏ စကားသံကိုကြားလိုက်ကြရသည်။ ဤမျှနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လုံလောက်ပါလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ နောက်ပြန်ဆုတ်ခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် အိမ်တွင်းမှလူတွေ မည်မျှလောက် ဒုက္ခပေးနိုင်လိမ့်မည်အကြောင်း ကျန်ရှိသည့် ရဲဘော်များအား သတင်းစကားပါးလိုက်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခရီးဆက်ကြပြန်၏။ သို့သော် လူတွေမှာ ပင်ပန်းလွန်းလှသဖြင့် ဆုတ်ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေကြသည်။ ထိုညတွင် ရဲဘော်အချို့မှအပ အားလုံးက ခရီးမဆက်နိုင်ကြတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း လိုက်လျောရပါတော့မည်။ ထို့ကြောင့် အလက်ဂျရီယာ ဒီ-ပီယို ရှောင်တစ်ခင်တိုက်ပြီး အပြီး (၉) ရက်အကြာ ပြူကုတ်-ဂေါ်ဒါစ်နယ်၏ လမ်းမအနီးမှ လယ်သမားအိမ်တစ်အိမ်၏တံခါးကို ခေါက်ရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အား လှိုက်လှဲစွာဆီးကြိုဧည့်ခံခြင်း ခံရသည်။ ယင်းလယ်တဲမှာ အဆုံးမရှိသော ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကျင်းပရာနေရာဖြစ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ

ကောင်းကောင်းစားကြ၏။ အားပါးတရ စားကြ၏။ အရုဏ်သာတက်လာ သော်လည်း ခရီးမဆက်နိုင်သေး။ နံနက်ခင်းတစ်ခင်းလုံး လယ်သမားတွေ အစီ အရီ ရောက်လာကြပြီးနောက် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြ၊ အသိ မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြ၊ ကျေးမွေးဧည့်ခံကြသည်။ အချို့ကဆို လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပင် ယူလာကြသေးသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အကာအကွယ်နှင့် မှီခိုစရာ ဖြစ် ခဲ့သော ဤတဲကလေးသည် ငရဲပြည်ပမာ ဖြစ်လာပြန်၏။ အယ်လ်မေဒါမှာ ပထမဦးစွာ ဝမ်းဖောဝမ်းရောင်ဖြစ်လေတော့သည်။ ရဲဘော်အချို့လည်း အော့ အန်ကြသည်။ ပင်လယ်လှိုင်းမူးဒဏ်နှင့် ချီတက်ရသည့်ဒဏ်ကြောင့် အားကုန် ခဲ့သည့် ပက်ဘလိုဟာတာဒို ကား မတ်တတ်ပင် မရပ်နိုင်တော့။

ယင်းညမှာပင် ခရီးဆက်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ လယ်သမားများ က သူတို့ရထားသော သတင်းများအရ ဖီဒယ်လ်အသက်ရှင်နေသေးသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဖီဒယ်လ်နှင့် ကရက်ဆင်စီယိုပီရက်တို့ကို တွေ့နိုင်ကောင်းဖွယ် ရှိသည့်နေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့အား ခေါ်ဆောင်သွားမည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်နက်များနှင့် ယူနီဖောင်းများကိုကား ထားခဲ့ရမည်ဟု ခြွင်းချက်တောင်းခံ ပါသည်။ အယ်လ်မေဒါနှင့် ကျွန်ုပ်က တော်မိဂန်းနှစ်လက်ကို ယူလာခဲ့ကြ၏။ သေနတ်ရှစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန်များကား လယ်တဲတွင် အာမခံပစ္စည်းအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ လယ်သမားများနှင့်အတူ ရပ်နားရင်း မစ္စထရာတောင်တန်း အထိ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သွားရန် ကျွန်ုပ်တို့ စီမံကိန်းချထားသည့်အတိုင်း နှစ်စုခွဲလိုက်ကြ၏။ တစ်စုတွင် သုံးဦးပါဝင်ပြီး အခြားတစ်စုတွင် လေးဦးပါဝင် လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏မှတ်သားချက် မှန်ဦးမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အစု၌ ပန်ချိုဂွန်ဇာ လေ၊ ရာမီရိုဗယ်လ်ဒက်၊ အယ်လ်မေဒါနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ပါဝင်ပြီး အခြားတစ်ဖက် တွင် ကမီလို၊ ဘီနက်တက်ဇ်နှင့် ချိုတို့ ပါဝင်ကြသည်။ ပက်ဘလိုဟာတာဒိုကား အဖျားပြင်းထန်လွန်းသည့်အတွက် လယ်တဲ၌သာ ကျန်ရစ်လေတော့သည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လက်နက်များကို ဝှက်ထားရန် တဲရှင်က အခြား သူ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို အကြံဉာဏ်တောင်းခြင်းအားဖြင့် သတင်းပေးပို့လိုက်သည့် အချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လမ်းခရီးထက်ဝက်သို့ အနိုင်နိုင်ရောက်နေကြလေပြီ။ အဆိုပါမိတ်ဆွေက ယင်းလက်နက်တွေကို ရောင်းချပစ်ရန် တဲရှင်ကို နားချ သည်။ သူတို့က တတိယသူခိုးနှင့် တိုင်ပင်ကြပြန်၏။ ဤသူကား ကျွန်ုပ်တို့

အကြောင်းကို ပုလိပ်ထံသတင်းပေးသူတည်း။

ပေါ်ထွက်လာသည့် အဖြေကား ဧည့်ဝတ်ကျေပြန်လှသော ပထမဆုံး ကျားဘားစားအိမ်သောက်အိမ်မှ ကျွန်ုပ်တို့ထွက်ခွာပြီးနောက် နာရီအနည်းငယ် အတွင်း ရန်သူက အဆိုပါတဲအိမ်ကို ဝိုင်းဝန်းထားကာ ပက်ဘလိုဟာတာဒို အား ဖမ်းဆီးလျက် လက်နက်များကိုလည်း သိမ်းဆည်းလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဥပုသ်တော်သင်းတစ်သင်း၏ “ဂိုဏ်းချုပ်” ဟု အများက သိနေသော အာဂျီလီယိုရိုဆာဘယ်နှင့်အတူ ရှိနေကြ၏။ ဤရဲဘော်သည် အထက်ပါသတင်းဆိုးကို ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေသအနေအထားကို အလွန်တရာကျွမ်းကျင်ကာ သူပုန်များကို လိုလားသော အခြားလယ်သမား တစ်ဦးနှင့် ချက်ချင်း အဆက်အသွယ်လုပ်ပေးပါသည်။ ထိုညတွင် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ပို၍လုံခြုံသော အခြားတစ်နေရာသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။ ဤ လယ်သမားကား အခြားသူမဟုတ်၊ ယနေ့ အိုရီယင်တေပြည်နယ် တပ်မတော် ၏ တပ်မှူးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ပါတီ၏ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းတွင် ပါဝင် နေသော ဂယ်လာမိုဂါစီယာပင်တည်း။

လယ်တဲများစွာက ကျွန်ုပ်တို့အား ခရီးဦးကြိုပြုကြသည်။ ကာလိုမာ့စ်၊ ပီရုချိုနှင့် အခြား ကျွန်ုပ်မမှတ်မိတော့သော ရဲဘော်များလည်း ကျွန်ုပ်တို့တပ် ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင် လမ်းပြဟူ၍ လုံးဝမပါဘဲ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကရက်ဆင်စီယိုပီရက်၏ညီဖြစ်သူ မွန်ဂိုပီရက်ပိုင်ဆိုင်သော ယာတဲသို့ ရောက်လာကြ၏။

ဤနေရာတွင် ပင်လယ်မှနေ၍ ကမ်းပေါ်တက်ခဲ့ကြပြီးနောက် မသေ ကောင်းမပျောက်ကောင်း ကျန်နေကြသည့် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် လွတ် မြောက်နေကြသည့် ရဲဘော်အားလုံးကို တွေ့ရှိရပါတော့သည်။ ၎င်းတို့ကား ဖီဒယ်လ်ကက်စထရို၊ ယူနီဗာဆိုဆန်ချေ၊ ဖော်စတီနိုပီရက်၊ ရောလ်ကတ် စထရို၊ စီရိုရီဒွန်ဒို၊ အက်ဖီဂျီနိုအမီဂျေရပ်၊ ရေနီရော့ဒရစ်နှင့် အာမင်ဒိုရော့ဒရစ် စသူတို့ပေတည်း။

နောက် ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် မိုရန်၊ ဂျူလီတိုဒိုက်၊ ကလစ္စတို ဂါစီယာ၊ ကလစ္စတိုမိုရေးနှင့် ဘာမူဒက်စ် စသူတို့လည်း ရောက်ရှိလာကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လူသိုက်တွင်ကား ယူနီဖောင်းလည်း မရှိ၊ လက်နက်လည်း နုတ္တိ။ အမှန်စင်စစ် တော်မိဂန်းနှစ်လက်ကို အပထား၊ တစ်ပြုလုံးပြုတ်ပြုတ် မပြုန်းသည်ကပင် တော်သေးတော့၏။ ဖီဒယ်လ်က ကျွန်ုပ်တို့အား ခါးသီးစွာ

ပြစ်တင်ဆုံးမပါသည်။

သူပြောသော အောက်ပါစကားလုံးများကို တိုက်ပွဲကာလတစ်လျှောက် လုံးကစ၍ ယနေ့အထိ ကျွန်ုပ်စိတ်တွင်း၌ ထုထွင်းပြီးသား ဖြစ်နေပါသေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ လုပ်လာတဲ့အမှားအကြွေးတွေကို ခင်ဗျားတို့ ပြန်မဆပ်ရ သေးဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလိုအခြေအနေ ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးမှာ လက် နက်တွေကို စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ပေးရမယ့်တန်ဖိုးဟာ ခင်ဗျားတို့အသက်ဖြစ် နေလို့ပဲ။ စစ်တပ်နဲ့သာ ထိပ်တိုက်တိုးမိလို့ရှိရင် ခင်ဗျားတို့အသက်ရှင်ရေး အတွက် တစ်ခုတည်းဖြစ်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သေနတ်တွေပဲ၊ ဒါတွေကို စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာဟာ ပြစ်မှုကျူးလွန်တာ၊ မိုက်မဲတာ’

လာပလာတာတိုက်ပွဲ

ဆီယာရာမစ္စထရာတောင်တန်းဒေသ။ လာပလာတာမြစ်ဝမှ စစ်စခန်းကလေးတစ်ခုကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည့် တိုက်ပွဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပထမဆုံးအောင်ပွဲဖြစ်လျက် တောင်ကမ်းပါးယံတို့ ပြွမ်းတီးသော ယင်းဒေသကိုကျော်ကာ ဝေးလံသည့်အရပ်အထိ ဂယက်ရိုက်ခတ်သွားခဲ့လေသည်။ ဤတိုက်ပွဲကို လူတိုင်းက သတိမူမိကြသည်။ သူပုန်တပ်မတော်ဟူ၍ တည်ရှိနေပြီ။ ဤတပ်မတော်က တိုက်ပွဲဝင်ရန်အသင့်ဖြစ်နေလေပြီဟူ၍လည်း သာဓကပြလိုက်သလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ဆိုပါလျှင် ဤတိုက်ပွဲသည် အပြီးသတ်အောင်ပွဲခံနိုင်ကြောင်း ထပ်လောင်းအတည်ပြုလိုက်ခြင်းမည်ပေသည်။

၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့။ အလက်ဂျရီယာ ဒီ-ပီယို၌ ရှောင်တစ်ခင်အတိုက်ခံရပြီးနောက် တစ်လကျော်ကျော်အကြာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မက်ဒါလီနာမြစ်တွင် ရပ်နားလိုက်ကြ၏။ ဤမြစ်နှင့် လာပလာတာမြစ်ကို ဆီယာရာတောင်တန်းတစ်ခုက ခွဲခြားထားရာ မြစ်ကလေးနှစ်သွယ်အဖြစ် တည်ရှိလေသည်။ ယင်းဒေသ၌ ဖိဒယ်လ်၏အမိန့်အရ ကျွန်ုပ်တို့ လူတွေကို သင်တန်းဆင်းစေသည်။ သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်ပေးသည်။ လူတချို့မှာ သူတို့ တစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံး သေနတ်ကိုင်ဖူးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းရေးကို လျစ်လျူပြုခဲ့ကြရသည့်အလျောက် ရေချိုးကြ၊ အဝတ်အစားလျှော်ဖွပ်ကြ၊ လဲကြသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့ထံတွင် အသုံးပြုနိုင်သော လက်နက်နှစ်ဆယ့်သုံး လက်ရှိ၏။ တယ်လီစကုပ်ပါသည့် ရိုင်ဖယ်ကိုးလက်၊ မောင်းပြန်ပစ်နိုင်သော သေနတ်ငါးလက်၊ မောင်းတင်ပစ်ရသော ရိုင်ဖယ်လေးလက်၊ သွန်ပဆင် စက်ကလေးနှစ်လက်၊ မောင်းပြန်ပစ္စုတိုနှစ်လက်နှင့် ၁၆ ဂိတ်ပြောင်းတိုတစ်လက် စသည်တို့ဖြစ်ကြ၏။ ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လာပလာတာမြစ်

၏ ဝန်းကျင်သို့ရောက်အောင် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ် တက်ခဲ့ကြ၏။

အယ်လီယာအမည်ရှိ ဒေသခံ လယ်သမားတစ်ဦးက ဓားမဖြင့် ခုတ်ထွင်၍ ထားရစ်ခဲ့သော တောတွင်းမှ လူသွားလမ်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ လာခဲ့ကြသည်။ အယ်လီယာ၏နာမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အားအထားရဆုံး စံပြုလယ်သမား သူပုန်တစ်ဦးဖြစ်သည့် လမ်းပြရဲဘော် ယူတီမီယိုက ပြောပြ၍ သိရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ယူတီမီယိုမှာ အဖမ်းခံရပြီးနောက် ဖီဒယ်လ်ကိုသတ်ပေးလျှင် ပီဆို ၁၀၀၀၀ နှင့် စစ်တပ်မှ ရာထူးတစ်နေရာ ပေးမည်ဟု လာဘ်ထိုးခံရသည်။ သူသည် ဤစီမံကိန်းကို အကောင်အထည် ဖော်အံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်လာပြီးနောက် မလုပ်ရဲတော့ဘဲ လက်လျှော့ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချရာနေရာကိုကား ဖော်ပြောခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ရန်သူ့အတွက် လွန်စွာ အရေးပါသူဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ထိုအချိန်ကား ယူတီမီယိုသည် ကျွန်ုပ်တို့အား သစ္စာရှိစွာ အလုပ်အကျွေးပြုပါပေ၏။ မိမိ၏မြေအတွက် မြေရှင်ကြီးတွေကိုလည်းကောင်း၊ ကျေးလက်ကာကွယ်ရေးများကိုလည်းကောင်း ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် လယ်သမားများစွာတို့အနက်တွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သူတည်း။

ယင်းသို့ ချီတက်လာစဉ်အတွင်း လယ်သမားနှစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့လမ်းပြ၏ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူများ ဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် တစ်ဦးကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး အခြားတစ်ဦးကိုမူ ကြိုတင်သတိထားသည့်သဘောဖြင့် ဆက်၍ ဖမ်းထားလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သော ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဆောက်လက်စ ဖြစ်သည့် လာပလာတာ စစ်တန်းလျား၏ သွပ်မိုးများကိုတွေ့ကြရ၏။ လူအချို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ မပြည့်စုံသောအဝတ်အစားတွေတွေ့ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရန်သူ့ယူနီဖောင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း သဘောပေါက်ကြသည်။ နေမဝင်မီ ညနေ ခြောက်နာရီခန့်တွင် အစောင့်တပ်သားများပါသော သင်္ဘောတစ်စီးရောက်လာပြီး အချို့ကဆင်းကာ အချို့ကမူ ယင်းသင်္ဘောနှင့် ပင် ဆက်လိုက်သွားကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဤသဘောကို နားမလည်နိုင်သေးသည့်အလျောက် တိုက်ခိုက်ရေးအစီအစဉ်ကို နောက်တစ်နေ့အထိ ရွှေ့ဆိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

၁၆ ရက်နေ့။ အရုဏ်တက်ချိန် စ၍ စစ်တန်းလျားကို အမြဲတမ်း ထောက်လှမ်းစောင့်ကြည့်သည်။ ကမ်းခြေစောင့်တပ်သားများမှာ ညအတွက်

နားနေကြပြီမို့ ကင်းထောက်အချို့ကို ကျွန်ုပ်တို့စေလွှတ်ကြည့်ရာ ၎င်းတို့က မည်သည့်နေရာတွင်မှ စစ်သား မတွေ့ဟုဆိုသည်။ ညနေ သုံးနာရီတွင် ပို၍ တိကျစွာတွေ့ မြင်နိုင်ရေးအတွက် ကမ်းပါးအတိုင်း စစ်တန်းလျားဆီသို့ ဦးတည် နေသော လူသွားလမ်းအထိ ရွေ့လျားရန် ကျွန်ုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ညအမှောင် သန်းလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရေကျနေသော လာပလာ တာမြစ်ကို ဖြတ်ကူးကာ လမ်းကြောင်း၌ နေရာယူထားကြသည်။ ငါးမိနစ်အကြာ တွင် လယ်သမားနှစ်ယောက် ဖြတ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့က လက်ရဖမ်းထား လိုက်သည်။ ယင်းနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ သတင်းပေးဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခြိမ်း ခြောက်မှုတွေကို ယုံကြည်ကြသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် အရေးပါလှသည့် သတင်းတွေကို ဖွင့်ပြောကြလေတော့သည်။

စစ်တန်းလျားထဲတွင် စစ်သား ဆယ့်ငါးယောက်ခန့်ရှိသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၌ နာမည်အဆိုးဆုံး အကြီးအကဲသုံးဦးအနက် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည့် အိုဆိုရီယိုဆိုသူသည် လမ်းအခိုက်အတန့်အတွင်း လမ်းမှဖြတ်သွားလိမ့်မည် စသည့်သတင်းများကို ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိရသည်။ အဆိုပါအကြီးအကဲ ဆိုသူများ သည် အိုဆိုရီယိုကဲ့သို့သော လူဆိုးလူမိုက်များ၏ အကူအညီဖြင့် ဖွင့်လှစ် လုပ် ကိုင်နေသည့် လာပီတီ၏ စိုက်ခင်းလုပ်ငန်းကြီးတွင် အလုပ်လုပ်နေသူများ ဖြစ် လေသည်။

ခေတ္တအကြာတွင် အိုဆိုရီယိုပေါ်လာသည်။ သူသည် အရက် အလွန် အကျွံမှုးနေ၏။ နီဂရိုးကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ လားတစ်ကောင်ကိုစီးလာ ၏။ ဤတွင် ယူနီဗာဆိုက ကျေးလက်ကာကွယ်ရေးအမည်ကိုသုံးလျက် သူ့ကို ရပ်တန့်ခိုင်းရာ သူက ချက်ချင်း 'ခြင်ပါ' ဟူသော လျှို့ဝှက်စကားကို အသုံးပြု ၍ ပြန်အဖြေပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ဖြစ်နေသည့် အကြားမှပင် အိုဆို ရီယိုကို အလွယ်တကူပင် တစ်ပတ်ရိုက်နိုင်ကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အိုဆိုရီယိုမှာ အမူးလွန်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဖီဒယ်လ်က မကျေနပ်သောအမူအရာဖြင့် သူသည် တပ်မတော်မှ ကာ နယ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ သူပုန်များအား ဘာကြောင့် အပြုတ်မဖြုတ်နိုင်သေး သည်ကို စုံစမ်းရန် လာခဲ့ကြောင်း၊ သူသည် ယခု တောတောင်အထပ်ထပ် လိုက်၍ သူပုန်တွေကို ရှာနေကြောင်း (ထို့ကြောင့် သူ့တွင် မုတ်ဆိတ်ရှိနေရ

သည်။) ယခု တပ်မတော်၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေမှာ အလဟဿ ဖြစ်နေကြောင်း ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဖိဒယ်လ်ပြောသမျှမှာ ရန်သူတို့၏ ထက်မြက်ပုံတွေကို သာ ခပ်တည်တည် နှင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်ရာ အိုဆိုရီယိုက အလွန်တရာရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းစွာဖြင့် ယခုစကားများ မှန်လှကြောင်း၊ အစောင့်များသည် တန်းလျား အတွင်း၌သာ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်နေကြလျက် အရေးမပါသော အရွေ့ အပြောင်းတွေ လောက်သာ လုပ်ကြကြောင်း၊ သူပုန်တွေကို မုချဖြိုခွင်းနိုင်ရ မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့က ဤဒေသတွင် မည်သူက မိတ်ဆွေပီသ၍ မည်သူက မိတ်ဆွေမပီသသည်တို့ကို ထပ်မေးကြ၏။ သူပြောသမျှကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြောင်း ပြန်လှန်၍ သဘောပေါက်ကြမည်။ သူက ဤလူ လူဆိုးဟုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ က ဤလူကို လူကောင်းဟု တွက်ထားရန်ပင်ဖြစ်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့အတွက် နာမည်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ရရှိလိုက်ပေသည်။

အိုဆိုရီယိုကား မူးမူးနှင့် ဆက်ပြောနေပြန်၏။ လူနှစ်ယောက်ကို သူ သတ်ခဲ့သည်။ “အဲဒါပဲ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့လျင်နာရယ်ကြီး ဘာတစ်စတာရော၊ ကျုပ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခွင့်ပေးထားစမ်းပါ” ဟု လည်း ဆိုသေး၏။ အလွန် ခေါင်း မာသော လယ်သမားအချို့ကို ယခုပင် ရိုက်နှက်ခဲ့သေးသည်။ အမှန်အားဖြင့် ကျေးလက်ကာကွယ်ရေးများသည် ဤသို့ မအုပ်ချုပ်နိုင်ကြ။ လယ်သမားများ က ခွန်းတုံ့ပြန်ပြောသည်ကို ခွင့်ပြုနေကြသည်။ စသည်ဖြင့် လျှောက်ပြောနေ ၏။ ဖိဒယ်လ်ကတ်စထရီဆိုသူကို ဖမ်းမိလျှင် ဘာလုပ်မည်နည်းဟု ဖိဒယ်လ် ကမေးရာ “သူ့ကိုဖြတ်ပြီး သတ်ပစ်မယ်” ဟု အိုဆိုရီယိုက ဖြေသည်။ ကရက် ဆင်စီယိုဆိုသော အကောင်ကိုမိလျှင်လည်း အလားတူသတ်ပစ်မည်ဟု ပြော ပြောဆိုဆို သူစီးထားသော မက္ကဆီကိုလုပ် ဖိနပ်ရှည်ကြီး (ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း စီးထားကြသည်) ကို ညွှန်ပြလျက် “အဲဒါ ကျုပ်တို့သတ်ခဲ့တဲ့ ဒီ . . . မသား တစ်ကောင်ဆီက ကျုပ် ရခဲ့တာပေါ့” ဟု ပြောလေသည်။

ဤနေရာတွင် အိုဆိုရီယိုကား သူ့အတွက် သေမိန့်ကို မသိလိုက်၊ မသိ ဘာသာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ အဆုံးတွင် စစ်သားများ အံ့အားသင့်စေရန် သူတို့အသင့်မရှိပုံ၊ တာဝန်ဝတ္တရား ပေါ့လျော့ပုံတို့ကို ပိုမို ပေါ်လွင်စေရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့အား စစ်တန်းလျားဆီသို့ သူကိုယ်တိုင် ဦး ဆောင်ခေါ်ငင်သွားရန် ဖိဒယ်လ်၏အကြံပေးချက်အတိုင်း သူက သဘောတူ လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိုဆိုရီယိုကို ထိပ်ကတင်လျက် စစ်တန်းလျားများဆီ သို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြ၏။ ဤပွဲတွင် သူ သေသေချာချာ မိမိရရ ဖြစ် မဖြစ် ကျွန်ုပ် များစွာစိတ်မချလှသေး။ သို့သော် အိုဆိုရီယိုကမူ ဘာမျှမသိသလိုပင် ဆက်လုပ်နေ၏။ အမူးလွန်နေသည့်အတွက် အမှားအမှန်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း မရှိဟု ထင်ပါသည်။ စစ်တန်းလျားများနှင့် ပို၍နီးကပ်နိုင်စေရန် မြစ်ကို ကျွန်ုပ် တို့ တစ်ဖန်ဖြတ်၍ အကူးတွင် စစ်စည်းကမ်းများအတိုင်း အကျဉ်းသားဟူသည် ကို ကြိုးတုပ်ခေါ်ရသည်ဟု ဖိဒယ်လ်က ပြောရာ၊ အိုဆိုရီယိုမှာ တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ပရိယာယ်ကို နားမလည်သည့်အားလျော်စွာ တကယ့် အကျဉ်းသားတစ်ဦးပမာ ဆက်၍သာလာခဲ့လေ၏။ တစ်ခုတည်းသော ကင်း စခန်းမှာ ဆောက်လက်စတန်းလျားနှင့် အိုဗာစီယာ ဟိုနိုရီယို၏ အိမ်အကြား တွင် ရှိသည်ဟု အိုဆိုရီယိုက ပြောရင်း ကျွန်ုပ်တို့အား အယ်လ်မာဆီယိုသွားရာ လမ်းမှ ဖြတ်သန်းသွားသည့် တန်းလျားအနီးမှ နေရာတစ်နေရာအထိ ခေါ် ဆောင်လာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့က ယခု မေဂျာဖြစ်နေသူ ရဲဘော်လူးဝစ္စကရက်စပိုအား ထောက်လှမ်းရန် လွှတ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူ ပြန်ရောက်လာပြီး အိုဆိုရီ ယို၏ သတင်းမှန်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။ အဆောက်အဦနှစ်ခုနှင့် ၎င်းတို့ အကြားမှ အစောင့်စခန်းငယ်ကို သူ တွေ့ခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ ဆက်အံ့ဆဲဆဲတွင် အစောင့်သုံးယောက် မြင်းများဖြင့် ထွက်လာသည့်အတွက် ပြန်၍ ပုန်းအောင်းနေလိုက်ကြရသည်။ သူတို့၏ရှေ့ တွင် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို လားတစ်ကောင်ပမာ မောင်းခေါ်လာသည်။ ဤအကျဉ်းသားက ကျွန်ုပ်တို့အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားစဉ် “ငါလည်း မင်းတို့လို လူတစ်ယောက်ပါပဲကွာ” ဟူ၍ ပြောလိုက်သည့်စကားကို ကျွန်ုပ်တို့ မှတ်မိနေပါ သေးသည်။ ဤတွင် အစောင့်တစ်ယောက်က (ကော်ပိုရယ်ဘာဆိုလ်ဟု နောင် တွင်မှ သိရသည်။) “တိတ်တိတ်နေစမ်းပါဗျာ၊ ကြာပွတ်နဲ့ ဆော်လိုက်ရမလား” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်က ဤလယ်သမားသည် စစ်တန်းလျားနှင့် ဝေးရာသို့ ရောက် နေမည်ဖြစ်သည့်အတွက် တိုက်ပွဲဖြစ်ချိန်၌ ဘေးကင်းပေရောမည်ဟု ကျွန်ုပ် တို့ တွေးထင်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် တိုက်ပွဲသတင်းနှင့် ဖြစ်ပုံပျက်ပုံတွေကို သိရ ပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ယင်းလယ်သမားအား ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ သတ်ဖြတ် ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

ရိုစုမဲ့စု လက်နက် နှစ်ဆယ့်နှစ်လက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ကျည်ဆန်နည်းနေသည့်အတွက် ယင်းအခိုက်အတန့်မှာ လွန်စွာ အရေးကြီးလှပေ၏။ စစ်တန်းလျားတွေကို မည်သည့်နည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် သိမ်းပိုက်မိပြီထားဦးတော့ ကျည်ဆန်လေး ရိုစုမဲ့စုကို ဖြုန်းမိသည်ဆိုလျှင် ဤစခန်း၌ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အကာအကွယ်ကင်းမဲ့နေပေလိမ့်မည်။

ရဲဘော် လက်ဖတင်နှင့် ဂျူလီယိုဒိုက်ယက်စ်(အယ်လ်ယူဗီရီ၌ သူ့ရဲကောင်း ပီသစွာ ကျဆုံးသွားခဲ့သူ) နှင့် ကမီလို၊ ဘီနက်တက်စ်၊ ကလစတိုမိုရေးတို့က မောင်းပြန်ပစ်နိုင်သော ရိုင်ဖယ်များဖြင့် လက်ယာဘက်စူးစူးဆီမှ နေ၍ အိုဗာစီယာ၏ အိမ်ကို ဝိုင်းထားကြမည်။ ဖီဒယ်လ်၊ ယူနီဗာဆို၊ လူးဝစ်ကရက်စပို၊ ကလစတိုဂါစီယာ၊ ဖာဂျာဒို(ယခု မေဂျာ) နှင့် ကျွန်ုပ်တို့က အလယ်ဗဟိုမှ ဝင်တိုက်ကြမည်။ ရောလ်နှင့် သူ့လူများနှင့် အယ်လ်မေဒါနှင့် သူ့လူများက စစ်တန်းလျားကို လက်ဝဲဘက်မှနေ၍ ဝင်တိုက်ကြမည်။

ဤသို့အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရန်သူ့စခန်းနားသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ရာ မိတာလေးဆယ်အတွင်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုညတွင် လမင်းသည် ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိ၏။ ဖီဒယ်လ်က စက်သေနတ်ကို နှစ်ချက်စ၍ ဆွဲပစ်လိုက်ရာ ရိုစုမဲ့စု သေနတ်သံများလည်း ပေါ်ထွက်လာကြသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်ုပ်တို့က စစ်သားတွေကို လက်နက်ချခိုင်းသည်။ သို့သော် အဖြေကားမထွက်၊ သေနတ်သံ စထွက်လာသည့်အချိန်မှာပင် လူသတ်သမားသတင်းပေး အိုဆိုရီယိုကို ကွပ်မျက်လိုက်ကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

နံနက် ၂ နာရီ မိနစ် ၄၀ တွင် တိုက်ပွဲစပါသည်။ အစောင့်တွေက ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်သည်ထက်ပို၍ ခုခံကြသည်။ စစ်တန်းလျားအတွင်း၌ အမ်(၁)သေနတ်ကိုင် ဆာဂျင်တစ်ယောက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က လက်နက်ချရန် ပြောတိုင်း သူ့ထံမှ သေနတ်သံတွေသာ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘရာဇီးနိုင်ငံသုံး လက်ပစ်ဗုံးများကို ပစ်သွင်းရန် အမိန့်ပေးရတော့သည်။ လူးဝစ်ကရက်စပိုက သူ့လက်ပစ်ဗုံးကို ပစ်ထည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပစ်ထည့်လိုက်၏။ သို့သော် နှစ်လုံးစလုံး မပေါက်။ ရောလ်ကတ်စထရိုက ဒိုင်းနမိုက် ပစ်သွင်းပြန်၏။ သူ့ဒိုင်းနမိုက်ကလည်း မကွဲ။

မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး ပို၍နီးကပ်စွာ တိုးသွားလျက် ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ပါ အသက်အန္တရာယ်ရှိစေကာမူ အိမ်ကို မီးတင်ရုံ့ဖို့ ကြည့်ရတော့သည်။ ပထမ ယူနီဘာဆိုက ကြိုးစားသည်၊ မအောင်မြင်။ ထို့နောက် ကမီလို

က ထပ်၍ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။ နောက်ဆုံးတွင် လူးဝစ်ကရက် စပိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့က အဆောက်အဦနားသို့ ချဉ်းကပ်ကာ မီးတင်ရှို့လိုက်ကြသည်။ ယင်းသို့ မီးရှို့လိုက်ပြီးသောအခါကျမှ ဤအဆောက်အဦကား အနီးရှိ အုန်းတောနှင့် ဆက်စပ်ထားသော အုန်းသီးဂိုဒေါင်သာဖြစ်ကြောင်း မီးရောင်တွင် တွေ့ရှိကြရလေသည်။ သို့သော် မီးလောင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စစ်သားတွေမှာ တိုက်ပွဲကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးကြလေပြီ။ စစ်သားတစ်ယောက်မှာ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလာရင်း လူးဝစ်ကရက်စပို၏ ရိုင်ဖယ်တည့်တည့် ဝင်တိုးမိသည့်အတွက် ရင်ဘတ်တွင် ဒဏ်ရာ ရသွားသေးသည်။ လူးဝစ်ကလည်း စစ်သား၏သေနတ်ကို လျင်မြန်စွာ သိမ်းယူလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ဘက်ဆီသို့ ဆက်၍ ပစ်ခတ်ကြ၏။ ကမီလိုကား သစ်ပင်တစ်ပင်၏ နောက်တွင် အကာအကွယ်ယူရင်း ပြေးလွှားနေသော ဆာဂျင်ကို သူ့ကျည်ဆန်ကုန်သည်အထိ ပစ်ခတ်လေသည်။

အကာအကွယ် ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော စစ်သားများမှာ အညှာအတာ ကင်းမဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့၏ပစ်ခတ်အားကြောင့် အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် ဖြစ်ကြရတော့သည်။ ကမီလိုက ပထမဦးစွာအိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ လက်နက်ချကြောင်း အော်သံတွေလည်း ကြားရသည်။ ဤတိုက်ပွဲမှ ရလိုက်သော လက်နက်တွေကို ကျွန်ုပ်တို့ ရေတွက်ကြသည်။ စပရင်းဖီးလ် ရိုင်ဖယ်ရှစ်လက်၊ သွန်ပဆင် စက်ကလေးတစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန် ထောင်ပေါင်းများစွာတို့တည်း။

ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က ကျည်ဆန်ငါးရာခန့် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ကျည်ဆန်ခါးပတ်များ၊ ဓာတ်ဆီများ၊ ဓားများ၊ အဝတ်အစားများနှင့် ရိက္ခာတွေကိုပါ ရရှိကြသေးသည်။ သူတို့ဘက်က နှစ်ယောက်ကျကာ ငါးယောက်ဒဏ်ရာရပြီး သုံးယောက်မှာ လက်ရအဖမ်းခံရသည်။ အချို့မှာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်တွင်ကား ခြစ်ရာ၊ ရှာရာ ဒဏ်ရာမျိုးပင် မရကြ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒဏ်ရာရသော စစ်သားတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဆေးထည့်ကုသပေးကာ အဆောက်အဦများအား မီးတင်ရှို့ပြီးနောက် ဆုတ်ခွာခဲ့ကြ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိပြီးနောက် ယင်းဒဏ်ရာများဖြင့်ပင် စစ်သားသုံးဦး ထပ်မံသေဆုံးသေးကြောင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိရသည်။ ဒဏ်ရာရသူတွေကို ဖမ်းမိသောစစ်သားများ၏ လက်တွင် အပ်ထားခဲ့သည်။ အဆိုပါ စစ်သားများအနက် တစ်ယောက်မှာ နောင်သောအခါတွင် မေဂျာရောလ်ကတ် စထရီ၏ တပ်သို့ ဝင်လာခဲ့လျက် လက်ဖတင်နှင့်အဆင့်ထိ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး စစ်

အပြီးတွင်မှ လေယာဉ်ပျက်ကျရာ၌ ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

ဒဏ်ရာရသူများအပေါ် ကျွန်ုပ်တို့ ထားရှိသော သဘောထားမှာ စစ်တပ်၏ သဘောထားနှင့် အကြီးအကျယ်ကွဲလွဲလေသည်။ စစ်တပ်က ကျွန်ုပ်တို့၏ ဒဏ်ရာရသူများကို သတ်ပစ်သည်သာမက သူတို့ဘက်က ဒဏ်ရာရသူတွေကိုလည်း စွန့်ပစ်သွားတတ်ကြသည်။ ဤခြားနားချက်သည် နောင်သောအခါတွင် များစွာထိရောက်လာလျက် ကျွန်ုပ်တို့အောင်ပွဲခံရခြင်း၏ တစ်ခုသောအကြောင်းအချက်တစ်ရပ် ဖြစ်လာလေသည်။ ဒဏ်ရာရထားသူတွေကို ပြုစုရမည့် အဖမ်းခံစစ်သားများထံ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆေးဝါးပစ္စည်းအားလုံးကို ထားခဲ့ရမည်ဟု ဖိဒဿ်လ်က အမိန့်ပေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကား စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုက်ပွဲဝင်တပ်သားတွေကို ကုသပေးနိုင်ရန်အတွက် ဤဆေးဝါးပစ္စည်းအချို့ကို လိုလိုမယ်မယ် ထားချင်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ အရပ်သားတွေကိုလည်း ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ၁၇ ရက်နေ့နံနက် ၄း၃၀ နာရီတွင် ပယ်လ်မာမိုချာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ အရုံတက်ချိန်၌ ပယ်လ်မာမိုချာသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြရာ ဆီယာရာမစ္စထရာ၏ လူသူလေးပါး မပေါက်နိုင်သည့် အကြမ်းတမ်းဆုံးဒေသကိုသာ ချက်ချင်းလက်ငင်း ရှာဖွေကြရပါတော့သည်။

ထိုဒေသသို့ အရောက်တွင် ကြေကွဲဖွယ်ရှုခင်းကို ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ကြရ၏။ ဒေသတစ်ခုလုံးကို လေတပ်က ဗုံးကြဲလိမ့်မည်ဟု ကော်ပိုရယ်တစ်ယောက်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်က ဒေသခံလယ်သမားများကို အကြောင်းကြားထားသဖြင့် ရွာလုံးကျွတ်၊ နယ်လုံးကျွတ် ကမ်းခြေဘက်ဆီသို့ ပြေးလွှားပြောင်းရွှေ့နေကြသည့် ရှုခင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်နေမှန်း မည်သူမျှမသိသေးသည့်အတွက် ဤသတင်းကို ကျေးလက်ကာကွယ်ရေးများက လယ်သမားပိုင်မြေများ၊ ပစ္စည်းများကို လုယက်ရန်အတွက် တမင်သက်သက် ဖြန့်ချိလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်မှာ သေချာလှသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏တိုက်ခိုက်မှုနှင့် သူတို့၏ လိမ်လည်ချက်ပင်လျှင် အစစ်အမှန်လိုဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် အကြောက်ကြီး ကြောက်ကြကာ လယ်သမားများအား ထွက်မပြေးကြပါနှင့်ဟု တားဆီး၍လည်း မရတော့ချေ။

ယင်းသည်ကား သူပုန်တပ်မတော်၏ ပထမ ဦးဆုံးသော အောင်တံခွန်ထူသည့် စစ်ပွဲတည်း။ ဤစစ်ပွဲနှင့် နောက်ထပ်တိုက်ရသည့် စစ်ပွဲတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်သားများ၏ ဘဝသက်တမ်းတွင် လူ့ထက် လက်နက်က ပိုလျှံနေ

သော စစ်ပွဲများပင် ဖြစ်လေသည်။ တိုက်ပွဲတွင် လယ်သမားများပါဝင်လာကြခြင်း မရှိသေးသည့်အားလျော်စွာ ဆင်ခြေဖုံးဒေသမှ အခြေခံစခန်းများနှင့် အဆက်အသွယ်ဟူ၍လည်း လက်တွေ့အားဖြင့် မရှိသေးပေ။

အင်ဖာနိုတိုက်ပွဲ

အယ်လ်အာရီယိုဒဲလ်- အင်ဖာနို(cရဲချောင်း) သည် ပယ်လ်မာမိုချာနယ် အတွင်း စီးဆင်းနေသော ရေတိမ်မြစ်ကျဉ်းဖြစ်၏။ ပယ်လ်မာမိုချာမှနေ၍ ဤ မြစ်အတိုင်း လိုက်လျှောက်သွားသော ကျွန်ုပ်တို့သည် နယ်စွန်ရှိ တောင်ကုန်း များထိပ်သို့ တက်မိသည့်အချိန်၌ လယ်တဲကလေးနှစ်တဲကို တွေ့ကြရ၏။ ဤ နေရာတွင် ယင်းတဲများကို အသုံးမပြုဘဲ စခန်းချကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ စစ်တပ်က လိုက်လိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို လိုက်ရှာ ကောင်း ရှာနေလိမ့်မည်ဟု ဖိဒယ်လ်က ယုံကြည်နေသည်။ ဤစိတ်ကူးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ချုံခိုတိုက်ပွဲတစ်ပွဲ တိုက်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ ရန်သူ့စစ်သားအချို့ကို ဖမ်းဆီးရမိနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ကြသည်။ ယင်းစီမံကိန်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် သူက လူတွေကို တာဝန်ခွဲဝေနေရာချပေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ နေရာယူထားပုံကို ဖိဒယ်လ်က နီးကပ်စွာ စစ်ဆေး၏။ ကာ ကွယ်ရေး အစီအစဉ်တွေကိုလည်း ပြန်လည်စစ်ဆေးသည်။ ဇန်နဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်သားများကို စစ်ဆေးနေခိုက် အလွန်ကြီး လေးသော အကျိုးဆက်များ ပေါ်လာနိုင်သည့် မတော်တဆ အရေးအခင်း တစ်ရပ် ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။ လာပလာတာတိုက်ပွဲ၏ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကော်ပိုရယ်ဆောင်းသော ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ကျွန်ုပ် ရရှိခဲ့ရာ ဤဦးထုပ်ကို ကျွန်ုပ်က ဂုဏ်ယူ၍ ဆောင်းထားမိသည်။

ယင်း ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလျက် တောအုပ်အတွင်းမှနေ၍ တပ်သားများ ကို လိုက်လံစစ်ဆေးမည်အပြု၊ နေရာယူထားနှင့်ပြီး ဖြစ်သော ရဲဘော်များက ခြေသံကြား၍ လှမ်းအကြည့်တွင် အလှမ်းကလည်း ဝေးနေသဖြင့် စစ်တပ်ဦး ထုပ်ဆောင်းထားသူတစ်ဦး ဦးဆောင်လာသူတစ်စုကို တွေ့ကြရလေ၏။ ကံ အားလျော်စွာပင် ထိုအချိန်၌ ရဲဘော်အားလုံးတို့က သူတို့၏ လက်နက်တွေကို

တိုက်ချွတ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ကမီလိုတစ်ယောက်တည်းသာ လက်ထဲတွင် ရိုင်ဖယ်ကိုိုင်လျက်သား ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို လှမ်းပစ်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူ့မှားကြောင်းသိသွားသည်။ သူပထမ ပစ်လိုက်သောကျည်ဆန်မှာ လွဲသွားပြီး သေနတ်ကလည်း ပိတ်ဆို့သွားသဖြင့်သာ နောက်ထပ် ဆက်မပစ်နိုင်တော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုပါအဖြစ်အပျက်ကား တိုက်ပွဲတစ်ပွဲဝင်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေစဉ်ကာလအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့တွင် ပေါ်ပေါက်နေသည့် မွန်ထူသော စိတ်၏ အသွင်လက္ခဏာကို ဖော်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော အချိန်မျိုးတွင် သံမဏိတမျှ မာကြောသူတို့ပင်လျှင် ခြေတုန်လက်တုန် ဖြစ်လာလျက် မိမိတိုက်ပွဲဝင်ရမည့်ကာလကို စိတ်စောင့်လင့်နေကြချိန် ဖြစ်လေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးက မတိုက်ချင်ကြပါ။ သို့သော် လိုအပ်သည့်အတွက်ကြောင့်သာ ယခုတိုက်နေရခြင်းဖြစ်လေသည်။

၂၂ ရက်နေ့၊ အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ပယ်လ်မာမိုချာ မြစ်ဘက်ဆီမှ သေနတ်သံအချို့ကို ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပို၍ စည်းကမ်းတင်းကျပ်ရသည်။ ပို၍သတိထားရသည်။ ကိန်းသေပေါ်ထွက်လာမည်ဖြစ်သော ရန်သူကို စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။

စစ်သားတွေအနီးတစ်ဝိုက်သို့ ရောက်နေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေကြသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထမင်းဟင်းလည်း မချက်ရ၊ နံနက်စာရော နေ့လယ်စာပါ မစားကြရ။ မကြာမီအချိန်အတွင်းက ကြက်ဥအချို့ကို ကျွန်ုပ်နှင့် ထရက်စပိုတို့က ရှာဖွေတွေ့ရှိသဖြင့် ခွဲဝေယူလိုက်ကြပြီး တစ်ဥကိုမူ နောက်ထပ် ကြက်မက ဥပါစေတော့ဟု ပြန်ထားခဲ့ကြသည်။ ညက သေနတ်သံတွေ ကြားထားရသည့်အတွက် ထိုနေ့မှာပင် နောက်ဆုံးကျန်သည့် ကြက်ဥကို စားရန် ကရက်စပိုက ဆုံးဖြတ်သဖြင့် သူဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း စားပစ်လိုက်ကြ၏။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် လယ်တဲတစ်ခုထဲ၌ လူသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ကြရသည်။ အိမ်များအနားသို့ မသွားရဟူသော အမိန့်ကို မနာခံသည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရဲဘော်တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပထမတွင် တွေးထင်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ထင်သလိုမဟုတ်၊ ရန်သူစစ်သားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေပေသည်။

ထို့နောက် နောက်ထပ် ခြောက်ယောက်ပေါ်ထွက်လာပြီး အချို့က ပြန်ထွက်သွားကာ ကျန်နေသည့် သုံးယောက်ကို တွေ့နေရသည်။ အစောင့်စစ်သားသည် အနီးတစ်ဝိုက် ဟိုမှ သည်မှ ကြည့်ရင်း ပေါင်းပင်အချို့ကို နုတ်ယူ

ကာ နားရွက်နောက်တွင် ထိုးစိုက်လိုက်ပြီး အရိပ်တွင်း၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင် နေ၏။ မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြားမရှိသော သူ့ မျက်နှာကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရလေသည်။ ဖိဒယ်လ်က ကျကျနနချိန်၍ ပွဲဦးထွက် ပစ်ချလိုက်ရာ သူသည် ပါးစပ်မှ တစ်ခွန်းသာအော်နိုင်လျက် ခွေခနဲ ကျကာ သေဆုံးသွားလေ၏။ ဤတွင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြန်အလှန် ပစ် ခတ်ကြစဉ် သူ့အဖော် စစ်သားနှစ်ယောက်မှာလည်း လဲကျသေဆုံးသွားပြန် သည်။

ပို၍နီးကပ်သော တဲအတွင်း၌ ကျည်ဆန်ကိုရှောင်ရင်း ပုန်းနေသော အခြားစစ်သားတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်သတိထားမိသည်။ ကျွန်ုပ်၏နေရာက ပို ၍ မြင့်နေလေရာ သူ့ကိုယ်ပိုင်းကို တဲအမိုးက ကွယ်နေသဖြင့် ခြေထောက် အစုံကိုသာ တွေ့နေရသည်။ နောက်တစ်ချိ ထပ်အပစ်တွင်ကား ရင်ညွန့်ဆီသို့ တိုက်ရိုက်မှန်ဟန်တူသည်။ ဖရိုဖရဲကျသွား၏။ လှံစွပ်တပ်ထားသော သူ့ရိုင် ဖယ်မှာလည်း မြေပေါ်သို့ ကျသွား၏။ ကရက်ပိုက ကာကွယ်ပေးထားခိုက် ကျွန်ုပ်သည် တဲဆီသို့အရောက်သွားကာ သူ့ရိုင်ဖယ်နှင့် ကျည်ဆန်များအပြင် အခြားပစ္စည်းများကို ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ကျည်ဆန်က သူ့ရင်ညွန့်ကို တိုက် ရိုက်ထိမှန်ကာ နှလုံးသားကို ခြေမွပစ်ဟန်တူပေသည်။

တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ စီမံကိန်းကို အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် အပြေးအလွှား အကာ အကွယ်ယူကြပြန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က ကျည်ဆန်ကိုးရာခန့် အသုံးပြုခဲ့ပြီး ရန်သူ့ကျည်ဆန် ခုနစ်ဆယ်နှင့် ရိုင်ဖယ်တစ်လက် ရလိုက်ကြသည်။ ဤရိုင်ဖယ်မှာ အကောင်း စားဖြစ်ရာ မေဂျာအက်ဖ်ဂျီနီယိုကို ပေးအပ်လိုက်၏။ သူသည် စစ်ပွဲ၏ အကောင်းဆုံးအပိုင်းတွင် ဤရိုင်ဖယ်ကို အသုံးချခဲ့လေသည်။ ရန်သူ့တပ်သား လေးယောက် ကျဆုံးသည်။ နောက်လ အတန်ကြာသောအခါ ဖမ်းမိသည့် သတင်းပေးတစ်ယောက်၏အဆိုအရ ကျဆုံးသူငါးယောက်ဟု ထပ်မံသိရှိရ သည်။ ဤသည်ကား လုံးဝဥသံ့အောင်ပွဲမဟုတ်ပါ။ အခြေအနေသစ်တစ်ရပ် တွင် ရန်သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ အားစမ်းကြည့်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ ယင်းစမ်းသပ်ပွဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အောင်မြင်ခဲ့ကြသည်။

အဆိုပါတိုက်ပွဲက ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်ဓါတ်ကို အကြီးအကျယ် မြှင့်တင် ပေး လိုက်ရာ ပို၍ကြီးမားသော ရန်သူ့တပ်များ ရောက်မလာမီ အလွတ်ရှောင်နိုင်

စေရန်အတွက် အရောက်အပေါက် ပို၍ မလွယ်ကူသည့်နေရာဆီသို့ တစ်နေ့တာ လုံးလုံး ချီတက်နိုင်လာစေခဲ့သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် တောင်၏အခြားတစ်ဖက် သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆုတ်ခွာနေသော ဘာ တစ်စတာ၏တပ်များနှင့် မြင်းပြိုင်ပမာ ချီတက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ နှစ်ဖက်စလုံး က အခြားတစ်ဖက်သို့ရောက်အောင် ဤတောင်ထိပ်များကိုပင် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တပ်များနှင့် ရန်သူ့တပ်များသည် နှစ်ရက် လုံးလုံး တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် မသိဘဲ အတူတကွလိုလို ချီတက်နေကြခြင်း ဖြစ် သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အိပ်သည့် လယ်တဲသည် ရန်သူနှင့်ဆိုလျှင် မြစ်ငယ်တစ်သွယ်၊ လမ်းချိုး အကွေ့အကောက်လေး တချို့သာ ခြားနေခဲ့၏။ ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့ကို ဦးစီးသည့် လက်ဖတင်နှင့်မိုစကီရာမှာ ဆီယာရာ တောင်တန်းဒေသတစ်ခုတွင် အလွန်တရာ နာမည်ဆိုးလှသူဖြစ်သည်။ တိုက် ပွဲမဖြစ်မီ နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ ကြားရသော သေနတ်သံအချို့ မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ပုန်းလျှိုးနေရာကို လိုက်ပြရန် ငြင်းဆိုသည့် ဟေတီအနွယ်ဝင် လယ်သမားတစ်ဦးအား ပစ်သတ်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ယင်းလူသတ်မှုကိုသာ မကျူးလွန်ပါက ကျွန်ုပ်တို့ကို အသင့်ရှိနေစေမည် မဟုတ်။ သူတို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့က စောင့် ဆိုင်းလျက်သား တွေ့ရမည်မဟုတ်။

ကျွန်ုပ်တို့တွင် တစ်ဖန် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ လေးလံလာကြပြန်သည်။ များ စွာသော ရဲဘော်တို့မှာ တစ်ယောက်လျှင် ရိုင်ဖယ်နှစ်လက်စီ လွယ်ထားကြရ သည်။ ယင်းအခြေအနေမျိုးတွင် လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ မလွယ်ကူလှပါ။ သို့ ရာတွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်ရာ ထက်ပိုသော ရည်မှန်းချက်များ ရှိနေကြသည်မဟုတ် ပါလော။ ဤရည်မှန်းချက်များကြောင့် ဝန်လေး ပင်ပန်းခြင်းကိုပင်လျှင် ခံယူရန် လွန်စွာ လိုအပ်လှသည် မဟုတ်ပါလော။

လွန်ခဲ့သော ရက်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် တန်းလျားအတွင်း ခို အောင်းနေသည့် လူနည်းစုတစ်စုကို အနိုင်ယူခဲ့ကြသည်။ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ထက် အင်အားသာလွန်သော ချီတက်လာသည့် စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းကို အနိုင်ယူ ခဲ့ကြပြန်သည်။

စစ်တပ်တစ်တပ်အဖို့ တပ်ဦးဟူ၍ မရှိလျှင် မလှုပ်နိုင်၊ မရှားနိုင်တော့ သည်ဖြစ်ရာ၊ တပ်ဦးကို ချေမှုန်းဖျက်ဆီးသည့် ဤကဲ့သို့သော တိုက်ပွဲအမျိုးအစား ၏ အရေးပါပုံကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သဘောပေါက်နားလည်ကြလေသည်။

လေကြောင်းမှတိုက်ခိုက်ခြင်း

မိုစကီရာ၏တပ်များကို အောင်နိုင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် လာပလာတာမြစ်ကမ်းတလျှောက် ချီတက်ခဲ့ကြလေ၏။

ထို့နောက် မက်ဒါလီနာမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး၊ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးဖြစ်သော ကာရာကာ့စ်ဒေသသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် အခြေအနေချင်းက မတူတော့ချေ။ ဤဒေသ၌ ကျွန်ုပ်တို့တို့ ပထမတစ်ခေါက် ခိုအောင်းစဉ်က လူအားလုံးက ကျွန်ုပ်တို့ကို ထောက်ခံအားပေးကြပြီး၊ ယခုမူ ကာစီလတ်၏တပ်တွေ ဖြတ်သန်းသွားပြီး၊ နယ်တစ်နယ်လုံးကို နှိပ်စက်ညှင်းပန်းသွားကြသည်။ လယ်သမားများလည်း မရှိကြတော့။ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသော တဲများနှင့် တိရစ္ဆာန်အချို့သာ ကျန်တော့သည်။ အဆိုပါ တိရစ္ဆာန်များကို ကျွန်ုပ်တို့ သတ်စားကြသည်။ အိမ်များအတွင်း၌ နေထိုင်ခြင်းသည် မလုံခြုံမှု အတွေ့အကြုံက သင်ကြားခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ထိုညအဖို့ အကောင်းဆုံး တဲတစ်တဲတွင်သာ အချိန်ကုန်ဆုံးစေခဲ့ပြီးနောက်၊ ကာယာကျော့စံတောင်ကုန်းထိပ်နားမှ ရေတံခွန်ငယ်တစ်ခုအနီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချကြသည်။

မင်ညူရယ်ဖာဂျာဒိုက ကျွန်ုပ်နားသို့လာလျက် ဤစစ်ပွဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အရေးနိမ့်နိုင်သလောဟု မေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏အဖြေကား အောင်ပွဲအတွက် နားဝင်အောင် ပြောခြင်းမဟုတ်သော်လည်း၊ ဤစစ်ပွဲတွင် မလွဲမသွေ အောင်နိုင်ရမည်ဟူသော အဖြေသာဖြစ်ပေ၏။ ဖာဂျာဒိုက ယင်းသို့မေးရသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ မိုရန်က ဤစစ်ပွဲတွင် အောင်နိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့။ ကျွန်ုပ်တို့ အရေးနိမ့်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဤလုပ်ငန်းမှ စွန့်ခွာလျှင် ကောင်းမည်ဟု ပြောလာသည့်အတွက်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရှင်းလင်းပြပါသည်။ ဤကိစ္စကို ကျွန်ုပ်က ဖီဒယ်လ်အား ပြောပြသည့်အခါ ဖီဒယ်လ်က တပ်သားများ၏စိတ်ဓာတ်ကို ဥပယ်တံ့မျှဖြင့် စမ်းသပ်နေသည်ဟု သူ့အား မိုရန်က အတိအလင်း ဖွင့်

ပြောထားကြောင့်ဖြင့် ညင်သာစွာ ပြောဆိုပါသည်။ ဤသည်မှာ အထူးကောင်းမွန်သော စနစ်မဟုတ်သေးဟု ကျွန်ုပ်တို့ သဘောတူညီကြလေသည်။ ထို့နောက် ဖိဒယ်လ်က ပို၍စည်းကမ်းရှိကြရန် မိန့်ခွန်းအတိုချုပ်ပြောကြားပြီးနောက်၊ ယင်းစည်းကမ်းကို ဂရုမစိုက်လျှင် ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည် အန္တရာယ်တွေကို ရှင်းပြသည်။ အမိန့်မနာခံခြင်း၊ ထွက်ပြေးခြင်းနှင့် အရှုံးပေးဝါဒ စသည့် သေဒဏ်ပေးနိုင်သော ပြစ်မှုသုံးရပ်ကို ကြေညာလေသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့၏အခြေအနေမှာ ပျော်မွေ့ဖွယ်မဟုတ်ပါ။ တပ်တွင်း ညီညွတ်မှုဟူ၍ မရှိသေး။ စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံမှ ပေါ်ထွက်လာသော စိတ်ဓာတ် မရှိသေး။ ရှင်းလင်းပြတ်သားသော အတွေးအခေါ်၊ အသိစိတ်ဓာတ်လည်း မရှိသေးချေ။ တစ်ခါတရံ ရဲဘော်တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့ကို စွန့်ခွာသွားသည်။ ရဲဘော်များစွာတို့က တောကြီးမျက်မည်း၏ ကြမ်းတမ်းဆိုးဝါးသော အခြေအနေအောက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်သည်ဟု သဘောရသဖြင့် တစ်ခါတလေ ပို၍ အန္တရာယ်များစေကာမူ မြို့ကြီးပြကြီးများတွင် တာဝန်ပေးပါဟု တောင်းဆိုလာသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏လုပ်ငန်းကား လမ်းစဉ်အတိုင်း ခက်မြဲခက်နေ၏။ မိုရန်မှာမူ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် စားနပ်ရိက္ခာတွေ ရှာဖွေသည်။ ဒေသခံ လယ်သမားများနှင့် အဆက်အသွယ် ရယူလျက် ရှိသည်။

ယင်းသည်တို့ကား ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ရှိနေသည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ဓာတ်များပင်ဖြစ်လေတော့၏။ သစ္စာဖောက် ယူတီမီယိုက မမာနေသော သူ့မိခင်ထံသွားပါရစေဟု ခွင့်တောင်းရာ ဖိဒယ်လ်က ခွင့်ပြုလိုက်သည်သာမက၊ ခရီးစရိတ်အဖြစ် ငွေကြေးအနည်းငယ်ကိုပင် ထုတ်ပေးလိုက်သေးသည်။ ယူတီမီယို၏အဆိုအရ ခရီးမှာ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ် ကြာမြင့်မည်ဆိုသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ၏အပြုအမူများမှာ ထင်ရှားစွာ ပြသလာတော့မည်ဖြစ်သော အဖြစ်အပျက်များစွာတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ထိုစဉ်က သဘောမပေါက်ခဲ့ကြချေ။ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ပယ်လ်မာမိုချာ၌ သူ့ရောက်နေခိုက် အစိုးရတပ်များက ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ လိုက်နေပြီဟု ကြားသိရကြောင်းဖြင့် သူက ပြောပြသေးသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့အား သူက သတိပေးရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အင်ဖာနိုတိုက်ပွဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ခဲ့သော စစ်မြေပြင်ရှိ လယ်တဲမှ စစ်သားအလောင်းတွေကိုသာ တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့ရှိနိုင်ရန် စီယာရာတောင်တန်းကို ဖြတ်သန်းရင်း ခြေရာခံလိုက်ခဲ့

ရသည်ဟု စသည်ဖြင့် ပြောပြသည်။

အမှန်အားဖြင့် သူ့ကို ဖမ်းမိသွားပြီး၊ ရန်သူ့ သူလျှိုအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာခြင်းသာဖြစ်လေသည်။ ဖိဒယ်လ်ကို သတ်ဖြတ်ရန် အတွက် သူ့အား ငွေကြေးဖြင့် လာဘ်ထိုးကာ စစ်တပ်၌ ရာထူးပေးထားခြင်း ခံခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ စီမံကိန်းအရာ ယူတီမီယိုသည် လွန်ခဲ့သောရက်ကပင် ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့ နံနက်ခင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ရာမှ ထထချင်း လေယာဉ်ပျံသံတွေကို ကြားကြရသည်။ ချုံပုတ်များ အတွင်း၌ နေကြရသည်မို့ မည်သည့်ဘက်ဆီမှလာသော လေယာဉ်ပျံသံများ ဖြစ်သနည်းဟု အတိအကျ မသတ်မှတ်နိုင်ကြချေ။

ကျွန်ုပ်တို့၏အောက်ခြေဘက် မိတာ ၂၀၀ ခန့်အကွာ၊ စမ်းချောင်းအနီး တွင် ရှေ့တန်းအစောင့်ကင်းလေးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့၏စစ်မြေပြင် မီးဖိုစခန်း ရှိပေပြီ။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဗုံးကြဲလေယာဉ်တစ်စင်း ထိုးဆင်းလာသံ၊ စက် သေနတ်သံတွေကို ကြားရကာ ဗုံးချသံများပါ ဆင့်ကဲထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့၏အတွေ့အကြုံမှာ လွန်စွာနည်းပါးလှသေးသည် ဖြစ်ရာ ဘက်ပေါင်းစုံမှ ပစ်ခတ်နေသော သေနတ်သံများပမာ ကြားနေကြရ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အနီး မြေပေါ်သို့ ကျလာသော ကျည်ဆန်များအား တော တွင်းဘက်ဆီမှ ပစ်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အထင်ရောက်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ခြေလျင်တပ်များက ဝင်တိုက်လေပြီဟု ထင်နေကြသည်။

ရှေ့တန်းကင်းကို စောင့်ခေါ်ရန်နှင့် ဆုတ်ခွာသွားကြသော တပ်သား များ၏ပစ္စည်းများအနက် ရသမျှကို စုဆောင်းသယ်ယူရန် ကျွန်ုပ်အား ညွှန် ကြားပါသည်။ ကျွန်ုပ်က သူတို့နှင့်လာတွေ့ဗာဒယ်လ်ဟူမို့တွင် ဆုံစည်းရန် ဖြစ် သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ စပိန်ပြည်တွင်းစစ်မှ စစ်ပြန်ဖြစ်သော ရဲဘော်ချို ကျန် ရစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပျောက်ဆုံးနေသော ရဲဘော်အချို့ကို ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းနေသေးသော်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပေါ်မလာကြ။ ဆုတ် ခွာသွားသောတပ်၏ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဤ ခရီးမှာ ခက်ခဲပင်ပန်းလှပါ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လမ်းကြောင်းမှာ ထင်ရှားခြင်းမရှိသည့်အပြင် ကျွန်ုပ်တို့တွင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေကို သယ်ဆောင် လာရခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။ ဘေးကင်းလောက်သည့်နေရာသို့ အရောက်တွင် ခေတ္တနားနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခေတ္တအကြာတွင် အသံဗလံတွေကြားရသည်။ လှုပ်ရှားမှုတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ရှေ့တန်းကင်းစခန်းမှ ဂီလာမို-ဂါစီယာ(ယခုမေဂျာ)နှင့် ဆာဂျီယို အကူနာတို့ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အပြန်အလှန် မေးမြန်းပြောဆိုကြပြီးနောက် စခန်း၌ မည်သို့မည်ပုံဖြစ်သည်ကို သိမြင်ရန် ဂါစီယာနှင့် ကျွန်ုပ် နှစ်ယောက်တည်း ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ အပျက်အစီးတွေ ပြည့်လျှမ်းနေသော မြင်ကွင်းကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ကြရသည်။ ရန်သူ၏ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်မှုမှာ ချိန်သားကိုက်တိကျလွန်းလှသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် စစ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဤကဲ့သို့ တိကျသော ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုများကို နောက် ထပ် ကျွန်ုပ်တို့မတွေ့ကြုံကြရချေ။

ကျွန်ုပ်တို့၏စားဖိုဆောင်သည် ရစရာမရှိအောင် တိုက်ခိုက်ခံထားရ၏။ စက်သေနတ်ဒဏ်ကြောင့် မီးလင်းဖိုမှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကြေမွနေပြီး၊ ရှေ့ တန်းကင်းစခန်း အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်တွင် ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲထားသည်။ သို့သော် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသဖြင့် တော်ပေသေး၏။

မိုရန်သည် ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်လျက် အနီးတဝိုက်သို့ ကင်း ထောက် ထွက်သွားပြန်၏။ အတန်ကြာသောအခါ ပြန်ရောက်လာပြီး၊ လေယာဉ် ၅ စီးကို အဝေးမှ တွေ့ရသည်။ ခြေလျင်တပ်၏အရိပ်အယောင်ကိုကား မတွေ့ ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ငါးယောက်မှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေကိုသယ်လျက် ခရီး ဆက်ကြပြန်ရင်း မိမိတို့ မိတ်ဆွေများ၏တဲတွေ မီးလောင်ကုန်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိကြသည်။

လာဟူမိုဒေသကို ကျွန်ုပ်တို့ကြားဖူးကြသော်လည်း မည်သည့်နေရာ၌ ရှိသည်ကို မသိ။ ထိုညအဖို့ မရေမရာသောစိတ်ဖြင့် စခန်းချရပ်နားရသည်။ သို့ကလို စခန်းချရင်း ရဲဘော်များနှင့်တွေ့ရမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်းနေ မိသည်။ ရဲဘော်များအစား ရန်သူနှင့်တွေ့နေကြမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိသေး၏။

(၃၁)ရက်နေ့တွင် တောင်ကုန်းတစ်ခုထိပ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ နေရာယူကြ သည်။ အဆိုပါတောင်ကုန်းပေါ်မှကြည့်လျှင် အောက်ဘက်ရှိ ထွန်ယက်ပြီးစ လယ်ကွင်းများကို တွေ့ရသည်။ လာဟူဆိုသည့်အရပ်များ ဖြစ်နေမည်လောဟု တွေးမိကြသည်။ သို့အတွက် အကြိမ်ကြိမ် ထောက်လှမ်း စနည်းနာကြသော် လည်း အကြောင်းမထူးချေ။ ဘေ့စ်ဘောဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသူနှစ်ယောက် တွေ့မိသည်ဟု ရဲဘော်ငါးယောက်ဖြစ်သည့် ဆာဂျီယိုက ပြောပါသည်။ သို့ရာ တွင် သူ့အပြောနောက်ကျနေသည့်အတွက် အဆိုပါနှစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်တို့

မတွေ့လိုက်ကြရချေ။ ထို့ကြောင့် အေဂျီမြစ်ကမ်းပါးများအနီးမှ တောင်ခြေသို့ ကျွန်ုပ်နှင့်ဂါစီယာတို့ ဆင်းကာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းကြပြန်သည်။ ဤအရပ်တွင် ဂါစီယာ၏မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့်တွေ့၍ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် စားစရာများ ထုတ်ကျွေးသည်။ သို့သော် တွေ့သမျှလူတိုင်းမှာ အထူးတလည် တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိနေကြသည်။ သူတို့၏ စားနပ်ရိက္ခာများကို အစိုးရကင်းတပ်တွေက ယူသွားကြသည်။ မယူနိုင်သည့်ပစ္စည်းများအား မီးရှို့ခဲ့ကြသည်။ လားတွေကိုပါ သိမ်းယူကာ လားငယ်များကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်ဟု အဆိုပါမိတ်ဆွေက ပြောပြသည်။ စီရိဖရီယာ၏ဈေးဆိုင်ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ပြီး သူ့ဇနီးကိုပါ အကျဉ်းသားအဖြစ် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ဤတပ်ကို မေဂျာကက်ဆီလပ်ဦးစီးသည်ဟု ပြောပြကြ၏။

ဖေဖော်ဝါရီ(၁)ရက်နေ့တွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည့် စခန်းကလေး၌ပင် နားနေကြ၏။ နံနက် ၁၁ နာရီအချိန်တွင် တောင်ကုန်းတစ်ဖက်ဆီမှ သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားရပြီး၊ ချက်ချင်းဆိုသလို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ အကူအညီတောင်းနေသည့် အော်သံကို ကြားကြရသည်။ ဤတွင် ဆာဂျီယိုအကူနာမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားလျက်ရှိလေသည်။ သူသည် ရိုင်ဖယ်နှင့် ကျည်ဆန်ခါးပတ်ကို ထားခဲ့ကာ ဦးစီးနေရသော ကင်းစခန်းမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားလေ၏။ သူနှင့်အတူ မြက်ဦးထုပ်တစ်လုံး၊ နို့ဆီတစ်လုံး၊ ဝက်အူချောင်း သုံးချောင်းကိုပါ ယူဆောင်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်၏ စစ်မြေပြင်နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် မှတ်သားထားလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်က နို့ဆီနှင့် ဝက်အူချောင်း ဆုံးရှုံးရသည့် အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ များစွာဝမ်းနည်းကြရသည်။

နောက် နာရီအနည်းငယ်အကြာတွင် အသံဗလံအချို့ကို ကြားကြရသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က အသင့်ပြင်ဆင်ရလေတော့သည်။ တပ်ပြေးက ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် သစ္စာဖောက်မဖောက်လည်း မသိရသေး။ သို့သော် ကရက်ဆင်စီယိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲဘော်အားလုံးလိုလို လာနေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ရိုဘာတိုပီဆင့် ဦးဆောင်သော လူသစ်အချို့လည်း ပါလာသေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တပ်များဘက်မှ ပျောက်ဆုံးနေသူများမှာ ထွက်ပြေးသွားသည့် ဆာဂျီယိုအကူနာနှင့် ကလက်တိုမိုရေး၊ ကလက်တိုဂါစီယာ၊ မင်ညူရယ်အကူနာ စသည့်ရဲဘော်များပေတည်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အေဂျီတောင်ကြားဆီသို့ နောက်တစ်ဖန်ပြန်ဆင်းခဲ့ကြ

၏။ လမ်းတွင် မင်္ဂလာနီလိုရွာက ရိက္ခာပစ္စည်းများနှင့် အဝတ်အထည်များ ဝေငှပေးသေးသည်။ မင်္ဂလာနီလိုရွာက လုံမငယ်များက သူတို့၏အမှတ်အသား ဇာပန်းထိုးပေးလိုက်သော အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရသောခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့မှာ များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားမိကြသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက်လည်း ခွဲစိတ်ကုသရေးကိရိယာ၊ ခရီးဆောင်သေတ္တာငယ်တစ်လုံး ပါဝင်ပါသေးသည်။

နောက်တစ်နေ့၊ ဖေဖော်ဝါရီလ(၂)ရက်၊ 'ဂရန်မာ'ရွက်လှေပေါ်မှ ဆင်းသက်လာကြသည့် (၂)လပြည့်သောနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပြန်လည်စုစည်းမိကြသည့်အပြင်၊ မင်္ဂလာနီလိုကျေးရွာမှ ပါလာကြသည့် လူသစ်ဆယ်ယောက်လည်း ရှိလာပြီဖြစ်သဖြင့် ပို၍စိတ်ဓာတ်တက်ကြွကာ၊ ယခင်ကထက် ပိုမို၍ အင်အား ခိုင်မာတောင့်တင်းလာသည်ဟု ထင်မိကြသည်။ လေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေးနွေးသုံးသပ်ကြသည်။ နေ့အခါ၌ ထမင်းချက်ကြသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချရာကို လေယာဉ်တွေက သိသွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆကြသည်။ နောက်နောင်အချိန်ကစ၍ စစ်ပြီးဆုံးသည်အထိ နေ့အခါများတွင် ကွင်းလည်ကောင်၌ မီးမဖိုကြတော့ပါ။

သို့ရာတွင် သစ္စာဖောက် သတင်းပေး ယူတီမီယိုဂါယာကိုယ်တိုင် ကက်စီလှာနှင့်အတူ လေယာဉ်ပေါ်တွင် ပါလာလျက် ကျွန်ုပ်တို့စခန်းအား ပြသခဲ့သည်ကိုကား ယုံနိုင်စရာမရှိ။ စဉ်းလည်းမစဉ်းစားမိကြပါ။ မိခင်မကျန်းမာဟု ဆိုကာ ပြန်သွားသော ယူတီမီယိုသည် မိခင်ထံသို့မသွားဘဲ လူသတ်သမားကက်စီလှာကိုသာ လိုက်လံရှာဖွေနေခဲ့ပေ၏။

ထိုအချိန်ကစ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏လွတ်မြောက်ရေးစစ်ပွဲဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှုတွင် ယူတီမီယိုသည် အလွန်အရေးပါသော ဆန့်ကျင်ဘက်အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်ခဲ့လေသတည်း။

အက်စပီနိုဆာဌှိ ရှောင်တခင် အတိုက်ခံရခြင်း

လေကြောင်းမှ အမှတ်မထင်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကာရာကုတ်တောင်ကုန်းကို စွန့်လွှတ်လျက်၊ မင်ဇာနီလိုနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်နိုင်မည့် ပြင်ပမှ ပို၍ အကူအညီရကာ၊ ကျန်ရှိသောဒေသများ၏ အခြေအနေကို ပို၍ နားလည်နိုင်မည့် ကျွမ်းဝင်ပြီးသားဒေသများသို့ပြန်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။

ထိုအကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အေဂျီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးကာ အားလုံးနှင့် ကျွမ်းဝင်ပြီးသားဖြစ်သော နယ်မြေဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြရာ၊ မင်ဒိုဇာ၏ အိမ်အထိ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကြသည်။ ကမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေကို ဓားဖြင့် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကာ နှစ်ပေါင်းများစွာ လူအသွားအလာမရှိသဖြင့် ပျောက်ကွယ်နေသော လမ်းကြောင်းကို ထွက်လာကြရခြင်းဖြစ်ရာ၊ ခရီးမတွင်လှဘဲ နှေးကွေးလှ၏။ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ညရပ်နားကြ၏။ စားစရာလည်း ဘာမျှ မရှိ။ ကရက်စပိုက ဝက်အူချောင်းလေးချောင်းပါသော သံဘူးတစ်ဘူးကို ယူလာရာ ကရက်စပို၊ ဖီဒယ်လ်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် အခြားရဲဘော်တစ်ယောက်အတွက် ရိက္ခာအဖြစ် ဝေစုရကြသည်။ ထိုအချိန်က ဝက်အူချောင်း စားရသည်မှာ ဟင်းပေါင်းစုံသည့် ထမင်းမြိန်စားပွဲကြီးပမာ ကျွန်ုပ်တို့ အထင်ရောက်ခဲ့မိပေသည်။

ထို့နောက် ကာရာကုတ်တောင်ကုန်း၏ လက်ယာဘက်ရှိ မင်ဒိုဇာ၏ အိမ်အထိ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ အဘိုးကြီးမင်ဒိုဇာက ခရီးရောက်မဆိုက် ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ကျွေးမွေးရန် ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။ အမှန်အားဖြင့် အဘိုးမင်ဒိုဇာသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြောက်ရွံ့သော်လည်း သူ့လယ်သမားတွေက သစ္စာရှိလွန်းသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဖြတ်သန်းသွားသည့်အခါတိုင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့တပ်မှ ကရက်ဆင်စီယိုပီရက်စ်

နှင့် အခြားသော လယ်သမားရဲဘော်များနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ငှက်ဖျားရောဂါ စွဲကပ်နေသည့်အတွက် ချီတက်သည့်ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပါ၏။ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှသည့် ခရီးတစ် လျှောက်လုံး ရဲဘော်ကရက်စပိုနှင့် မမေ့နိုင်သော ရဲဘော်ဂျူဒီယိုအကိုစတာတို့ ၏ ကြင်နာမှုမှာ တူညီမှုများကြောင့်သာ ခရီးစဉ်အဆုံးအထိ လိုက်ပါနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရွာငယ်ကလေးတစ်ရွာ၏ အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ လယ်ထဲ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်စက်ခြင်းမပြုကြချေ။ သို့ရာတွင် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့သော ကျွန်ုပ် နှင့် အမြဲလိုလို ဖျားနေတတ်သော မိုရန်တို့အတွက်မှာမူ တဲအတွင်း၌ အိပ်စက် ရန် လိုအပ်လျက်ရှိပေသည်။ ကျန်ရဲဘော်များက မနီးမဝေးတွင် စခန်းချ အကဲ ခတ်ရင်း စားသောက်ချိန်၌သာ တဲဆီသို့ လာကြရသည်။

စိတ်ဓာတ် လွန်စွာကျဆင်းနေသူတစ်စုပါရှိနေသည့်အတွက် တပ်ဖွဲ့စည်း ပုံကို မလွဲမရှောင်သာဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ လျှော့ချရလေသည်။ ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာ ရထားသူ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်လည်း ပါဝင်နေရာ ၎င်းတို့အစုတွင် လက်ရှိ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးရာမီရိုဗယ်လ်ဒက်နှင့် နောင်သောအခါတွင် ကပ္ပတိန်အဖြစ် တာဝန်ယူရင်း သူရဲကောင်းပီသစွာ ကျဆုံးသွားရှာသည် အင်နာစီယိုပီရက်တို့ ပါလေသည်။ မွန်ကာဒါစစ်တန်းလျားကို တိုက်စဉ်က ဒဏ်ရာရသော ဒူးဆစ် ၌ပင် နောက်ထပ်ဒဏ်ရာရရှိထားပြန်သော ရာမီရိုတို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် မလွဲမရှောင်သာ ချန်ထားခဲ့ကြရ၏။

လူငယ်အချို့လည်း ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ၎င်းတို့အနက် သွေးလေ ချောက်ချားကာ ကြောက်အားပိုနေသည့် လူငယ်တစ်ဦးကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိနေ ပါသေးသည်။ စားနပ်ရိက္ခာတွေ တစ်ပုံကြီးနှင့် လေယာဉ်ပစ်အမြောက်တွေ ရှိသော စခန်းတစ်ခုတွင် နေရမည်ဆိုပြီး သူ့ကိုခေါ်လာပါသည်။ ယခုမူ သူ့ နောက်က လေယာဉ်ပျံတွေသာ တကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်တိုက်ခြင်း ခံနေရပြီး အမြဲတမ်း စခန်းလည်း မရှိ၊ ရိက္ခာလည်း မရှိ၊ သောက်စရာပင်ရေမရှိ စသည်ဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်း ရောက်တတ်ရာရာ အော်ဟစ်နေသည်။

ဤသည်မှာ အနည်းနှင့်အများဆိုသလိုရောက်ခါစ၊ ပြောက်ကျားတပ် သားသစ်များ၏ ထင်မြင်ချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအခက်အခဲတွေကို သည်း ခံလျက် ဇွဲကောင်းကောင်း ဆက်နေနိုင်လာပြီဆိုလျှင် ပဏာမ စမ်းသပ်ချက် များကို အောင်မြင်ကာ၊ စားစရာမရှိ၊ ရေမရှိ၊ ခိုလှုံစရာမရှိ၊ လုံခြုံရေးမရှိသည့်

စုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ်ဘဝမျိုး၌ နေသားကျလာကြသည်။ ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ကို ၎င်းပြောက်ကျားအမြုတေကလေး၏ ညီညွတ်မှုနှင့် တော်လှန်မှုကို လည်းကောင်း ဆက်လက် အားထားမှီခိုလာသည်သာဖြစ်ပေသည်။

စီရိဖရီယာတစ်ယောက်လည်း အခြားလူသစ်အချို့နှင့်အတူ ရောက်ရှိလာလျက် သတင်းစကားများကိုလည်း ဆောင်ကြဉ်းလာသည်။ သူတို့ထံမှ ကြားရသော သတင်းများအတွက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပြုံးမိကြသော်လည်း မသဲမကွဲ ရှုပ်ထွေးလျက်သာ ရှိနေကြသည်။ ဒိုင်ယက်တာမာယိုသည် တော်လှန်ရေးအင်အားစုများဘက် ယိမ်းနေလျက် တိတ်တဆိတ် ဆက်သွယ်မှုများပင် ပြုလုပ်လျက်နေသည်ဟု သတင်းကဆို၏။ ဖော်စတီနီတစ်ယောက် ငွေထောင်ပေါင်းများစွာ ကောက်ခံရရှိထားပြီး တစ်နိုင်ငံလုံး ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေပြီး အစိုးရအဖို့ မျက်ဖြူဆိုက်ကိန်း ကြုံနေပြီဟု ဆိုသည်။ တပ်မှထွက်ပြေးသွားသော ဆာဂျီယိုအကူနာမှာ ဆွေမျိုးများထံ ရောက်သွားကာ၊ ပြောက်ကျားတပ်သားအဖြစ် သူလုပ်ခဲ့သော လုပ်ငန်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လျှောက်ကြားနေသည်။ ပီဒရိုဟာရီရွာအမည်ရှိ လူတစ်ယောက်က ကြားသွားပြီးနောက် အကူနာအား ကျေးလက်ကာကွယ်ရေးများလက်သို့ အပ်လိုက်သည်။ နာမည်ဆိုးရနေသော ကော်ပိုရယ်ရိုဆယ်လို ရောက်ရှိလာကာ သူ့ကို ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းသည်။ လေးကြိမ်တိတိသေနတ်ဖြင့်ပစ်ကာ နောက်ဆုံး ကြိုးပေးလိုက်သည် စသော သတင်းများ ပေးသည်။

ဤသတင်းအားလုံးက ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်း ညီညွတ်မှု၏တန်ဖိုးကို လည်းကောင်း၊ အများစု၏ကံကြမ္မာအတွက် တစ်ကိုယ်ကောင်း ထွက်ပြေးရှောင်ခွာရန် ကြိုးပမ်းခြင်း၏ အသုံးမဝင်ပုံကိုလည်းကောင်း ရှင်းလင်းထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ထွက်ပြေးသွားသည့် လူငယ်ကလည်း အသတ်ခံရမီ ဖွင့်ပြောနိုင်သေးသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းကို ရွှေ့ပြောင်းဖို့ လိုအပ်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဖလိုရင်တီနီ၏အိမ်တွင် ရှိနေသည်ကို သူသိသည်မဟုတ်လော။

ထိုအချိန်တွင် အလွန်တရာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည့် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ နောင်အဖြစ်အပျက် အပြည့်အစုံကို သိရသည့် အခါမှပင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်နားလည်ခဲ့ရလေတော့သည်။ တပ်ပြေးအကူနာ သေဆုံးသွားပြီး သူ့ကို ပစ်သတ်သူမှာ ကော်ပိုရယ် ရိုဆယ်လိုဖြစ်သည်ဟု ယူတီမီယိုက အိပ်မက်မက်သည်ဆို၏။ ဤတွင်

အိပ်မက်များအရ ရှေ့ဖြစ်မည့် အရာတွေကို ကြိုတင်၍ နိမိတ်ဖတ်နိုင် မဖတ်
 နိုင် ကျွန်ုပ်တို့ ရှည်လျားစွာ ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ တပ်သားများ
 ယဉ်ကျေးမှုရေးရာနှင့် နိုင်ငံရေးရာပြဿနာများကို နေ့စဉ်ရှင်းပြရန် တာဝန်ရှိ
 နေသည့်အလျောက် ဤအရာများ မဖြစ်နိုင်ဟု အခိုင်အမာပြောလိုက်သည်။
 ကြံဖန်တိုက်ဆိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အကူနာတစ်ယောက် ဤသို့သော နည်း
 လမ်းမျိုးနှင့် ဇာတ်သိမ်းရမည်ကိုလည်းကောင်း၊ ရိုဆယ်လိုမှာလည်း ဤအချိန်
 ၌ တစ်နယ်လုံး ဖျက်ဆီးနေခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်စွဲနေခြင်းကြောင့်သာ
 ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်က ရှင်းပြသည်။ ထိုမျှသာမက ယူတီမီယိုသည် 'ပုံပြော
 ကောင်းသူ'တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ယူနီဗာဆိုက ကျွန်ုပ်အား လက်တို့ပြောပါ
 သေးသည်။ ရိက္ခာရှာဖွေရန် စခန်းမှအထွက် တစ်ဦးတစ်ယောက်က ထို
 အကြောင်းတွေကို သူ့အား ပြောပြလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ထူးခြားစွာ အသိဉာဏ်ပေါက်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်းသည် အယူအဆကို ပြင်း
 ပြင်းထန်ထန် ဖက်တွယ်ထားသူမှာ ကျွန်ုပ် ယခင်က ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော အသက်
 (၄၅)နှစ်ရှိ၊ စာမတတ်၊ ပေမတတ် လယ်သမားဂျူလီယိုအကိုစတာဖြစ်သည်။
 အကိုစတာသည် ဆီယာရာဒေသတွင် ကျွန်ုပ်၏ပထမဆုံးသော တပည့်ဖြစ်ကာ
 စာရေးစာဖတ် သင်ပေးခဲ့သည်။ စခန်းချ ရပ်နားတိုင်း၊ သူ့ကို ကျွန်ုပ်က စာလုံး
 အချို့ကိုဖြစ်စေ အချိန်လု၍ သင်ပေးသည်။ သူ့ကား ဇွဲကောင်းလှပေ၏။ နောက်
 ပြန်ဆုတ်ရန် မည်သည့်အခါမျှ စိတ်မကူးဘဲ စာတတ်ရန်အတွက်သာ ပိုင်းပိုင်း
 ပြတ်ပြတ် ဆုံးဖြတ်၍ ကြိုးစားအားထုတ်လေသည်။ စစ်ကာလက သူနှင့်ရင်းနှီး
 ခဲ့သော ရဲဘော်ရဲဘက်များ၊ သူ့အကြောင်းကို သိကြသော ရဲဘော်များ၊ သို့တည်း
 မဟုတ် အခြားသော လယ်သမားများအတွက် သူ့အတွေ့အကြုံမှာ လွန်စွာ
 အသုံးဝင်လာလိမ့်မည်။ ထိုစဉ်က အကိုစတာသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို အကြီးအကျယ်
 အားပေးထောက်ခံခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်လျက်၊ မညည်းမညူ အလုပ်လုပ်ကာ၊ ဒေသ
 လည်း အလွန်ကျွမ်းကျင်၏။ ဒုက္ခရောက်နေသော ရဲဘော်တစ်ဦးဦး သို့မဟုတ်
 အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်ရည်စွမ်း မရှိသေးသည် မြို့ကလာသော ရဲဘော်တစ်ဦးဦး
 အပေါ်၌ ထာဝစဉ် အသင့်ရှိနေသူလည်း ဖြစ်ပါသေးသည်။ အလွန်တရာ ဝေး
 လံသောအရပ်မှ ရေကို သယ်ယူပေးသူ၊ မီးဖိုရာ၌ အလွန်မြန်ဆန်သူ၊ မိုးရွာသော
 နေ့များ၌ပင် သစ်ကိုင်းခြောက် ရှာနိုင်သူမှာ အကိုစတာသာဖြစ်သည်။ အမှန်
 အားဖြင့် သူသည် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအတွက် အဘက်ဘက်တွင် အားကိုးရသူ
 ပေတည်း။

ယူတီမီယို၏ကောက်ကျစ်မှု မပေါ်မီ တစ်ညသ၌၊ စောင်ခြုံစရာ မရှိ ဟု ဆိုကာ၊ ဖိဒယ်လ်ထံ၌ စောင်တစ်ထည်တောင်းသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ဖြစ် သဖြင့် တောင်တန်းဒေသတွင် အလွန်အေးချမ်းလှ၏။ ဖိဒယ်လ်က နှစ်ယောက် အတူတူ ခြုံလျှင် ပိုကောင်းမည်ဆိုကာ ယူတီမီယိုနှင့်အတူ စောင်တစ်ထည် တည်းကို နှစ်ယောက်အတူ ခြုံအိပ်ကြသည်။ ယူတီမီယိုတွင် ဖိဒယ်လ်ကို ပစ် သတ်ရန် ပွိုင့် ၄၅ ပစ္စတိုတစ်လက်ရှိပြီး၊ တောင်ကုန်းထိပ်မှ သူ့အပြေးတွင် သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရေးအတွက် လက်ပစ်ဗုံးတစ်စုံရှိနေလေသည်။ ယူတီ မီယိုက ကျွန်ုပ်နှင့် ယူနီဗာဆို (ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖိဒယ်လ်အနားတွင် အမြဲနေကြ၏)တို့အား အစောင့်များအကြောင်းကိုမေးကာ “ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျာ၊ သူတို့ကိုတော့ တကယ်သတိထားမှပဲ” ဟု ပြောပါသေးသည်။ အစောင့်တပ်သား သုံးယောက်ကို မနီးမဝေးတွင် ချ ထားကြောင်း၊ ဂရန်မာရွက် လှေကစ၍ ပါလာခဲ့သော ဖိဒယ်လ်၏ ညာလက် ရုံးများ ဖြစ်ကြသော ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ညဘက်တွင် ဖိဒယ်လ်ကို ကာကွယ် ရန်အတွက် ညစဉ် ကိုယ်တိုင် အလှည့်ကျစောင့်ကြကြောင်းဖြင့် ရှင်းပြလိုက် သည်။

ဤသို့အားဖြင့် ယူတီမီယိုသည် ထိုညအဖို့ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ကြီး၏အသက်ကို သူ့သေနတ်ပြောင်းဝ၌ တော့ပြီး ဖြုတ်ရန်အတွက် နံဘေးမှ နေ၍ အခွင့်ကောင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ စိတ်သွား တိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့ပါ။ ထိုညတွင် ကျူးဘားတော်လှန်ရေး၏အစိတ်အပိုင်း ကြီးတစ်ရပ်သည် လူတစ်ယောက်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ၏ အာဏာနှင့်ငွေမက်မောမှု၊ ကြောက်ရွံ့မှု၊ တုန်လှုပ်မှုများအကြား ချိန်ခွင် လျှာ ကစားမှုတို့အပေါ်တွင် အမှီပြု တည်ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ယူတီမီယို၏ အတွင်း စိတ် မခိုင်မှုတို့က ပိုမိုအားကောင်းလာသဖြင့် မိုးသာစင်စင်လင်းလာသည် မည် သည့် အဖြစ်အပျက်မျှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ချေ။

ဖလိုရင်တီနို၏အိမ်မှ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြီး လျှို့မြောင်ကြီးများ အကြားရှိ ခန်းနေသော စမ်းချောင်းကလေးတွင် တစ်နေ့တာအတွက် ရပ်နား ကြသည်။ စိရိဖရီယာက များစွာ မဝေးလှသော သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ကြက်ဥနှင့်စားစရာအချို့ကို ယူလာခဲ့လေရာ၊ အကာအကွယ်ကင်းမဲ့၍ ရှည်လျား လှသော ထိုည၏ဒုက္ခကို နံနက်စောစောတွင် ပူနွေးသော ကြက်စုပ်ပြုတ်ကလေး ဖြင့် အတိုးချ လျော်ကြေးပေးနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ လူအချို့ကမူ ယူတီမီယို၏

သတင်းကို ယူဆောင်လာကြသည်။ ယူတီမီယို ရောက်နေပြန်ပြီဟု ဆိုသည်။ ဖလိုရင်တီနို၏ အိမ်တွင် သူ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရှာတွေ့သွားသည် မဟုတ်လော။ သို့နှင့် သူသည် ထွက်လိုက်၊ ဝင်လိုက်၊ သွားလိုက်၊ လာလိုက် လုပ်နေ၏။ သူ့ကို လည်း လူတိုင်းက ယုံကြည်ကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဖလိုရင်တီနို၏အိမ်တွင် တွေ့စဉ်က ယူတီမီယိုသည် မမာနေသော မိခင်ဖြစ်သူကို တွေ့ရန် စခန်းမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သော်လည်း ကာရာကုတ်တွင် ဖြစ်ပျက်နေပုံတွေကို တွေ့ရသည့် အတွက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဘာများဖြစ်နေပြီနည်းဟု စိုးရိမ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို လိုက် လံရှာဖွေခဲ့သည်ဟု ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ပေ၏။ ယခု သူ့မိခင် ကောင်းစွာ နေ ကောင်းပါပြီဟု ဆို၏။

ယူတီမီယိုသည် စကားပြော အလွန်ကောင်း၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်နေသည့်ဒေသမှာ အက်စပီနိုဆာဟု ခေါ်သော ဒေသဖြစ်သည်။ အယ် လိုမွန်၊ လိုမာဘရို၊ ကာရာကုတ် စသော တောင်ကုန်းတွေ စီတန်းနေသည့်နေ ရာနှင့် များစွာနီးကပ်လှသည်။ လူတစ်ဖက်သားကို ဆွဲဆောင်နိုင်လောက်သည့် လေသံဖြင့် ယူတီမီယိုက “ဒီနေ့ လိုမာဘရိုကို သူတို့လေကြောင်းက တိုက်လိမ့် မယ်”ဟု ပြောပါသေးသည်။ သူပြောသည့်အတိုင်းပင် လေယာဉ်ပျံတွေက လိုမာ ဘရိုကို တိုက်ခိုက်လေရာ ယူတီမီယိုမှာ သူပြောတာတွေ လွန်စွာမှန်နေသဖြင့် အားပါးတရ ထခုန်တော့မတတ် ရှိနေခဲ့လေသည်။

၁၉၅၇ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၉ ရက်နေ့တွင် ဆီရိုဖရီယာနှင့် လူးဝစ်ကရက် စပိုတို့ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် သတင်းထောက်လှမ်းရန်နှင့် ရိက္ခာရှာရန်အတွက် ထွက်သွားကြသည်။ နံနက် ၁၀ နာရီအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့တပ်သို့ လူသစ်အဖြစ် မကြာမီကမှဝင်လာသော လက်ဘာဒါအမည်ရှိ လယ်သမားလူငယ်က အနီး တဝိုက်မှ လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသည်။ ဆယ်လက်စတီ နို၏အိမ်တွင် စစ်သား တစ်ရာလေးဆယ်ရောက်နေသည်ဟု သူက သတင်းပေး သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ယူတီမီယိုနှင့် စကားပြောခဲ့သေးသည်။ နောက်တစ်နေ့ တွင် ဤဒေသတစ်ခုလုံးကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု ပြောကြောင်းဖြင့် အကျဉ်းသားက အစစ်ခံသည်။ စစ်သားတွေ နေရာရွှေ့သွားပြီဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်ဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြောင်း မသိပါဟု ဆိုသည်။ ဖိဒယ်လ်ကား လွန်စွာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာလေ၏။ ယူတီမီယို၏ ထူးဆန်းသောအပြုအမူကို ကျွန်ုပ်တို့ သတိထားမိလာကြလျက် အမျိုးမျိုး တွေးတောကြလေတော့သည်။

နေ့လယ် ၁ နာရီခွဲတွင် ဖိဒယ်လ်က စခန်းကိုဖျက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်

ပြီးနောက် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ တက်လာကြလျက် ကင်းထောက်သွားသူများကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ မကြာမီ ဖရိယာနှင့် ကရက်စပိုတို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ တစ်စုံတရာ ထူးထူးခြားခြား ဘာမျှမတွေ့ဟု ဆိုသည်။ ထိုအကြောင်းကို ပြောနေကြခိုက် လှုပ်ရှားနေသော အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့မိကြောင်း ရဲဘော် ရီဒွန်ဒိုက ပြောလေသည်။ သူက တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြလျက် ရိုင်ဖယ်မောင်းကိုလည်း တင်လိုက်၏။ ယင်းအခိုက် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရသည်။ ထို့နောက် သေနတ်သံများ ဆက်တိုက်ပေါ်လာသည်။ သေနတ်သံများ၊ ပေါက်ကွဲသံများဖြင့် ချက်ချင်းဆိုသလို ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံသွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏စခန်းဟောင်းကို စုပြုံတိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းသစ်ကိုလည်း ချက်ချင်းပင် ဖျောက်ဖျက်ကာ လူစုခွဲလိုက်ကြ၏။ ဂျူလီယိုအကိုစတာ တစ်ယောက်သာလျှင် စခန်းသစ်ဖြစ်သော တောင်ကုန်းထိပ်တွင် ကျဆုံးခဲ့ကြောင်း၊ နောင်တွင်မှ ကျွန်ုပ် တွေ့ရှိပါတော့သည်။ တော်လှန်ရေးအောင်ပွဲခံပြီးစေကာမူ ကြီးလေးလှသော တာဝန်တွေ ရှိနေသေးသည်ဟု နားလည်သော၊ ဤတာဝန်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရေးအတွက် အကွရာတွေကို လုံးကောက်သင်ကြားရင်း၊ သူ့ကိုယ်သူ အသင့် ပြင်ဆင်နေသော စာမတတ်၊ ပေမတတ် လယ်သမားကြီး အကိုစတာကား ဤလုပ်ငန်းတာဝန်တွေကို လက်စ မသတ်သွားနိုင်ရှာပါ။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလည်း ပြေးကြရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဂုဏ်ယူစရာနှင့် ပျော်မွေ့စရာဖြစ်သော ကျောပိုးအိတ်ကိုပင် မယူနိုင်ဘဲ ထားခဲ့ရသည်။ ကျောပိုးအိတ်အတွင်း၌ ဆေးဝါးများ၊ အချိုးကျ ရိက္ခာများနှင့် စာအုပ်များ၊ စောင်များ ပါဝင်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လာပလာတာတိုက်ပွဲတွင် ရရှိခဲ့ကာ၊ လိုလိုမည်မည် သယ်ဆောင်လာသည့် စောင်တစ်ထည်ကိုပါ အရအမိဆွဲယူကာ ပြေးခဲ့ရသည်။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်၏ရဲဘော်အချို့နှင့် တွေ့ရသည်။ အယ်လ်မေဒါ၊ ဂျူလီယိုဒိုက်ယက်၊ ယူနီကာဆို၊ ကမီလို၊ အယ်ကာမိုဂယ်လာမိုဂါစီယာ၊ ဆီရိုဖရီယာ၊ မိုတိုလာ၊ ပီဆင့်၊ လက်ဘရာတာနှင့်ယာယို စသူများတည်း။ သေနတ်သံများကို ရှောင်ရှားရင်း အခြားရဲဘော်တွေ၏ကံကြမ္မာကို မသိရသေးဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ခရီးဆက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်ဘက်နားဆီမှ ပေါက်ကွဲသံတွေကို ကြားနေကြရလေသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ ရန်သူလိုက်မည်ဆိုလျှင် အလွယ်တကူ ပစ်လိုက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလျင်စလို

ဆုတ်ခွာရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဆုတ်ခွာရာလမ်းကြောင်းကို အစမဖျောက် နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏လက်ပတ်နာရီကား ညနေ ၅ နာရီ၊ ၁၅ မိနစ် ရှိကြောင်း ပြ နေချိန်တွင် တောအုပ်၏အဆုံး ကမ်းပါးစောက်များ ပြည့်လျှမ်းနေသောနေရာ တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၏။ ခေတ္တမျှ နားကြပြီးနောက် ရှင်းနေသော ကွင်းပြင် ကို နေအလင်းရောင် မပျောက်မီ ဖြတ်လျှင်၊ အလွယ်တကူ တွေ့သွားနိုင်သည့် အတွက် ဤနေရာ မှောင်သည်အထိ ရပ်နားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ထို့ အပြင် ရန်သူလိုက်လာလျှင် ဤနေရာမှနေ၍ ကောင်းစွာ ခုခံနိုင်သည်။ သို့ရာ တွင် ရန်သူတို့ ပေါ်မလာတော့သဖြင့် ဒေသကို အကြမ်းဖျဉ်းလောက်သာ သိ သော ဖရီယာ၏ မသေချာသည် လမ်းပြမှုအရ ခရီးဆက်ကြသည်။ လူစုနှစ်စုံ ခွဲသွားလျှင် ကောင်းမည်။ ချီတက်ရာ၌ ပိုလွယ်၍ ခြေရာလည်း များများကျန် မည်မဟုတ်ဟု အကြံပေးကြသည်။ သို့ရာတွင် တစ်စုတစ်ဝေးတည်း အညီ အညွတ်ရှိနေရန် လိုအပ်သဖြင့် ဤအကြံကို ကျွန်ုပ်နှင့် အယ်လ်မေဒါတို့တို့က ကန့်ကွက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လီမိုနက်ခေါ်သည့် နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုနေရာသို့ အရောက်တွင် ရဲဘော်အချို့က ချက်ချင်း ခရီးဆက်လိုကြသည်။ သို့သော် ကပ္ပတိန်အဖြစ် အစုကို ဦးဆောင်လာသော အယ်လ်မေဒါက အယ် လိုမွန်ဘက်သို့ ခရီးဆက်ရန် အမိန့်ပေး၏။ အယ်လိုမွန်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဆုံကြရ မည့်နေရာအဖြစ် ဖိဒယ်လ်က သတ်မှတ်ပေးခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤနေရာကို ယူတီမီယိုက ကောင်းစွာသိထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် စစ်တပ် က စောင့်ဆိုင်းနေလိမ့်မည်ဟု ရဲဘော်အချို့က ငြင်းချက်ထုတ်ကြပြန်၏။ ယူတီ မီယို အဘယ်မျှသစ္စာဖောက်နေပြီကို ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းစွာ နားလည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်စေကာမူ အယ်လ်မေဒါ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဖိဒယ်လ်၏ အမိန့်အတိုင်း နာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်ကိုလည်း နားလည်ကြပြီ။

သုံးရက်မျှ လူချင်းကွဲကွာကြပြီးနောက် ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၂)ရက်နေ့တွင် အယ်လိုမွန်နှင့် မနီးမဝေး ကရိဒက်အမည်ရှိဒေသ၌ ဖိဒယ်လ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ကြရတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ ယူတီမီယိုမှာ တကယ့်သစ္စာဖောက် ဖြစ် ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ အတည်ပြုကြလျက် သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို အပြည့်အစုံ နား လည်သိရှိ ကြရသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ဤသို့တည်း။

လာပလာတာတိုက်ပွဲအပြီး၌ ယူတီမီယိုကို ရန်သူက ဖမ်းသွားခဲ့ရာ သူ့

ကို မသတ်တော့ဘဲ ဖိဒယ်လ်ကိုသာ သတ်ပေးရန် ကမ်းလှမ်းခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ကာရာကုတ်မှ ကျွန်ုပ်တို့၏အခြေအနေကို ဖော်ပြောသူမှာ သူပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးလှည့်ရောက်ရှိတတ်သော လိုမာဘရိုကို တိုက်ခိုက်ရန် သူကပင် လက်ထောက်ချခဲ့သည်။ (နောက်ဆုံးအချိန်ပိုင်းတွင်မှ ကျွန်ုပ်တို့က အစီအစဉ် ပြောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်) အရိုယိုတွင် စခန်းချနေရစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့စခန်းကို တိုက်ခိုက်ရန် သူကပင် ရှေ့ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဖိဒယ်လ်က စခန်း ချက် ချင်းရွှေ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အတွက်သာ တစ်ယောက်တည်း ကျဆုံးလျက် အားလုံးလွတ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရဲဘော်အကိုစတာ ကျသည့်အချိန်၌ ရန်သူဘက်ကလည်း တစ်ယောက် ကျကာ အချို့ဒဏ်ရာရသည်ဟုလည်း သိရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ရိုင်ဖယ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို သေအောင်လည်း မလုပ်နိုင်၊ ဒဏ်ရာရအောင်လည်း မလုပ် နိုင်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ဝန်ခံရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ လျင်မြန်သော သေနင်္ဂဗျူ ဟာ ဆုတ်ခွာမှုလောက်ကိုသာ ကျွန်ုပ် လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဘာမျှ မလုပ်တတ်ပါ။

ယခု၊ ကျွန်ုပ်တို့ ၁၂ ယောက် (လက်ပရာတာ ပျောက်နေသည်)မှာ ရောလ်၊ အမီဂျဲရပ်စ်၊ ရီဒွန်ဒို၊ ဖာဂျာဒို၊ အီဂျီဘာရာမိုယန်၊ ဖိဒယ်လ် စသည့် ကျန်ရဲဘော်များနှင့်အတူ ပေါင်းစည်းမိကြပြန်၏။ စုစုပေါင်း ၁၀ ယောက်။

ဤသည်ကား ၁၉၅၇ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့၏ ပြန်လည်ပေါင်း စည်းထားသော တော်လှန်ရေးတပ်မတော်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ရဲဘော်အချို့မှာ ဖရို ဖရဲ တကွဲတပြား ဖြစ်နေကြသေးသည်။ လူသစ်အချို့က ထွက်ပြေးကာ 'ဂရန်မာ' ရွက်လှေကစ၍ ပါလာခဲ့သော လူဟောင်းတစ်ယောက်ပင် တပ်ပြေးဖြစ်နေလေ သည် မဟုတ်လော။ သူကား အာမင်ဒိုဖြစ်၏။ အာမင်ဒိုသည် သွန်ပဆင်စက် ကလေးတစ်လက်ကို ယူဆောင်သွားသေး၏။ ထိုရက်မတိုင်မီ သေနတ်သံကြား လျှင် သူသည် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်လျက်ရှိ၏။ ဤမျက်နှာမျိုးကို (အပိုင်း ခံမျက်နှာ)ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်စမှတ်ပြုကြသည်။ အက်စပီနီဆာတိုက်ပွဲမတိုင် မီ နေ့ရက်များအတွင်း အပြင်လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၌ အလွန်ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်နေသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏မျက်နှာမျိုး ရှိနေပြီဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်တော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ နိမိတ်ဖတ်ကြသည်။ ဤမျက်နှာပေးမျိုးကား ပြောက် ကျားတို့၏ ဘဝနှင့် လုံးဝ မအပ်စပ်လှပါ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြောက်ကျားဘန်းစကား ဖြစ်လာသော (အပိုင်းခံမျက်နှာ)ကား ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ သူ ယူဆောင်သွား

သော စက်ကလေးကို နောင်သောအခါ၌ လွန်စွာဝေးလံလှသည့် တစ်နေရာရှိ
လယ်တဲထဲမှ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်လည်တွေ့ရှိရသည်။ သူ့ကိုမူကား သူ့ခြေထောက်
များက ကောင်းစွာသယ်ဆောင်သွားလေပြီလား မပြောတတ်။

သစ္စာဖောက်တို့သွားရာလမ်း

တပ်မတော်ကလေးကို ပြန်လည်စုစည်းမိပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အယ်လီမွန်ဒေသကို စွန့်ခွာလျက် နေရာသစ်တစ်ခုဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ လမ်းတွင် လယ်သမားများနှင့် အဆက်အသွယ်ရယူကာ အကူအညီ ရရှိရေးအတွက် လိုအပ်သော အခြေခံစခန်းများကို တည်ဆောက်ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆီယာရာမစ္စထရာကို စွန့်ခွာလျက် မြို့ကြီးပြကြီးများ၌ စည်းရုံးရေးတွင် အကျုံးဝင်နေသော လူတွေနှင့် တွေ့နိုင်သည့် လွင်ပြင်ဒေသများဆီသို့ ဦးတည်ချီတက်လာကြသည်။

လာမ္မန်ထရီယာအမည်ရှိ ကျေးရွာကို ဖြတ်သန်းလာပြီးနောက် စမ်းချောင်းငယ် တစ်ချောင်းအပါးရှိ တောအုပ်ကလေးအတွင်း စခန်းချကြသည်။ အယ်ပီဖာနီယိုဆိုသူက ကျွန်ုပ်တို့အတွက် စားနပ်ရိက္ခာတွေ ပို့ပေးပါ၏။ သူ့သားတွေအားလုံး တော်လှန်ရေး၌ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဇူလိုင် ၂၆ လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့နှင့် ပို၍နီးကပ်စွာ အဆက်အသွယ်ရရှိရန် ကြိုးပမ်းလျက်ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို့ လူသူမနီး တောကြီး မျက်မည်းအတွင်း နေရသောဘဝက ဤဇူလိုင် ၂၆ လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့၏ အစိတ်အပိုင်းနှစ်ရပ်ကို အလဲအလှယ်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ရန် လွန်စွာ ခက်ခဲနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ *(လက်တွေ့အားဖြင့် ပြောရလျှင် ယင်းအစုနှစ်ခုသည် ခြားနားသော နည်းပရိယာယ်၊ ခြားနားသော သေနင်္ဂဗျူဟာများရှိကြသည်။ သီးခြားအစုနှစ်စုဖြစ်၏။ ညီညွတ်ရေးကို အန္တရာယ်ရှိစေသော

* ဆီယာရာ(တောင်တန်း)နှင့် လာနီ(လွင်ပြင်)တို့မှာ ဇူလိုင် ၂၆ လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့၏ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးအပိုင်းနှင့် မြို့ဆင်ခြေဖုံးတိုက်ပွဲများ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ အကျယ်ကို 'တစ်နှစ်တာတိုက်ပွဲ'ခေါင်းစဉ်ပါ အခန်းတွင် ရှု။

နောက်ပိုင်းကာလ တွင် ပေါ်ပေါက်လာမည့် လေးနက်သော ကွဲလွဲမှုများ ထို စဉ်က မပေါ်သေးပေ။ သို့ရာတွင် ခံယူချက်ချင်း ကွဲပြားလျက်ရှိသည်ကိုကား ကျွန်ုပ်တို့ သိမြင်နေကြပြီး ဖြစ်၏။)

အဆိုပါ လယ်ကွင်းထဲတွင် မြို့ဆင်ခြေဖုံးဒေသ လှုပ်ရှားမှု၏ အရေးအပါ ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့ အနက် တွင် ယနေ့ ကျူးဘားပြည်သူ့တစ်ရပ်လုံးက သိနေကြပြီးဖြစ်သော ကျူးဘား အမျိုးသမီးအဖွဲ့ချုပ်၏ဥက္ကဋ္ဌလည်းဖြစ်၊ ရောလ်၏ဇနီးလည်းဖြစ်သည့် 'ဗိလ်မာ အက်စပင်'၊ ကာစာဒီလာ အမေရိကအဖွဲ့၏ဥက္ကဋ္ဌလည်းဖြစ်၊ အာမင်ဒိုဟတ် ၏ ဇနီးလည်းဖြစ်သော 'ဟေဒီ' 'စန္ဒာမာရီယာ'နှင့် နောင်အခါ၌ တိုက်ပွဲ တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လက်တွဲခဲ့သော ချက်ရဲဘော် စီလီယာဆန်ချေ တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့စခန်းသို့ နောက်ထပ်ရောက်ရှိလာသူတစ်ဦးမှာ မြို့တော် အတွင်း တာဝန်ယူကာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ထံ သတင်းလာပို့ပြီး နောက်တစ်ဖန် မြို့သို့ ပြန်ဝင်သွားသည့် 'ဂရန်မာ'ရွက်လှေကာလ၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ဖော်စတီနိုပီ ရက်ဖြစ်သည်။ (မကြာမီ သူ့အဖမ်းခံသွားရသည်။)

ကျွန်ုပ်တို့သည် အာမင်ဒိုဟတ်နှင့်လည်း တွေ့ဆုံခဲ့ကြသေး၏။ စင်တီ ယာဂိုမှ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်သော ဖရန်ပေး(စ်)ကိုမူ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဆုံရလိုက်သည်။

သူ့ကို ပထမဦးစွာ တွေ့တွေ့ချင်း မလေးစားဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ရသော သူ့ရုပ်သွင်မှာ ယနေ့ခါတ်ပုံများ၌ ကျွန်ုပ်တို့တွေ့နေရသည့်အတိုင်းသာဖြစ်သော်လည်း သူ့မျက်စိအစုံကား လွန်စွာ လေးနက်လှပါပေ၏။

ကျွန်ုပ် တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဖူးလျက် သူ့ရာဇဝင်ကို ပြည်သူတို့ကသာ ပိုင်ဆိုင်သော ကျဆုံးသူ ရဲဘော်တစ်ယောက်၏အကြောင်းကို ပြောရန်မှာ ခက် ခဲလှပါသည်။ သူ့လုပ်ဆောင်နေသည့် အရေးတော်ကို ပိုင်နိုင်နားလည်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မျက်စိအစုံက သာဓကပြနေသည်။ အလွန်တရာ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ပြောဆိုနိုင်ပါ သည်။ ယနေ့သူ့ကို 'မေ့ပျောက်နိုင်ဖွယ်မရှိသော ဖရန်'ဟု ခေါ်ဝေါ်နေကြပါ သည်။ သူ့ကို တစ်ကြိမ်သာတွေ့ဖူးသော ကျွန်ုပ်အတွက်လည်း သူသည် 'မေ့ ပျောက်နိုင်ဖွယ် မရှိသူသာဖြစ်ပါသည်။' ဖရန်ကား အခြားရဲဘော်များစွာကဲ့

သို့ပင် အသက်အနေသာ မတိုတောင်းခဲ့လျှင် ဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေး၏ ဘုံလုပ်ငန်းတာဝန်များကို လုံးဝဥသံ့ ထမ်းဆောင်နေမည့် ရဲဘော်တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ ဤသည်ကား မိမိတို့လွတ်မြောက်ရေး အောင်ပွဲခံရန်အတွက် ပြည်သူတို့က ပေးဆပ်ရမည့် တန်ဖိုးကြီးလှသည့် ဆုံးရှုံးမှု၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပေတည်း။

ဖရန့်က ကျွန်ုပ်တို့အား အမိန့်နှင့် စည်းကမ်းအရာတွင် သင်ခန်းစာတစ်ခု ပေးခဲ့လေသည်။ ညစ်ထေးနေသော ကျွန်ုပ်တို့၏ရိုင်ဖယ်တွေကို တိုက်ချွတ်ရန်၊ ကျည်ဆန်ကို ရေတွက်ရန် အပျောက်အရှု မရှိနိုင်အောင် ထုပ်ပိုးရန် စသည်တို့ဖြစ်ရာ၊ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိသေနတ်ကို ကောင်းစွာ ဂရုစိုက်ရန် ဆုံးဖြတ် ချက်ချခဲ့ပါသည်။ (အသေးအဖွဲကစ၍ တိကျသည့် စံပြတစ်ယောက် မဟုတ်စေကာမူ စည်းကမ်းကို ကျွန်ုပ်တို့ အမြဲတမ်း စွဲကိုင်ခဲ့သည်။)

ယင်းနေရာကလေးမှာပင် အခြားသောအဖြစ်အပျက်တွေကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြသေး၏။ ပထမဦးဆုံးသောအကြိမ်အဖြစ် နိုင်ငံခြားသတင်းစာဆရာ တစ်ယောက် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်လာသည်။ သူကား နာမည်ကျော် ဟားဘတ် မက်သယူးပေတည်း။ ကင်မရာငယ်တစ်လုံးဖြင့် ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ယူသွားခဲ့၏။ ဤဓာတ်ပုံများမှာ နောင်အခါတွင် အလွန်တရာ ပျံ့နှံ့သွားလျက် ဘာတစ်စတာ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ မိုက်မဲလှသော မိန့်ခွန်းများ၌ အပြင်းအထန် ဝိဒါဒကွဲခဲ့ရသော ဓာတ်ပုံများပင် ဖြစ်ပေမည်။ ထိုအချိန်က စကားပြန်အဖြစ် ဆောင် ရွက်ပေးသူမှာ ပါဇိဖြစ်၏။ ပါဇိသည် နောင်အခါ၌ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သို့ ပင်ရောက်ကာ ကာလအတန်ကြာမျှ အတူနေသွားခဲ့ပေသည်။

ဖီဒယ်၏အဆိုအားဖြင့် (တွေ့ဆုံရာတွင် ကျွန်ုပ် ပါဝင်ခြင်းမရှိ) မက်သယူးကမေးသည့် မေးခွန်းတွေမှာ ခိုင်လုံလှသည်။ လှည့်စားချက်တွေ၊ အစ်အောက်ချက်တွေမပါ။ တော်လှန်ရေးကို စာနာထောက်ခံသော သဘောထားရှိသည်ဟု သိရသည်။ သူသည် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးသမားဖြစ်၏။ ဘာတစ်စတာအား လက်နက်များပေးပို့ ထောက်ပံ့နေခြင်းကို သူ အတိအလင်း ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ ဤလက်နက်များအား ပြည်သူတို့ကို ဖိနှိပ်ရေးအတွက် အသုံးမပြုဘဲ တိုက်တစ်တိုက်လုံး ကာကွယ်ရေး၌သာ သုံးသင့်သည်ဟု တိုက်တွန်းခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း ဖီဒယ်က ကျွန်ုပ်အား ပြန်ပြောသည်ကို အမှတ်ရနေပါသေးသည်။

မက်သယူးလာရောက်ရသောအချိန်မှာ လွန်စွာတိုတောင်းလှပေ၏။ သူ

ပြန်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရွှေ့ပြောင်းရန် အသင့်ရှိနေကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဤဒေသ၌ ယူတီမီယို ရှိနေသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ခါတိုင်းထက် ပို၍ သတိထားကြရပေတော့မည်။ ယူတီမီယိုကို တွေ့အောင်ရှာ၍ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာရန် အယ်လ်မေဒါအား တာဝန်ပေးအပ်လိုက်သည်။ ဂျူလီတို၊ ဆီတို ဖရီယာ၊ ကမီလို စသည့် ရဲဘော်များပါဝင်သော အစုကလည်းကင်းလှည့်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆီယိုဖရီယာက ယူတီမီယိုအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

သူ့ထံမှာ ပွိုင့် ၄၅ ပစ္စတိုတစ်လက်၊ လက်ပစ်ဗုံးသုံးလုံးနှင့် အစိုးရတပ်က ထုတ်ပေးထားသော လုံခြုံရေးထောက်ခံစာတစ်စောင်တို့ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်။ ဖမ်းဆီးရမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ထံမှတွေ့ရှိရသော အထက်ပါ သက်သေအထောက်အထားများအရ သူသည် သူ့အတွက် ဖန်လာသည့် ကံကြမ္မာစက်ကွင်းမှ ပြေးမလွတ်နိုင်တော့ချေ။

သူသည် ဖီဒယ်လ်ရှေ့မှောက်တွင် ဒူးထောက်ကာ သတ်လိုက်ကြပါတော့ဟု ပြော၏။ သေဒဏ်နှင့် ထိုက်တန်နေပါပြီဟုလည်း ပြောသေးသည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့ရုပ်ရည်လက္ခဏာများမှာ များစွာအိုမင်းရင့်ရော်သွားပြီဟု ကျွန်ုပ်တို့ ထင်မိကြသည်။

ဤအခိုက်အတန့်ကား အထူးတလည် ခက်ထန်တင်းမာနေသော အခိုက်အတန့်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဖီဒယ်လ်က ယူတီမီယို၏သစ္စာဖောက်မှုတွေကို ပြင်းထန်စွာ စွဲချက်တင် ပြောဆိုလေရာ၊ ယူတီမီယိုမှာ သူ့အပြစ်ကို နားလည်သည့် အလျောက် ပစ်သတ်ပါဟူ၍သာ တောင်းဆိုလေသည်။ သူနှင့်အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ ဖြစ်သော ဆီယိုဖရီယာက စကားစ၍ပြောပါသည်။ ယင်းအချိန်ကား မေ့နိုင်ဖွယ်ရာမရှိသော အချိန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဖရီယာက ပြောဆိုရာ၌ ယူတီမီယိုအတွက်ရော၊ မိသားစုအတွက်ပါ မည်မျှအကူအညီပေးခဲ့ပုံ၊ သို့ပါလျက် ယူတီမီယိုက မည်သို့ သစ္စာဖောက်ခဲ့ပုံ၊ မိမိညီတော်သူအား ယူတီမီယိုက အစိုးရ စစ်တပ်ကို သွားအပ်ခဲ့သဖြင့် အသတ်ခံခဲ့ရပုံ၊ ယခုတစ်ဖန် မိမိတို့တစ်စုလုံးကို ဖျက်ဆီးရန် ကြိုးပမ်းပုံ စသည်တို့ကို ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုလျက်ရှိသည်။ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ကောင်းလှသော ဤမိန့်ခွန်းကို ယူတီမီယိုသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် တိတ်ဆိတ်စွာနားထောင်နေ၏။ တစ်စုံတရာ မှာစရာရှိပါသလားဟု မေး၍ သူက သူ့သားသမီးများအား တော်လှန်ရေးကသော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ကသော်လည်းကောင်း ပြုစုစောင့်ရှောက်စေလိုပါသည်ဟုဖြေပါသည်။

တော်လှန်ရေးက ဤကတိကို တည်စေခဲ့ပါသည်။ ယခုစာအုပ်တွင် ယူတီ မီယို၏နာမည်မှာ ပြန်ပေါ်လာခဲ့စေကာမူ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် သူ့နာမည်ကို မေ့ထားခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။ သူ့သားသမီးတွေကပင် မေ့ကောင်းမေ့နေပါရောမည်။ ဤကလေးများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ များပြားလှသော ကျောင်းများ၌ တက်ရောက် သင်ကြားနေလိမ့်မည်။ ပြည်သူတို့၏ရင်သွေးများနည်းတူ ခံစားနိုင်သမျှတို့ကို ခံစားနေရပေလိမ့်မည်။ ပို၍ကောင်းမွန်သောဘဝအတွက် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အသင့်ပြင်ဆင်နေကြပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် သူတို့၏ဖခင်အား သစ္စာဖောက်မှုအတွက် တော်လှန်ရေး အာဏာက အဆုံးစီရင်ခဲ့သည်ကို တစ်နေ့တွင် သူတို့ သိကြပေလိမ့်မည်။ လယ် သမားစစ်စစ်ဖြစ်သော သူတို့၏ဖခင်သည် လာဘ်ထိုးမြူဆွယ်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင် တော့ဘဲ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို တောင့်တသောအားဖြင့် ဆိုးဝါးလှသည့် ရာဇဝတ် မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သူဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်စေကာမူ သူ့အမှားတွေကို ဝန်ခံရင်း သူနှင့် မထိုက်တန်တော့ပြီကို ကောင်းစွာနားလည်သောကြောင့် သနားညှာတာမှုအား လုံးဝ တောင်းခံခြင်း မပြုခဲ့သည့်အကြောင်းများအား သူ့သားသမီးတို့ သိကြပေ လိမ့်မည်။ သူ၏နောက်ဆုံးအချိန်တွင် သူ့ရင်သွေးများကို သတိရလျက် ၎င်းတို့ အား ကောင်းစွာပြုစု စောင့်ရှောက်ရန် မှာကြားသွားကြောင်းကိုပါ သူ့သားသမီး တွေက သိရှိကြရပေလိမ့်မည်။

ဤအခိုက်အတန့်မှာပင် လေမုန်တိုင်းကျလာလျက် ကောင်းကင်တစ်ခွင် လုံး မည်းမှောင်လာသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တွင် လျှပ်ပန်းရောင်များ၊ မိုးခြိမ်းသံ များ ဖြတ်သန်းနေကြသည်။ မိုးခြိမ်းသံများအကြားမှ မိုးကြိုးတစ်ချက် ပစ်ချလိုက် သည်။ ယင်းကာလမှာပင် ယူတီမီယို၏ဘဝကား နိဂုံးချုပ်ခဲ့ပေပြီ။ သူ့အပါး တွင် ရပ်နေကြသော ရဲဘော်များပင်လျှင် သေနတ်သံများကို မကြားလိုက်မိကြ။

နောက်တစ်နေ့၌ ယူတီမီယို၏အလောင်းကို မြှုပ်နှံကြစဉ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ သော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်ကို ကျွန်ုပ် အမှတ်ရနေသေးသည်။ သူ့မြေပုံပေါ် တွင် ဖာဂျာဒိုက လက်ဝါးကပ်တိုင် စိုက်ထူလိုသော်လည်း၊ ယင်းသို့ ကွပ်မျက် ကြောင်း အမှတ်အသားပြု၍ ထားခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့စခန်းချမှုအတွက် အန္တရာယ်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ခွင့်မပြုပါ။ ထို့ကြောင့် အနီးရှိသစ်ပင်မှ အကိုင်း တစ်ကိုင်းတွင်သာ လက်ဝါးကပ်တိုင်ရာကလေးတစ်ခု ထွင်းထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုရန်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ထွက်သွားပြန်၏။ တပ်ပြေး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့က တွက်ဆထားပြီးဖြစ်သည်။ တစ်ခါကလည်း

ယူတီမီယိုကို လိုက်ရှာရင်း တောထဲ၌ မျက်စိလည်သည်ဆိုကာ သုံးရက်လုံးလုံး ပျောက်နေခဲ့ဖူး၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခွာတော့မည်ဆဲဆဲတွင် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရသဖြင့် သွားကြည့်ရာ ခြေထောက်တွင် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် လဲနေသော မိုရန်ကို တွေ့ရသည်။ ဤအခြင်းအရာကို တွေ့ကြရသူအားလုံး ဝိဝါဒကွဲကြသည်။ အချို့က မတော်တဆ ထိမှန်ခြင်းဖြစ်မည်ဆိုကာ အချို့မူ မိုရန်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ မလိုက်လိုတော့သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ပစ်ခြင်းသာဖြစ်ရမည်ဟု ထင်ကြေးပေးကြသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မှ သိရသော မိုရန်၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ သူ၏သစ္စာဖောက်မှုနှင့် ဝှံ့တာနာမိုဒေသ တော်လှန်ရေးသမားများတွင် သူသေရပုံများက ထိုစဉ်က သူရရှိသော ဒဏ်ရာမှာ သူ့ကိုယ်သူ တမင်ကြိုတင်ကြံစည်ပစ်ခတ်ကြောင်း ထင်ရှားပါတော့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ဖရန်စ်ပေးစ်က လာမည့် မတ်လဆန်းလောက်တွင် လူသစ်အချို့ ပို့ပေးမည်။ ဂျီဘာရီအနီးတဝိုက်မှ အက်ပီ ဖာနီယို၏အိမ်တွင် လူချင်းဆုံကြမည်ဟု သတိပေးပါသည်။

ခါးသီးသောနေ့ရက်များ

အက်ပီဖာနီယို၏အိမ်မှ ထွက်ခွာလာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းနေ့ရက်များတွင် ကား၊ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးချင်းအနေနှင့် ဆိုရပါမူ စစ်ကာလ၏ နာကြည်းဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးသော နေ့ရက်များပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဤမှတ်စုများသည် အကျုံးဝင်သူအားလုံးအတွက် တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲပထမပိုင်း၏ အကြမ်းဖျဉ်းအနေအထားကို ဖော်ပြရန် ကြိုးပမ်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခန်းတွင် အခြားအခန်းများထက် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်တိုင်ကျ ပါဝင်ခဲ့ရပုံတွေကို ရည်ညွှန်းသည်ဟုဆိုပါလျှင်၊ ဤအခန်းသည် နောက်ပိုင်းဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် ဆက်စပ်နေခြင်း၊ ဇာတ်လမ်းအဆက်မပြတ်စေဘဲ အခန်းနှစ်ခန်းကို သီးခြားခွဲပစ်ရန် မဖြစ်နိုင်ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်လေသည်။

အက်ပီဖာနီယို အိမ်မှထွက်ခွာလာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ တော်လှန်ရေးအစုတွင် မူလတပ်မတော်မှလာသူ ၁၇ ယောက်၊ ဂီလ်၊ ဆိုတိုလွန်ဂိုနှင့် ရောလ်ဒိုက်ယက်စ် စသည့် ရဲဘော်သစ်သုံးယောက်တို့ ပါဝင်ကြလေသည်။ ဤရဲဘော် သုံးယောက်မှာ 'ဂရန်မာ'ရွက်လှေတွင် ပါလာကြသူများဖြစ်ပြီး တစ်နေရာတွင် ကာလအတန်ကြာမျှ ပုန်းနေကြလျက် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ဇာတ်လမ်းမှာ အခြားရဲဘော်များ၏ ဇာတ်လမ်းအတိုင်း ထပ်တူထပ်မျှပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျေးလက်ကာကွယ်ရေးများရန်မှ လွတ်အောင် ပြေးရင်း လယ်တဲ တစ်တဲပြီးတစ်တဲ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်း ခိုလှုံခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး မင်ဇာနီလိုရွာသို့ ဝင်၍ ပုန်းနေခဲ့ကြသည်။ ယခုမူ အခြားရဲဘော်များနှင့် ကံတူအကျိုးပေး လာရောက်ပူးပေါင်းခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါက ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်မတော်ကို ချဲ့ထွင်ရန် လွန်စွာခက်ခဲလှပါသည်။ လူသစ်အချို့ရောက်လာတတ်သော်လည်း အချို့ ထွက်သွားတတ်ကြသည်။ တိုက်ပွဲ၏ရုပ်ပိုင်းအခြေအနေမှာ အလွန်ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသည်။ စိတ်

ဓာတ်အခြေအနေကား ပို၍ပင် ဆိုးသေး၏။ ထို့ကြောင့် အဆက်မပြတ် ဝိုင်းဝန်း ထားခြင်းခံနေရပြီဟူသော အထင်ဖြင့်သာ နေ့စဉ်နေထိုင်ကြရသည်။

ယင်းကာလတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးစဉ် အတိအကျ ဦးတည်ချက်မရှိဘဲ လျှောက်သွားကြခြင်း၊ အရွက်တွေကို ကျွဲ၊ နွားတိရစ္ဆာန်တွေက စားပစ်သဖြင့် အရိုးပြိုင်းပြိုင်း အပင်များသာ ထူထပ်သော ဒေသတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြကာ ခြံကလေးတစ်ခုအတွင်း စခန်းချသည်။ တစ်ညသ၌ ဖိဒယ်လ်၏ ရေဒီယိုငယ်ကလေးကို နားထောင်နေစဉ် 'ဂရန်မာ'ရွက်လှေမှ ရဲဘော်တစ်ဦးအား ဖမ်းမိသွားသည်ဆိုသည့် သတင်းတစ်ရပ်ကြားကြရသည်။ ဤရဲဘော်မှာ ဂရက်ဆင်စီယိုပီရက်စ်နှင့်အတူ နေရစ်ခဲ့သူဖြစ်၏။ အထက်ပါသတင်းကို ကျွန်ုပ်တို့က ယူတီမီယိုထံမှ ကြားခဲ့ကြရသော်လည်း တရားဝင်ကြေညာချက်အရဆိုသော် သူ့အသက်ရှင်လျက်သား ရှိနေသေးသည်ဟု သိကြရတော့သည်။ ဘာတစ်စတာ၏စစ်တပ်က ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးသည်ဆိုလျှင်၊ အကျဉ်းသားတစ်ဦးဦးသည် အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲ ရှိခဲ့လှပေသည်။

အခါမလပ်ဆိုသလို စက်သေနတ်သံတွေကို ကြားနေရ၏။ ကျေးလက်ကာကွယ်ရေးများသည် တောအုပ်အတွင်းသို့ တကယ်တမ်း ဘယ်တော့မှ မဝင်ဘဲ သစ်တောထူထပ်ရာ နေရာများဆီသို့ မှန်းကာ ရမ်းကာ ပစ်ခတ်နေတတ်၏။

ကျွန်ုပ်၏စစ်မြေပြင်မှတ်တမ်း၌ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ပန်းနာရောဂါထလာသည့်လက္ခဏာများ တွေ့ရကြောင်းဖြင့် မှတ်သားထားလိုက်မိသည်။ မတ်လ ၅ ရက်နေ့တွင် ရဲဘော်တွေနှင့် တွေ့ဆုံရမည်ဟု ချိန်းချက်ထားသည့်အတွက် ရက်အနည်းငယ်မျှ ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်ရပါဦးမည်။

စောစောက ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရည်မှန်းချက်ဟူ၍ မရှိဘဲ မတ်လ ၅ ရက်နေ့ကို စောင့်ဆိုင်းရင်း တဖြည်းဖြည်း ဦးတည်ရာသို့ သွားနေကြ၏။ ထိုရက်တွင် ဖရန့်က ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ လက်နက်ကိုင်ရဲဘော်တစ်စု စေလွှတ်မည် မဟုတ်လော။ ကျွန်ုပ်တို့၏လူဦးရေကို မတိုးချဲ့မိရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၏ ပစ်ခတ်အားအရှိန်ကို ပထမဦးစွာ ခိုင်ခန့်အောင်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် စင်တီယာဂိုမှ ရနိုင်သမျှလက်နက်များကို ဆီယာရာမစ္စထရာသို့ ပို့ပေးရမည်ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခုသောနံနက် အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြစ်ကလေးတစ်ခု၏ နံဘေးမှ မာဂျာဂါဟုခေါ်သည်ထင်သောနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

(နေရာဒေသနာမည်များကို ကျွန်ုပ် ယခု ကောင်းစွာမမှတ်မိတော့ပါ။) ထိုနေရာတွင် တစ်နေ့တာလုံးလုံး နားနေပြီးနောက် ညဘက်တွင်မှ ကျွန်ုပ်တို့သည် အဲမိလီယာနီအမည်ရှိ လယ်သမားတစ်ဦး၏အိမ်သို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ အဲမိလီယာနီမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်တိုင်း စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အတွက်၊ တော်လှန်ရေးအတွက် မိမိတို့အသက်အိုးအိမ်ဖြင့် ရင်းနှီးကာ အားပေးထောက်ခံကူညီခဲ့သည်။ အခြားလယ်သမားများစွာတို့ကဲ့သို့သော လယ်သမားတစ်ဦးပေတည်း။ ဆီယာရာတွင် မိုးရာသီဖြစ်သည့်အတွက် ညစဉ်ညတိုင်းလိုလို ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရွဲရွဲစိုနေကြရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စစ်သားများ ခြေချင်းလိမ်နေသော ဒေသဖြစ်သဖြင့် အန္တရာယ်များလှသည့်အကြားကပင် လယ်ထဲသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ပန်းနာမှာ လွန်စွာဆိုးဝါးနေပေ၏။ လျင်မြန်စွာပင် လှုပ်ရှားခြင်းမပြုနိုင်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လယ်တဲတစ်တဲအနီး၌ ကော်ဖီပင်များအကြား၌ အိပ်စက်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်များကို ပြန်စုကြသည်။ ထိုနေ့တွင် ရေဒီယိုမှ တစ်လအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ သတင်းတွေကို ကြေညာသံကြားရသည်။ အကြမ်းဖက်သမားတို့၏အပြုအမူများ၊ မက်သယူးနှင့် ဖီဒယ်လ်တို့ တွေ့ဆုံမှုများအကြောင်းကို ပြောဆိုပြီးနောက် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးက သူ၏နာမည်ကျော်မိန့်ခွန်းကို ပြောကြားပါတော့သည်။

ဤမိန့်ခွန်းတွင် မက်သယူးက ဖီဒယ်လ်နှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းမှုများသည် လိမ်လည်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ရိုက်ယူလာသောဓာတ်ပုံတွေကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြလျှင် အရေးယူမည်ဟု ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးက ကြေညာသည်။

အဲမိလီယာနီ၏သားဖြစ်သူ ဟမ်းက ကျွန်ုပ်တို့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးကာ သွားရမည့်လမ်းကို ညွှန်ပြပါ၏။ သို့သော် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ နေ့ နံနက်တွင် သူ ပေါ်မလာတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ဖီဒယ်လ်က ရှေ့ဘာဖြစ်မည်ကို မသိသေးသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဆုတ်ခွာလျက် လမ်းမပေါ်သို့ ဆီးမြင်နိုင်သည့်နေရာများ၌ နေရာယူထားကြရန် အမိန့်ပေးပါသည်။

ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် လူးဝစ်ကရက်စပိုနှင့် ယူနီဘာဆိုတို့က လမ်းမဆီသို့ စောင့်ကြည့်နေခိုက် စစ်သားအမြောက်အမြား တက်လာကြပြီး၊ လာစ်ဗီဂျစ်မှ လာရာလမ်းအား သိမ်းပိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ကုန်းအစွန်သို့ ရောက်အောင်ပြေးကာ စစ်ဟပ်က ကျွန်ုပ်တို့လမ်းကို မပိတ်ဆို့မီ ကခြားတစ်ဖက်သို့ ဖြတ်ကူးခဲ့ကြသည်။ အချိန်

မိ တွေ့လိုက်၍သာ အခက်အခဲမရှိခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အနီးတဝိုက်ဆီ မှ မော်တာသံတွေ၊ စက်သေနတ်သံတွေကို ကြားကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှိနေကြောင်း ဘာတစ်စတာ၏စစ်တပ်က သိနေပြီဟု ဖော်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ လူတိုင်း တောင်ကုန်းထိပ်သို့ လွယ်လင့်တကူ ရောက်သွားကာ တစ်ဖက်သို့ ကူးကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အတွက်ကား အလွန်တရာ ကြီးလေးခက်ခဲလှသော အလုပ်ဖြစ်နေပေ၏။ တောင်ကုန်းထိပ်သို့ကား ရောက်ပါ၏။ သို့သော် ပန်းနာထချိန်မို့ နောက်ထပ်ခြေ လှမ်းတစ်လှမ်းမျှဖြစ်စေ လှမ်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ရှေ့ဆက်၍မသွား နိုင်တော့သည့်အတွက် ထားရစ်ခဲ့ပါတော့ဟု တောင်းပန်နေသော ကျွန်ုပ်အား ကရက်စပိုက အဘယ်မျှကူညီသည်ကို ကျွန်ုပ်မှတ်မိနေပါသေးသည်။

သူက တပ်သားအချင်းချင်း ပြောရိုးပြောစဉ်လေသံမျိုးဖြင့်-

“ဟေး... အာဂျင်တိုင်းသား... ထစမ်း၊ လျှောက်မလား၊ မလျှောက်ဘူးလား၊ ရိုင်ဖယ်ဒင်နဲ့ ဆောင့်လိုက်ရမလား... ”ဟုပြောရင်း ကျွန်ုပ်၏ အထုပ်အပိုးများကိုသာမက ကျွန်ုပ်ကိုပါထမ်းကာ သည်းထန်စွာရွာသွန်းနေသော မိုးသီးမိုးပေါက်များအောက်တွင် တောင်ကုန်းတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်း ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လယ်တဲကလေးတစ်တဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဤနေရာကို ပါဂါတိုရီယိုခေါ်ကြောင်း ကြားသိရသည်။ အဆိုပါနေရာသို့အရောက်တွင် ဖီဒယ်လ်က အစိုးရစစ်တပ်မှ မေဂျာဂွန်ဇာလေအဖြစ် သူပုန်တွေကို လိုက်လံရှာဖွေဟန်ဆောင်ပါသည်။ လယ်သမားက ကျွန်ုပ်တို့အား အေးတိအေးစက်ဖြင့် သူတဲတွင် တည်းခိုခွင့်ပေးကာ စောင့်ကြည့်နေပါသည်။ အနီးရှိ တဲတစ်တဲမှ လယ်သမားတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ သူကား အလွန်ထူးခြားလှသည့် လယ်သမားဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ နေမကောင်းနေသည့်အတွက် မေဂျာဂွန်ဇာလေ ဟန်ဆောင်ထားသော ဖီဒယ်လ်နှင့် အဆိုပါလယ်သမား၏ မြိန်ရည်ယှက်ရည်ရှိလှသည့် ဆွေးနွေးပွဲသို့ အပြည့်အဝ မတက်ရောက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဖီဒယ်လ်ဆိုသည့် သူငယ်သည် တောင်ကုန်းဒေသများတွင် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှတိုက်ခိုက်နေနိုင်သည်ကို အံ့ဩမိကြောင်းဖြင့် လယ်သမားမိတ်ဆွေက ပြောပြနေပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ခရီးမဆက်နိုင်တော့သည့်အားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခု ချရပါတော့မည်။ သတိတရား နည်းပါးလှသော အဆိုပါလယ်သမား ပြန်လည်

ထွက်ခွာသွားသည့်အခါတွင် ဖိဒယ်လ်က သူ မည်သူဖြစ်ကြောင်း အိမ်ရှင်ကို ပြောပြလိုက်၏။ အိမ်ရှင်လယ်သမားမှာ လွန်စွာ အနေရအထိုင်ရ ကျပ်နေ လျက် သူသည် အမြင်မှန်ပါတီဝင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် ကူညီရန် အသင့်ရှိကြောင်း ပြောလေသည်။ ထိုအခိုက်၌ ကျွန်ုပ်တို့က မင်ဇာနီယိုကျေး ရွာသို့ လူလွတ်ဆက်သွယ်လျက် အနည်းဆုံး ဆေးဝါးဖြစ်ဖြစ်ရယူရန်၊ ကျွန်ုပ် ကိုလည်း ၎င်းတဲအနီး၌ပင် နေခဲ့ရန်နှင့် ကျွန်ုပ်ရှိကြောင်းကို အိမ်ရှင်၏မိန်းမ ကိုပင် အသိမပေးရန် အစီအစဉ်တွေ ပြုလုပ်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အစုသို့ နောက်ဆုံးဝင်လာသူတစ်ဦးကို ကျွန်ုပ်နှင့် အတူနေခဲ့ ရန် တာဝန်ပေးကြသည်။ ဤသူမှာ သံသယဖြစ်စရာတွေရှိသော်လည်း သတ္တိ ရှိသူ၊ ခွန်အားပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။ ဖိဒယ်လ်က ကျွန်ုပ်အား ကြင်နာစွာ ကြည့် လျက် ကျွန်ုပ်တို့အစု၏ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သော ဂျန်ဆင်အမျိုးအစား မောင်းပြန် သေနတ်တစ်လက်ကို ပေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး တစ်ခရီး တည်းထွက်ခွာ ဟန်ဆောင်ပြီးနောက် မနီးမဝေးသို့အရောက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အဖော်ဖြစ်သူ (အယ်လ်မစ္စထရီဟုခေါ်ကြသည်။)တို့မှာ ပုန်းအောင်းရန်နေရာ သို့ သွားရန်အတွက် တောထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနေ့တွင် မက်သယူး၏ဓာတ်ပုံများကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြတော့မည်ဟု မက်သယူးကပြောဆိုရာ၊ မက်သယူးသည် ပြောက်ကျားတွေ ဝိုင်းထားသော အစိုးရစစ်ကြောင်းများကို ဖောက်မထွက်နိုင်သည့်အတွက် မက်သယူး၏ ပြော ဆိုချက်များမှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် အစိုးရကပြန်၍ ချေပသည်။ သတင်း များကို ရေဒီယိုက ကြေညာသည်။ အကျဉ်းချထားခြင်းခံနေရသော အာမင် ဒိုစတ်ကိုလည်း တော်လှန်ရေးလှုပ်ရှားမှု၏ဒုတိယဦးစီးခေါင်းဆောင်အဖြစ် တရားစွဲဆိုလေသည်။ ဤနေ့မှာ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ ရက်နေ့တည်း။

တာဝန်ပေးထားသော လယ်သမားသည် သူ့အလုပ်တာဝန်ကို ကျေပွန် အောင် ထမ်းဆောင်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်အတွက် အက်ဒရီနာယင်ဆေးတော်တော် များများကို ယူဆောင်လာသည်။

၎င်းနောက်ပိုင်းတွင်ကား ဆီယာရာဒေသတိုက်ပွဲကာလနေ့ရက်များ၏ အခါးသီးဆုံးသော ရက်ပေါင်း ၁၀ ရက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်တွေကို မှီလျက် ရိုင်ဖယ်ကို တောင်ဝှေးပမာ မှေးလိုက်နှင့် ခရီးဆက်ရ ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ယောက်တည်းသော အဖော်မှာ အလွန်တရာကြောက်ရွံ့အား ငယ်နေပြီး သေနတ်သံ တစ်ချက်တလေကြားတိုင်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်

ဆတ်တုန်နေပြီး အန္တရာယ်များသည့်နေရာမျိုး၌ ကျွန်ုပ် ချောင်းဆိုးတိုင်း သူ့မှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေလေသည်။ အယ်ပီဖာနီယို၏အိမ်သို့ သာမန် အားဖြင့် တစ်ရက်ကျော်ကျော်သာ သွားရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက် ကား ဆယ်ရက်တိုင်တိုင် ကြာမြင့်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ချင်းဆုံရန် ချိန်းထားသည့် နေ့မှာ မတ်လ ၅ ရက်ဖြစ်သော်လည်း အချိန်မီမရောက်နိုင်တော့ပါ။ ဒေသ တစ်ခုလုံး၌ စစ်သားတွေ ရှိနေခြင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏လှုပ်ရှားမှု နှေးကွေးခြင်းတို့ ကြောင့် မတ်လ ၁၁ ရက်နေ့တွင်မှ ရောက်ရှိသွားပါသည်။

အိမ်သူအိမ်သားတွေက ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ပြန်လည်ပြောပြကြ သည်။ အယ်လ်တိုဒီမိုရီနိုင်အရပ်တွင် စစ်တပ်က တိုက်တော့မည်ထင်ကာ ဖီဒယ်လ်၏ ၁၈ ဦးသော ရဲဘော်များမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို နှစ်စုကွဲသွားကြ သည်။ ဖီဒယ်လ်နှင့် ရဲဘော် ၁၂ ယောက်ပါသွားပြီး၊ ဆီယိုဖရီယာနှင့် ခြောက် ယောက်ပါသွားသည်။ ဆီယိုဖရီယာမှာ ရန်သူတို့၏ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက် ခြင်း ခံရသော်လည်း တစ်ယောက်တလေမျှ မထိခိုက်ဘဲ အနီးတဝိုက်မှာပင် လူချင်းပြန်ဆုံနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့အနက်မှ ရဲဘော်ယာယိုသည် ရိုင်ဖယ်ပင် မပါတော့ဘဲ မင်ဇာနီယိုရွာသို့ သွားရန်အတွက် အက်ပီဖာနီယို၏ အိမ်နားမှ ဖြတ်အသွား ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တွေ့သဖြင့် သူ့ထံမှ သတင်းစုံ ကြားကြရခြင်း ဖြစ် လေသည်။ ဖရန်ကိုယ်တိုင် စင်တီယာဂို အကျဉ်းထောင်ထဲရောက်နေစေကာ မှု သူက ပို့ပေးရန်ဖြစ်သော ရဲဘော်များမှာကား အသင့်ဖြစ်နေပေ၏။ ယင်း တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကပ္ပတိန် ဂျော်ဂျီဆိုတပ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ပါသည်။ သူ တို့သတင်း ပျံ့နှံ့နေပြီး လမ်းတိုင်းတွင် စစ်တပ်တွေ အစောင့်ချထားသည့် အတွက် မတ်လ ၅ ရက်နေ့ အရောက်မလာနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူက ပြော ပါသည်။ လူသစ်ငါးဆယ် အလျင်အမြန် ရောက်ရှိနိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သည့် ပြင်ဆင်မှုများကို ကျွန်ုပ်တို့ပြုလုပ်ကြရပြန်ပါတော့သည်။

စစ်ကူများ

တော်လှန်ရေးတပ်သားသစ်များ ရောက်ရှိလာတော့မည့်နေ့ကို စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့၌ ဘာတစ်စတာ၏အသက်ကို လုပ်ကြံရန် ကြိုးပမ်းကြောင်းဖြင့် ရေဒီယိုသတင်းကြေညာလေသည်။ လုပ်ကြံရန် ကြိုးပမ်းသူများ၏ နာမည်တွေကိုပါ ကြေညာပါသည်။ ၎င်းတို့ကား တစ်ဆက်တည်းလိုလို အသက်ဆုံးရှုံးကြရသူများဖြစ်ကြသည်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သော ဂျိစ်အင်တိုနီနီနှင့် မိနီလိုမိုရာတို့လို လုပ်ကြံရန် ကြိုးပမ်းမှုတွင် မပါဝင်သူတွေလည်း အသတ်ခံကြရသည်။ ဘာတစ်စတာကို အမြဲတမ်းဆန့်ကျင်မည့်သဘောထားရှိသော အမြင်မှန်ပါတီမှ တပ်သားကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သူ နာဗာရီလည်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရလျက် သူ့အလောင်းကို ကြေးရတတ်တို့ရပ်ကွက်မှ ရှာဖွေတွေ့ရှိရသည်ဆိုသော သတင်းကိုလည်း ကြားရသည်။ နောင်သောအခါတွင် ကျူးဘားနိုင်ငံအား စက်ဆုတ်စရာ ကွန်မြူနစ်လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်စေရန်ဟုဆိုကာ အရေးမလှဖြစ်ခဲ့သော 'ဝက်ပင်လယ်အော်'ကျူးကျော် ဝင်ရောက်မှုတွင် နာဗာရီကို သတ်ခဲ့သော လူသတ်သမားများနှင့် သေဆုံးသူ နာဗာရီ၏သားများ လက်တွဲပါဝင်ခဲ့သည်မှာ ကား အလွန်မှတ်သားဖွယ်ကောင်း လှပါပေ၏။

သတင်းဖြတ်တောက်မှု ကန့်လန့်ကာကြီးများ ချထားသည့်ကြားမှပင် ဘာတစ်စတာ၏အသက်ကို အထမမြောက်စေကာ၊ လုပ်ကြံရန်ကြိုးပမ်းသည့် အသေးစိတ်သတင်းတွေကို ကြားသိကြရသည်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ဆိုသူကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်မသိပါ။ သို့သော် မက္ကဆီကိုတွင် ဇူလိုင် ၂၆ လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့နှင့် ကျောင်းသားအဖွဲ့ချုပ်တို့ အတူတကွ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြရန် သဘောတူညီကြစဉ်က သူ့မိတ်ဆွေများနှင့် ကျွန်ုပ် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ရသည်။ ၎င်းတို့ကား ဆိုဗီယက်ယူနီယံဆိုင်ရာ သံအမတ်ကြီးဖြစ်လာသည့် မေဂျာ ဖော်

ရေချိုမွန်၊ ဘာတစ်စတာ၏အသက်ကို လုပ်ကြံရန် ကြိုးပမ်းရာတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသော ဖရက်တူဆိုနှင့် ဂျိုးဝက်စ်ဘရွတ်တို့ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် အာဏာရှင်အခန်းရှိရာ တတိယထပ်သို့ အရောက်လာခဲ့ကြသော်လည်း အောင်မြင်ရန် တဲတဲကလေးလိုတော့သည့်အချိန်၌ တစ်ခုလုံး ထောင်ချောက်ဖြစ်နေသော သမ္မတနန်းတော်တစ်ခုလုံးထဲမှ မထွက်နိုင်ကြတော့သည့်အတွက် တစ်ပြုံလုံး အသတ်ခံခဲ့ကြရခြင်းသာဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်ကူများ ရောက်မည့်နေ့မှာ ၁၅ ရက်နေ့ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ မူလကြိုတင် သဘောတူညီပြီးဖြစ်သောနေရာမှ ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်ဆိုင်းကြသည်။ ဤနေရာမှာ မြစ်ကွေ့များအပါးရှိ မတ်စောက်သော မြစ်ကမ်းပါးတစ်ခုဖြစ်ပြီး လျှို့ဝှက်စောင့်ဆိုင်းရန် အလွန်သင့်လျော်လေသည်။

၁၆ ရက်နေ့ နံနက်အရုဏ်တက်တွင် သူတို့ရောက်လာကြသည်။ အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသည့်အတွက် တစ်နေ့တာလုံးလုံး နားနေရမည်ဖြစ်သော တောအုပ်ဆီသို့ပင် မနည်းအားယူ၍ လျှောက်ကြရသည်။ သူတို့သည် ဆန်ကုန်သည်တစ်ဦးပိုင် ထရပ်ကားဖြင့် လာကြခြင်းဖြစ်၏။ ၎င်းဆန်ကုန်သည်မှာ ဤကိစ္စအတွက် ကြောက်ရွံ့ကာ ကော်စတာရီကာသို့ ထွက်ပြေးသွားပြီးနောက် ကော်စတာရီကာမှ လက်နက်များကို ကျူးဘားသို့ ပို့ပေးခြင်းအားဖြင့် သူ့ရဲကောင်းအဖြစ် ပြန်လာခဲ့သော ဟူးဘတ်မာတို့ပင်တည်း။

တပ်သားသစ် စုစုပေါင်း ငါးဆယ်ဖြစ်ပြီး သုံးဆယ်တွင်သာ လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်နှစ်လက်၊ မဒ်ဇင်သေနတ်တစ်လက်၊ ဂျွန်ဆင်သေနတ်တစ်လက်ကိုပါ ယူလာကြသည်။ ဆီယာရာတွင် အနေကြာလာပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့မှာ လက်ဟောင်းစစ်သားဖြစ်နေကြလေရာ နောက်ရောက်လာသည့် တပ်သားသစ်များ၌ 'ဂရန်မာ'ရွက်လှေဆင်းစ ရဲဘော်များကဲ့သို့ပင် စည်းကမ်းမရှိခြင်း၊ အခက်အခဲများကို မခန့်ခွဲနိုင်ခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းမရှိခြင်း၊ လက်ရှိဘဝ၌ ကျင့်သားရရန် အစွမ်းအစမရှိခြင်း စသည့် ချွတ်ယွင်းချက်တွေကို တွေ့နေရသည်။ ကပ္ပတိန်ဂျော်ဂျီဆိုတပ်ဦးဆောင်လာသော တပ်သားငါးဆယ်ကို တစ်ဖွဲ့လျှင် ဆယ်ယောက်ပါဝင်သည့်အဖွဲ့ ငါးဖွဲ့ခွဲ၍ ဖွဲ့ပစ်လိုက်သည်။ အဖွဲ့တိုင်း၏ခေါင်းဆောင်မှာ လက်ဖတင်နင်(ဤရာထူးအဆင့်များကို လွင်ပြင်ဒေသ လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့မှ အတည်ပြုချက်ရယူရန် စောင့်ဆိုင်းနေခိုက် ကျွန်ုပ်တို့ ပေးအပ်ထားခဲ့သည်။)များ ဖြစ်ကြသည်။ ယင်းအဖွဲ့များကို ဦးဆောင်သူများမှာ ရဲဘော်ဒိုမင်ဇ် (ရဲဘော်ဒိုမင်ဇ်ကား နောင်အချိန်အတန်ကြာ

သောအခါ ပီနီဒဲလ်အဂူအာတွင် ကျဆုံးသွားခဲ့သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်ပါသည်။) ရဲဘော်လာတိုး(လွင်ပြင်ဒေသ၌ ပြောက်ကျားများကို စည်းရုံးခဲ့လျက်၊ အစိုးရ၏ အပြီးသတ်ထိုးစစ် နောက်ဆုံးရက်ပိုင်းတွင် သူရဲကောင်းပီသစွာ ကျဆုံးခဲ့သည်။)၊ ပက်ဒရင်ဆိုတို(ဂရန်မာရွက်လှေကစ၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ပါလာသော မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ ဖရန်ပေးစ်ဟု နာမည်ပေးထားသော ဒုတိယအရှေ့ဘက် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် ကျဆုံးခဲ့လျက်၊ ရောလ်ကတ်စထရိုက ကွယ်လွန်လေပြီဖြစ်သည့် ဤရဲဘော်ကို မေဂျာအဖြစ် တိုးမြှင့်ပေးခဲ့သည်။)၊ ရဲဘော် စီပီနာ(စင်တီယာဂိုမှ ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ကာ၊ မေဂျာအဆင့်အထိ ရောက်လာပြီး တော်လှန်ရေးပြီးကာမှ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားသည်။) နှင့် လက်ဖတင်နှင့် ဟာမို(စစ်ပွဲ၏ ၂-နှစ်တာကာလအတွင်း အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်သည့် တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်) စသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။

တပ်သားသစ်များ၏ပြဿနာအားလုံးအနက် အဓိကအကျဆုံးပြဿနာတစ်ရပ်ကား ချီတက်ရာတွင် အခက်အခဲတွေ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့ခေါင်းဆောင် ဂျော်ဂျီဆိုတပ်မှာ ချီတက်ရေးကိစ္စတွင် အဆိုးဆုံး၊ အညံ့ဆုံးဖြစ်လျက် အစဉ်လိုလို နောက်ကျန်ရစ်တတ်ပြီး သူတပ်များအတွက် နမူနာဆိုးတွေ ပြနေတတ်လေသည်။ ၎င်းတပ်ကို ဦးစီးရန် ကျွန်ုပ်အား အမိန့်ပေးထားရာ ဆိုတပ်အား ကျွန်ုပ်က ဤအကြောင်းပြောပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ဆိုတပ်က ဤတပ်သားတွေကို ဖိဒယ်လ်လက်သို့ လွှဲအပ်ရန် စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဖိဒယ်လ်ကလွဲ၍ အခြား မည်သူ့လက်သို့မှ မလွှဲအပ်နိုင် စသည်ဖြင့် ပြန်ပြောပါတော့သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တွင် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သည်ဟူသော အားငယ်စိတ်က ရှိနေသေးသဖြင့် တပ်တွင်း၌ စိတ်မသက်သာစရာများ တွေ့နေစေကာမူ ဘာကိုမျှ လွန်လွန်ကျွံကျွံ မပြုမိ၊ မပြောမိအောင် ကျွန်ုပ် အထူးဂရုစိုက်နေမိပေသည်။ တပ်သားများ၏ အလေ့အကျင့် ချို့တဲ့မှုကြောင့် တိုတောင်းလှသော ခရီးကို အချိန်များစွာ အကုန်ခံ၍ ချီတက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဖိဒယ်လ်ကတ်စထရိုအား စောင့်ဆိုင်းရမည့်နေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဤနေရာအရောက်တွင် စောစောပိုင်းက ဖိဒယ်လ်ထံမှ လူစုခွဲထွက်လာကြသော ရဲဘော်တစ်စုနှင့် ပြန်တွေ့ပါသည်။

ယင်းကာလတွင် တပ်နှစ်တပ်အကြား ကြီးမားသော ခြားနားချက်တွေကို လွယ်ကူစွာပင် တွေ့မြင်နေရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟပ်သားများကား စည်းကမ်း

ရှိ၏။ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်း၏။ စစ်ဆင်ရေးအတွက် အမြဲအသင့်ရှိ၏။ လူသစ်များမှာမူ ရောက်လာစမို့ အဖျားကိုယ်စီ ရနေကြ၏။ တစ်နေ့တစ်ကြိမ်သာ အစာစားရန် အကျင့်မရသေး။ ခွဲဝေပေးသောရိက္ခာကို အရသာမရှိဟု ထင်လျက် မစားဘဲနေကြ၏။ ထို့အပြင် အသုံးမဝင်သော ပစ္စည်းတွေကို ထုပ်ပိုး သယ်ယူလာကြသေး၏။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ လေးလံသဖြင့် မနိုင်တော့သည့် အဆုံး စွန့်ပစ်ပါကလည်း မျက်နှာသုတ်ပဝါကို စွန့်ပစ်မည့်အစား နို့ဆီဘူးကိုသာ စွန့်ပစ်တတ်၏။ (ပြောက်ကျားတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် မကျူးလွန်သင့်သော ပြစ်မှုတည်း။)

သူတို့စွန့်ပစ်ခဲ့သော စည်သွပ်ဘူးနှင့် ရိက္ခာဟူသမျှကို ကျွန်ုပ်တို့က ကောက်ယူလာခဲ့ကြသည်။ လာဒီရီချာသို့အရောက် စခန်းချနေစဉ် တပ်တွင်းကွဲလွဲမှုမှာ ပိုမိုကြီးထွားလာတော့သည်။ အမြဲလိုလို အာဏာပြနေသော ဆိုတပ်နှင့် တပ်သားများ မသင့်မတင့်ဖြစ်မှုမှာ ကြီးထွားသည်ထက် ကြီးထွားလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့က လိုအပ်သော ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်ထားရပြီး တစ်စုံတစ်ခု မဖြစ်နိုင်စေရန်အတွက် ရီနီရာမိုအား ကျွန်ုပ်တို့စခန်း အစရှိ စက်သေနတ်တပ်ဖွဲ့ကို ကွပ်ကဲရန် တာဝန်ပေးထားလိုက်သည်။

နောင်အတန်ကြာသောအခါ ဆိုတပ်အား မီယာမီသို့ အထူးတာဝန်ဖြင့် စေလွှတ်လိုက်ရာ ဖီးလစ်ပါဇိုနှင့် တွေ့သွားပြီးနောက် တော်လှန်ရေးကို သစ္စာဖောက်ခဲ့လေသည်။ ဖီးလစ်သည် မိမိ၏ကတိကဝတ်များကို မေ့ပစ်လျက် အာဏာကိုသာ ငမ်းငမ်းတက်ကာ ယာယီသမ္မတအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ တင်မြှောက်နေခဲ့သူဖြစ်၏။ လူ့လုပ်ငန်းတွင် အမေရိကန်နိုင်ငံခြားဌာနက အရေးပါသော အပိုင်းမှ ပါဝင်ကူညီခဲ့လေသည်။

ကပ္ပတိန်ဆိုတပ်သည် သူ့အပြစ်များ၊ အမှားများကို ပြင်ပါပြီဆိုကာ ဝန်ချသောအခါ ရောလ်ကတ်စထရိုက သက်ညှာစွာ ပြန်လာခွင့်ပြုခဲ့၏။ သို့ရာတွင် တော်လှန်ရေးကို ထပ်မံဖောက်ပြန်သဖြင့် အနှစ် ၂၀ ထောင်ဒဏ်ပေးခြင်းခံခဲ့ရသည်။ သူသည် အစောင့်တစ်ဦးကို ဖြားယောင်းကာ ၎င်းအစောင့်နှင့်အတူ သစ္စာဖောက်တို့ ခိုလှုံနေကျဖြစ်သော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်ရေးနေသည့် ဇာတ်ကြောင်းကာလ၌ကား သူတို့ကို တတ်အားသမျှ ကူညီရန် ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုးပမ်းပါသည်။ ရဲဘော်သစ်များနှင့် သူ၏အကြားကွဲလွဲချက်များ လျော့ပါးပြေလည်ရန်နှင့် စည်းကမ်းရှိရန် လိုအပ်ကြောင်းများ

ကို ဆွေးနွေးညွှန်ပြခဲ့ပါသည်။ ဂီလာမိုဂါစီယာက ကာရာကုတ်ဒေသသို့ ရောက်နေသော ဖီဒယ်လ်ကို သွားရောက်ခေါ်ဆောင်လာစဉ် ကျွန်ုပ်ကလည်း ခြေထောက်မှဒဏ်ရာ သက်သာနေပြီဖြစ်သော ရာမီရိုဗယ်လ်ဒက်အား သွားရောက်ခေါ်ဆောင်ရန် ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့ညတွင် ဖီဒယ်လ် ရောက်ရှိလာသည်။ သူနံဘေး တွင် မားမားရပ်သည့် ရဲဘော် ၁၂ ဦးနှင့်အတူ သူရောက်ရှိလာသည်မှာ လွန်စွာ ကြည်နူးအားရဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ မုတ်ဆိတ်မွေးဗရပျစ်နှင့် ရသမျှပစ္စည်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အိတ်တွေကိုလွယ်ကာ တွေ့သမျှကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည့် တပ်သားများနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရှင်းရှင်း၊ သန့်စင်သော ယူနီဖောင်း၊ လှပသော ကျောပိုးအိတ်များဖြင့် ဆင်ယင်ထားသည့် တပ်သား သစ်များအကြားတွင် သိသိသာသာ ကွဲပြားခြားနားလျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့သော ပြဿနာတွေကိုလည်း ဖီဒယ်လ်အား ပြောပြလိုက်ရာ ယင်းပြဿနာအားလုံး ရှင်းလင်းရေးအတွက် ကောင်စီကလေးတစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းလာပါသည်။ အဆိုပါကောင်စီတွင် ဖီဒယ်လ်၊ ရောလ်၊ အယ်လ်မေဒါ၊ ဆိုတပ်၊ ဆီရိုဖရီယား၊ ဂီလာမိုဂါစီယား၊ ကမီလို၊ ဖာဂျာဒိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပါဝင်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အား ပေးအပ်ထားသော အခွင့်အာဏာကို အသုံးမပြုဘဲနေခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်၏သဘောထားအား ဖီဒယ်လ် ဝေဖန်ပါသည်။ ယင်းအခွင့်အရေးအာဏာကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအားဖြင့် ပြောစရာမရှိသော်လည်း သဘောထားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကား ဤကာလမျိုးတွင် လျစ်လျူမပြုထားအပ်သည့် ဆိုတပ်၏ လက်ထဲ၌သာ ကျွန်ုပ်က ထားခဲ့သည် စသည်ဖြင့် ဝေဖန်ပါသည်။ တပ်တွေကိုလည်း ပြင်ဖွဲ့သည်။ တပ်စုသုံးစုခွဲ၍ ဖွဲ့ကာ ယင်းတပ်စုသုံးစုကို ကပ္ပတိန် ရောလ်ကတ်စထရို၊ ကပ္ပတိန် အယ်လ်မေဒါနှင့် ကပ္ပတိန် ဆိုတပ်တို့က ဦးစီးလျက် ရှေ့တန်းကင်းတပ်ကို ကမီလိုကလည်းကောင်း၊ နောက်တန်းကင်းတပ်ကို အမေဂျီရပ်ကလည်းကောင်း ကွပ်ကဲကာ ကျွန်ုပ်က စစ်ဦးစီးဌာနဆေးမှူးအဖြစ်၊ ယူနီဘာဆိုအား စစ်ဦးစီးဌာန တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် အသီးသီး တာဝန်ခွဲဝေပေးလိုက်သည်။

နောက်ရောက်လာသူများအပြင် နောက်ထပ်ရရှိသော မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ် နှစ်လက်တို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့တပ်များမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ထူးခြားသစ်လွင်လာသည်။ ဤလက်နက်များမှာ ကြာလည်းကြာ၊ ဟောင်းလည်းဟောင်းနှင့် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အားဆေးတစ်လက်ပင်ဖြစ်ပေ၏။